

ATHENS voice

No1 ΔΕΚΑ
ΧΡΟΝΙΑ
ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΗ
ATHENS VOICE

FOCUS BARI
Β' ΕΞΑΜΗΝΟ 2013

Έχεις μια καλή ιδέα;
Αθήνα - Σίλικον Βάλει:
τα ελληνικά start ups
Της Ελένης Σταματούκου
σελ. 12

Το φιλί της Μελίνας
20 χρόνια από το θάνατό της
Ο Γιώργος Παυριανός θυμάται
σελ.14

Κατερίνα Κοσκινά
«Τι θέλουν;
Να κλείσουν το ΚΜΣΤ;»
Της Κατερίνας Ι. Ανέστη
σελ. 16

ΑΦΙΕΡΩΜΑ Εξάρχεια

ΓΝΩΣΤΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΜΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΘΗΚΑΝ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Α.Ν. τις άκουσε, ενώ έψαχνε τα καλύτερα στέκια...

Των Τάκη Σκριβάνου, Μαρίας Κοραχάη, σελ. 18

Ταχυδρομικό περιπτέρι. Κι όμως υπάρχει!

Για πρώτη φορά η ACS σου δίνει τη δυνατότητα να στέλνεις τους φακέλους σου, από το περίπτερο ή το mini market της γειτονιάς σου. Αναζήτησε τα συνεργαζόμενα σημεία με τη σήμανση ACS και δες τους φακέλους σου να «πετούν» για τον προορισμό τους τόσο γρήγορα κι απλά.

Έδρα: **ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 25**, 145 68 ΚΡΥΟΝΕΡΙ, τηλ.: 801 500 1111 (από σταθερό αστική χρέωση), 210 8190000, fax: 210 8190311, www.acscourier.gr

Συντακτική ομάδα: Δ. Αθανασιάδης, Ν. Αργυροπούλου, Γ. Βαλλιαντάς, Ν. Γεωργελέ, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γιαννακίδης, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Ν. Δαμίγιο - Παπώτη, Γ. Δημητράκοπουλος, Ν. Ζαχαριάδης, Μ. Ζουμπουλάκη, Δ. Καραθάνος, Α. Καρανικολού, Σ. Καρρά, Μ. Κοντοβά, Κ. Κουκουμάκας, Σ. Κραουνάκης, Γ. Κρασσακόπουλος, Σ. Ο. Κυπριωτάκη, Γ. Κωνσταντινίδης, Λ. Λαζόπουλος, Μ. Λεάνης, Β. Ματζάρογλου, Π. Μένεγος, Μ. Μπλάτος, Θ. Μήνας, Α. Μπιστάκου, Ι. Μπλάτσου, Ευτ. Παλλήκαρης, Κ. Παναγοπούλου, Γ. Πανόπουλος, Δ. Παπαδόπουλος, Στ. Παπασιπούρου, Γ. Παυριανός, Μ. Πιτένης, Κ. Ρήγος, Ε. Συναδινού, Ζ. Σφυρη, Γ. Σωτηρέλλος, Π. Τατσόπουλος, Κ. Τζήκας, Γ. Τζιρτζιλιάκης, Σ. Τριανταφύλλου, Σ. Τσιτσόπουλος, Δ. Φύσσας, Στ. Χαράμη, Θ. Χειμωνάς, Α. Χουρμούζη, Μ. Κοραχάη, Άντρια Μυλωνά, Κατερίνα Βνάτσιου

Γραμματεία Σύνταξης: Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr

Ατελιέ: Μορφούλα Βογιατζόγλου, Sotos Anagnos
Διόρθωση κειμένων: Δήμητρα Γκρους
Εικονογραφίες: Θεοδωρή Μπαργιώτας, Νεκτάριος Σταματόπουλος, Smart, Β. Γκογκτζιλιάς, Benoit Paré, art@athensvoice.gr

Φωτό: In Time, Ideal Images, Αλ. Βλάχος (Action Images) Κ. Αμοιρίδης, Στ. Ανδριώτης, Α. Κούρκουλος, C. Makkos, Στ. Καλησιέρης, Μάρω Κουρή, Damien Argi, Α. Φιλίππιδης, Θ. Σταμάτης, Π. Βουμβάκης, Τ. Βρεττός, Β. Georgousis, Στ. Ρόκκος, Ειρήνη Παπαβασιλείου

Διαχείριση Web: Βαγγέλης Κορωνάκης
vkoron@athensvoice.gr

A.V. Web Crew: Ντίνα Βλαχοπούλου, Γιάννης Τσάκαλος, Καρολίνα Νιαμονιτάκη, Χάρης Μαρκάκης, Αγγελική Νικολάρη, Ελένη Μπεζιριανόγλου

Διευθυντής Εμπορ. Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανιάτος
Digital Advertising Manager:
Αναστασία Μαφρούνη
Key Account Managers: Ρένα Πανταλέων

Direct Market Manager: Βασίλης Ζαρκαδούλας
Direct Market: Γιώργος Απέργης, Δημήτρης Καλαμάρης, Θεοδώρα Θεμελή
Υποδοχή Διαφημιστικής Αγοράς & Direct Market:
Μαρία Αυγερινού marketing@athensvoice.gr

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έρην Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: «Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ»
Διανομή: City Promotions

Athens Voice S.A.
Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369,
fax: 210 3632.317

Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310
Αγγελίες: 210 3617.369 / **Λογιστήριο:** 210 3617.170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Β. στα σημεία διανομής, μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα: 210 3617.360, 210 3617.369

Κωδικός εντύπου: 7021
ISSN 1790-6164

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

EDITO

Του Φώτη Γεωργελέ

Δυσκολεύομαι να προσαρμοστώ στην «εποχή της πληροφορίας».

Ίσως είναι και κατασκευαστικό πρόβλημα, θέμα χαρακτήρα. Δεν είμαι καλός στο να κάνω πολλά πράγματα μαζί, μπορώ να συγκεντρώνομαι σε κάτι. Μα τι κάνεις στο σπίτι σου τόσες ώρες, με ρωτάνε. Δεν ξέρω τι ν' απαντήσω. Σκέφτομαι; Εξάπλωσα στον καναπέ να κάνω ένα τσιγάρο στη μία και μετά είδα το ρολόι και ήταν 4μισι το πρωί; Τα smartphones ήταν η χαριστική μου βολή. Μέχρι τότε, πέραγαν μερικές ώρες, ένα σαββατοκύριακο χωρίς να ανοίξω το laptop. Τώρα, ούτε λεπτό. Πέρασε καιρός μέχρι να ανακαλύψω πως απενεργοποιείς τον ήχο. Ντριν, τηλεφώνω. Ντον, μήνυμα. Ντιν, mail. Ειδοποίηση. Ενημέρωση. Και πάλι, η απενεργοποίηση σταδιακά. Πρώτα αφαιρείς τον ήχο, αφήνεις τη δόνηση. Μετά αφαιρείς και τη δόνηση, στο αθόρυβο. Μετά αφαιρείς λειτουργίες εντελώς. Σε λίγο θα χρειάζεσαι μεθαδόνη για τη στέρση. Κι αν χάσω τίποτα; Αν τώρα που μιλάμε, συμβαίνει κάτι σοβαρό; Ψυχαναγκαστική συμπεριφορά, υπερεπιτάχυνση του χρόνου, το ίντερνετ όπως ναρκωτικά. Πατάς το κουμπι ανανέωσης σελίδας ξανά και ξανά περιμένοντας ένα –πολύ σημαντικό σίγουρα– ψήγμα πληροφορίας που όμως δεν σου φτάνει, το επόμενο θα είναι –σίγουρα– σημαντικότερο. Ξέρω πως είναι, δεν θέλω ποτέ ξανά να εξαρτηθώ από κάτι στη ζωή μου, μου φτάνουν όσα με βαραίνουν ήδη.

Είμαι συνεχώς κουρασμένος. Όπως φαίνεται, μόνο εγώ είμαι κουρασμένος. Οι άλλοι γύρω μου, τα ξέρουν όλα και ξεκούραστα. Διάβασες το άρθρο, την εφημερίδα; Ρωτάω με αφέλεια. Στο ίντερνετ δεν χρειάζεται να διαβάσεις άρθρα, στα social media τα πάντα μεταδίδονται σε ρυθμό αστραπής. Σε τίτλους. Κάποιος «φίλος» το ανεβάζει, κάποιος άλλος το σχολιάζει. Ο Σαμαράς και τα «πατερνήμα», γελάσαμε. Ο Τσίπρας και «η Ελλάδα είναι ο ισχυρός ενεργειακός εταίρος του 2020», lol, ξεκαρδιστήκαμε. Ακαριαίες ατάκες, «ετοιμάζω την κελεμπία του σεΐχη». Κάποτε διάβαζα 2-3 εφημερίδες την ημέρα, 10 άρθρα. Τώρα 20 site και 50 άρθρα. Κοιτάζω την οθόνη και νιώθω μια φλέβα στους κροτάφους να χτυπάει, πρέπει να αφομοιώσω έναν τεράστιο όγκο πληροφορίας σε λίγο χρόνο. Νιώθω συνεχώς κουρασμένος. Μα αυτό που έγραψες συνέβη την προηγούμενη εβδομάδα, γιατί δεν γράφεις κάτι άλλο, μου λέει. Κοιτάζω με απορία. Δεν πρέπει να μάθω τι συνέβη; Δεν πρέπει να το ψάξω; Δεν πρέπει να μάθω τι λένε οι άλλοι γι' αυτό; Δεν πρέπει να κάτσω να σκεφτώ τι σημαίνει και αν εγώ έχω πραγματικά κάτι να πω, μια καινούργια πρωτότυπη σκέψη; Πώς γίνονται αυτά σε μια μέρα; Υπερεπιτάχυνση του χρόνου, δυσκολία αφομοίωσης, πληθωρισμός πληροφοριών, αύξηση ερεθισμάτων, μείωση χρόνου νευρικής αντίδρασης, αποδυνάμωση ευαισθησίας. Η βιντεοπλεκτρονική γενιά. Ο οργανισμός υποχρεώνεται να επιταχύνει τις αντιδράσεις του, μειώνεται ο διαθέσιμος χρόνος για την επεξεργασία των ερεθισμάτων. Η επικοινωνία γίνεται χωρίς το χρόνο να αντιληφθείς τι σημαίνουν οι πληροφορίες, τι εννοεί ο άλλος, να πιάσεις επαφή μαζί του. Η ευαισθησία, η αντίληψη πληροφοριών δηλαδή που δεν διατυπώνονται, συνεχώς μειώνεται.

Μαθαίνουμε τα πάντα, ξέρουμε κάθε λεπτό τι συμβαίνει στο Κίεβο, αλλά δεν υπάρχει χρόνος να διαβάσεις μια ανάλυση για την Ουκρανία, τη Βενεζουέλα. Στα social media περισσεύει το συναίσθημα και απουσιάζει δραματικά η γνώση, η κατανόηση. Η επικοινωνία απλοποιείται, εσύ είσαι υπέρ ή κατά; Εσύ με ποιους είσαι; Η εμείς ή αυτοί. Το ενδεχόμενο να μην είσαι ούτε με τους εμείς ούτε με τους αυτοί γίνεται όλο και πιο δύσκολο. Κατά έναν όχι περίεργο τρόπο, η απλοποίηση οδηγεί σε στρατόπεδα. Αυτό δηλαδή που θέλουμε να αποφύγουμε. Το μέλλον ως επιστροφή στο παρελθόν. Στην εποχή που απελευθερώνονται οι συμπεριφορές και οι αποχρώσεις πολλαπλασιάζονται, η επιτάχυνση και η απλοποίηση οδηγούν πάλι σε βολικές στρατεύσεις. Μαζί ή εναντίον; Πάρε θέση. Στην υπερπληροφόρηση των νέων μέσων χρειάζεται βιαιότητα, επιθετικότητα για να ξεχωρίσεις. Δεν γράφεις ονόματα, μου λέει, πολλές αφηρημένες έννοιες, ανάλυση καταστάσεων, μήπως είσαι ου-

δέτερος; Στο ίντερνετ οι τίτλοι πρέπει να περιέχουν ονόματα, τίτλος με κάποιον επώνυμο έχει 7 φορές περισσότερα «κλικ» από τους υπόλοιπους. Αν το κείμενό σου ξεπερνάει τις δυο οθόνες ελάχιστοι συνεχίζουν την ανάγνωση. Σε 140 χαρακτήρες δύσκολα μπορείς να αναπτύξεις μια ολοκληρωμένη σκέψη. Η ακτινοβολία κουράζει, ο χρόνος είναι ελάχιστος, πες μια ευφυή ατάκα, κάνε μια βίαιη επίθεση, στοχοποίησε κάποιον, κάνε τέλος πάντων κάτι γρήγορο, εύκολο, που μπορεί να μεταδοθεί αμέσως, να αναπαραχθεί μαζικά από χιλιάδες, να γίνει viral. Κι αν ντρέπεσαι, γι' αυτό υπάρχει η ανωνυμία, βρες ένα ψευδώνυμο, γράψε πέθανε!, ψόφα, πουλημένη, εκτονώσου, μην το κρατάς μέσα σου. Στην εποχή της πληροφορίας, η αναζήτηση της γνώσης μόνο φαινομενικά είναι πιο εύκολη. Αντιμετωπίζει περισσότερες παρεμβολές, απαιτεί μεγαλύτερη προσπάθεια, συναντάει περισσότερες παγίδες.

Ήταν το editorial «10 ελληνικοί μύθοι» το καλύτερο κείμενο που έγραψα για την κρίση γιατί το διάβασαν 100 χιλιάδες άνθρωποι ή το διάβασαν επειδή είχε το σωστό τίτλο της σειράς «10 πράγματα που»; Κάποτε, τη δεκαετία του '80 ήταν ένας γκουρού των media που είχε γίνει πασίγνωστος για τη φράση «το μέσον είναι το μήνυμα». Πάντα διαφωνούσα μ' αυτή την άποψη, έλεγα, το περιεχόμενο είναι το παν, είναι ο βασιλιάς, αν το μήνυμα είναι ισχυρό είναι αδιάφορο με ποιο τρόπο θα μεταδοθεί. Μετά από 30 χρόνια, η φράση του Μακ Λούαν αρχίζει να αποκτάει νόημα. Σκίζει η Athens Voice τον τελευταίο καιρό, μου λένε οι φίλοι μου. Μετά από λίγο οι ίδιοι φίλοι λένε, έχετε μείνει πίσω στα social media. Κάναμε τίποτα, ρε παιδιά; ρωτάω στην εφημερίδα. Τίποτα δεν κάναμε, το Facebook πειράζει τους αλγόριθμους και αλλάζει συνέχεια το ποσοστό αναρτήσεων που στέλνει στον κάθε χρήστη. Οι άνθρωποι δεν ξέρουν συνήθως ότι αυτό που βλέπουν στον «τοίχο» τους είναι ένα μικρό μέρος του περιεχομένου του site. Όταν το ποσοστό αλλάζει, μεγαλώνει, νομίζουν ότι η Voice είναι το μεγαλύτερο site του κόσμου. Όταν μικραίνει, τη χάνουν από την οθόνη τους. Και στις δύο περιπτώσεις βλέπουν μόνο μια μερική εικόνα, πολύ μικρότερη, εντελώς διαφορετική απ' αυτό που είναι η Athens Voice πραγματικά. Αν δεις την εφημερίδα μόνο από το FB, είναι αδύνατον να αντιληφθείς τι είναι συνολικά αυτό το μέσον ενημέρωσης. Βλέπεις τα άρθρα με τα περισσότερα like. Υποτίθεται ότι γίνεται για να βλέπει ο κάθε χρήστης ό,τι τον ενδιαφέρει. Κάνω πειράματα. Κάνω κάθε μέρα like μόνο στα άρθρα γνώμης. Μου 'ρχονται στην αρχική σελίδα μόνο χνουδωτά γατάκια. Λες να είναι ο Ζούκεμπεργκ τόσο σατανικός που να ξέρει ότι μου αρέσουν οι γάτες; Δεν έχω τίποτα με τα γατάκια. Ίσα-ίσα, έτσι θέλω να είναι το site, όπως η ζωή μας. Και σοβαρή και αστεία και χαλαρή και σακλαμάρα και τρυφερότητα. Αλλά μόνο γατάκια; Πρόβλημα στον παράδεισο. Πώς μπορείς να αξιολογήσεις το περιεχόμενο αν δεν το βλέπεις καν; Τι συμβαίνει όταν τα Μέσα είναι χιλιάδες αλλά στην πραγματικότητα όλοι είναι συνδεδεμένοι με ένα παντοδύναμο, δεν μπαίνουν απευθείας στο καθένα χωριστά αλλά τα αντιλαμβάνονται όπως τους τα μεταφέρει το ένα με το οποίο είναι μόνιμα συνδεδεμένοι; Και τι σημαίνει «ό,τι αρέσει στο χρήστη»; Εγώ δεν θέλω να βλέπω ό,τι προτιμώ, θέλω να ξαφνιαζομαι, θέλω να βλέπω τι αρέσει στους άλλους, δεν θέλω να αναπαράγω τις ήδη παγιωμένες προτιμήσεις μου, θέλω να αλλάζω. Η ομογενοποίηση, η επανάληψη, η παγιοποίηση προτύπων είναι συντηρητική, καταστρέφει τον πολιτισμό. Πρέπει να γράφουμε πια όπως καθορίζουν οι 2-3 παγκόσμιες μηχανές αναζήτησης; Είμαι ευτυχής που πρόλαβα την επανάσταση της πληροφορικής. Με συναρπάζει το γεγονός ότι είμαι παντού, η επικοινωνία με περισσότερο κόσμο, η συνεχής αλληλοεπίδραση, η κατεδάφιση των ορίων του χώρου και του χρόνου, η δημοκρατικοποίηση των πομπών. Απλώς, νομίζω, τον καιρό που απερίσπαστος καθόμουν στον καναπέ και κοιτάζα σιωπηλός το ταβάνι στο σκοτάδι, έγραφα καλύτερα. **A**

Κοπέλα: Να προσέχεις το κορίτσι!
Αγόρι: Ποιο κορίτσι;
Κοπέλα: Το κορίτσι για του οποίου την ευτυχία είσαι υπεύθυνος!
(Διάλογος σε μεγάλη παρέα, σε tea party. Κυριακή στο Tinipnabulum, Κουκάκι)

«Ε, εντάξει, τι να πούμε τώρα, κοροϊδέψαμε το σ' αγαπώ τόσοι μήνες».
(Νεαρός 17χρονος μιλάει με κοπελίτσα, σοβαρό ύφος, παγκάκι στην πλατεία Αγίας Παρασκευής, βραδάκι καθημερινής)

«Ρε μαλάκα, αυτοί κάνανε μεγάλα εγκλήματα, χειρότερα -κι από αυτά που κάνουμε εμείς».
(Κύριος μιλώντας με ένταση στο κινητό του, Κυριακή πρωί στην Ομόνοια)

«Αυτός ήταν που είχε κατεβάσει την ελληνική σημαία από την Ακρόπολη».
(Υπάλληλοι γκαράζ, ενώ βλέπουν τον Μανώλη Γλέζο που μόλις έχει περάσει από μπροστά τους. Τετάρτη βράδυ, κέντρο Αθήνας)

«8 μήνες... Οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ συνηχίζουν την ενημέρωση, τον πολιτισμό, την ψυχαγωγία. Ανοικτή ΕΡΤ. Ελεύθερη φωνή για την κοινωνία»
(Συνθήματα σε κόκκινες αγιοβαλεντίνικες καρδούλες κρεμασμένες στα κάγκελα της ΕΡΤ, Αγία Παρασκευή)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ → panikoval500@gmail.com

Ελληνικό marketing. Κο-πή-κα-με!

ΤΟ ΕΞΕΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ο Δημήτρης Αναστασίου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1979. Φοίτησε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, στο Β' Εργαστήριο του Χρόνη Μπότσογλου. Αποφοίτησε με άριστα το 2006. Άλλα εργαστήρια: Χαρακτική (Γ. Μήλιου), Φωτογραφία (Μ. Μπαμπούση), Πολυμέσα (Γ. Σαντοριναίου). Έχει πάρει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει πραγματοποιήσει δύο ατομικές εκθέσεις («Εξιστορημένες εικόνες», 2012, «Πίνακες που αναπαριστούν πίνακες», 2009, Αίθουσα Τέχνης «Καπλανών 5»). Δουλειά του μπορείτε να δείτε στην ομαδική έκθεση «Μαγεία και Απομάγευση», σε επιμέλεια Ήρας Παρασκευής Παπαποστόλου, στην Ελληνοαμερικανική Ένωση (Μασσαλίας 22, Κολωνάκι) μέχρι τις 8 Μαρτίου 2014.

INFO-DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

ΤΟ T-SHIRT ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

«Έχεις πιο πολλά θέματα και από τη Vogue».
(γραμμένο στο μπροστινό μέρος)

OSCAR 2014

Θα τα δούμε χωρίς άγχος για το ξενύχτι. Την άλλη μέρα είναι αργία.

VICE + ATHENS VOICE

Ξεκινάμε συνεργασία. Δείτε το «Vice» και έντυπο στις σελίδες της Athens Voice.

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ

«Βάλτε μου 20 ευρώ απόλαυσης».
(σε βενζινάδικο)

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ TWEET

«Η αμύχνη στιγμή που βάζεις λουλούδια στο κεφάλι για να ντυθείς λάνα ντελ Ρέι και τελικά μοιάζεις με τη Φρίντα Κάλο».
(@Kafro-afro)

«ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ»

Ωραίος παλιός αληθινά αστέιος Λαζόπουλος.
(στον Alpha)

ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟ TWEET

-Καλημ...
-Εξαφανίσου
(@isminoua)

ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Εθνική Ημέρα Δηλητηριάσεων και Περιδρομού.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΙΑΣ

Η μέρα που ονειρεύεται κάθε δήμαρχος αυτής της χώρας.

ΒΙΛΑ ΟΥΚΡΑΝΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ο Μάικλ Τζάκσον θα είχε ενθουσιαστεί.

ΑΛΕΞ ΡΟΝΤΟΣ

«Εκείνη την εποχή οι αποναρκοθετήσεις ήταν σέξι» δήλωσε. Ανάλογα πού θα σου κάτσει η νάρκη, κύριε Άλεξ...

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

9.500 ευρώ το μήνα, ο μισθός προέδρου ΜΚΟ, Στέλιου Συρμόγλου.
(σύζυγος Γιώργος Ατζολετάκης)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

16.753 ευρώ για κουλουράκια στη Βουλή μέσα σε τρεις μήνες; Σωστά το είπαν «βουτιήματα».

ΤΟ ΚΑΤΩ ΠΑΡΤΑΛΙ

Τουλάχιστον πέτυχαν τον τίτλο. Πιο κάτω δεν έχει.
(στο Mega)

ANNA ΔΡΟΥΤΣΑ

Απομακρύνετε τα παιδιά από την τηλεόραση. Επιστρέφει.
(στον Σκάι)

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Θ. ΠΑΥΡΙΑΝΟΣ
γράφει για την Α.Υ. ένα τραγούδι

Η ταρμποσαλάτα

Γιώργος Θ. Παυριανός

Καθαρή Δευτέρα βγήκε ο ταρμάς κι είπε «Αυτή η μέρα φτιάχτηκε για εμάς»

Φώναξε να 'ρθουνε τα κουζινικά και να ετοιμαστούνε τα λαχανικά

Μια πατάτα γκόλα είχε βυθιστεί σε μια κατσαρόλα που ήταν αχνιστή

Φώναξε η καμμένη κάνα δυο φορές και μετά βρασμένη έγινε πουρές

Δίπλα το κρεμμύδι έπεσε ξερό πάνω σε λεπίδι που ήταν κοφτερό

Έκλεισε τα μάτια με αποστροφή κι έγινε κομμάτια λιώμα, αλοιφή

Τότε τα λεμόνια είπαν σιγανά: «Τούτα τα καψόνια θα μας βγουν ξινά»

Τα 'πιασε ένας τσίφτης από το λαμό κι ο λεμονοσύτφτης έβγαζε χυμό.

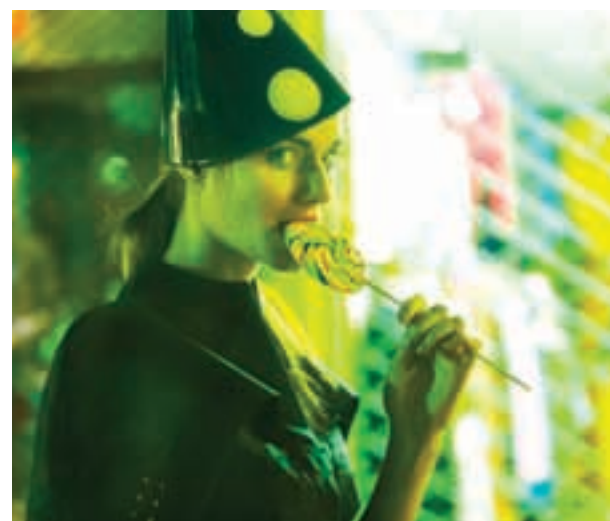
Κι έλεγε το λάδι: «Έχω ετοιμαστεί από χτες το βράδυ για Σαρακοστή»

SHOOT ME!

Του
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΡΗΓΟΥ

→ contact@rigosk.gr

Η Ηλιάνα Παπαγεωργίου μεταμφιέζεται σε μεταμοντέρνα κολομπίνα κι ένα βράδυ κάνει έφοδο σε όποιο «γλυκατζίδικο» της περιοχής βρίσκει ανοιχτό δοκιμάζοντας λικουδιές, κάπου εκεί που η Αιόλου συναντά την Καραγιώργη Σερβίας, την Ερμού και άλλους δρόμους. Λίγο αργότερα έπασε βροχή.

STYLING ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΡΡΕΔΑΚΗΣ, ΡΟΥΧΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΕΛΙΣΒΥ ΛΑΣΚΟΣ, ΜΠΟΤΑΚΙΑ CASADEI ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ, ΚΑΛΣΟΝ CALZEDONIA, ΜΟΝΤΕΛΟ AGENCIA

TA TWEETS ΤΟΥ FORREST GUMP

Από τον ΝΙΚΟ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

(Μέλος του συλλόγου για την απαγόρευση των μαρμελάδων που φτιάχνονται από φρούτα με μικρά σκληρά σποράκια)

Κι όμως... Αυτή η υπερ-μουλωχτή επαναφορά του επιδόματος Ανθυγιεινής Εργασίας σε ΟΛΟ το δημόσιο έχει πολύ περισσότερες θετικές πλευρές από όσες φαίνονται εκ πρώτης όψεως:

● 1ον: Επιτυγχάνεται η πολυπόθητη προσέγγιση Κυβέρνησης και Αντιπολίτευσης για την οποία είχαν λυσοσάξει όλοι.

Ένα εννιαίο φιλοδημοσιοϋπαλληλικό μέτωπο Εθνικής Ενότητας δηλαδή, όπου η κυβέρνηση με γενναιότητα μεταρέπεται σε ΣΥΡΙΖΑ και υιοθετεί τις θέσεις περι αποκατάστασης μισθών. Και μάλιστα το κάνει καλύτερα, με κρυφή τροπολογία, αντί με ένα νόμο-ένα άρθρο! Άσε που μπαίνει επιτέλους ένα τέλος στο δικασμό, αφού Νεοδημοκράτες και ΣΥΡΙΖΑΙΟΙ ανακαλύπτουν ότι δεν τους χωρίζουν τόσα όσα νόμιζαν.

● 2ον: Διαλύει τις ψευδαισθήσεις όσων ήλπιζαν αφελώς ότι έχουν οποιαδήποτε τύχη εκτός κομματικού στρατού. Επιτέλους, δηλαδή, μια ολόκληρη γενιά που βασανίζεται φυτοζωώντας με το βασικό μισθό, θα πάρει απόφαση και θα σηκωθεί να φύγει για το εξωτερικό, όπου θα έχει τουλάχιστον μια ελπίδα να κάνει κάτι με τη ζωή της. Χωρίς να χρειαστεί να γλείφει κομματάρχεις και άλλες παρόμοιες κατώτατες μορφές ζωής.

● 3ον: Θέτει ένα κρυστάλλινο σύστημα ηθικών αξιών. Διότι, μπορεί να σου παίρνουν το σπίτι, να σου δεσμεύουν τις καταθέσεις, να σε κλείνουν φυλακή και να σου φορολογούν ακόμα και το πρώτο ευρώ, αλλά όλα αυτά γίνονται για ιερό σκοπό. Για να μπορεί το κάθε «Σταϊκουροειδές» να χρηματοδοτεί με τους δικούς σου φόρους την προεκλογική του εκστρατεία δίνοντας επιδόματα στους πελάτες-ψηφοφόρους του.

Αντιμνημονιακή περισυλλογή απορριμάτων

Αναπαράσταση αποκομιδής απορριμάτων με τον Αντιμνημονιακό τρόπο της κας Ρένας Δούρου. Υψηλόφρονη και διακριτική πολυτέλεια που προκύπτει από την ψυχική αγνότητα που χαρακτηρίζει τους αντιμνημονιακούς και δημοκρατικούς δημάρχους. Οι οποίοι, ως γνωστόν, απέχουν από κάθε παράνομη και σκοτεινή συνδιαλλαγή...

Άρα δεν αναγκάζεται να καταφύγει σε χρηματοδότηση από σκοτεινά κέντρα και ξένες πολυεθνικές. Με αποτέλεσμα να μένει ανεξάρτητος!

● 4ον: Επιβεβαιώνεται και επίσημα ότι η εργασία στο Δημόσιο είναι πράγματι και επικίνδυνη και ανθυγιεινή. Ειδικότερα με τέτοιου είδους ρυθμίσεις, που πυροδοτούν το κοινωνικό μίσος όσων βρίσκονται «εκτός» προνομίων Δημοσίου. Δηλαδή, το

επίδομα ανθυγιεινής και επικίνδυνης εργασίας, από τη στιγμή που δόθηκε και πυροδότησε το αίσθημα αδικίας στους «πληβείους», αυτομάτως καθίσταται δικαίο! Γιατί είναι και επικίνδυνο και ανθυγιεινό να σε ζηλεύουν.

● Το μόνο κακό είναι ότι αν έχεις θέσει ως τιμή εκκίνησης εξαγοράς ψηφοφόρου τα 150 ψωροευρώ, τον μετατρέπεις σε πολύ φτηνίτικο εμπόρευμα. Που

σημαίνει ότι κάποιος άλλος μετά μπορεί να σου τον κλέψει πανεύκολα, πλειοδοτώντας και προσφέροντας ας πούμε 160 ευρώ.

Όχι, κυρία Κωνστατοπούλου! Όταν σας είπαν από το προεδρείο «Καλημέρα, Ζωή» δεν το έκαναν από σεξισμό, υπονοώντας ότι παρακολουθείτε σαπυνόπερες του Φώσκολου!

Αφού ο Σαμαράς είναι τόσο «Τσακ Νόρις», που μπορεί με μια εντολή του να επιστρέψει στον Ελληνικό Λαό τα 17.700.000 από μίζες (όπως λέει η κάρτα), γιατί δεν κάνει κι έναν κόπο ακόμα, μπας και επιστρέψει τίποτα και από τα 7,5 εκατομμύρια που δόθηκαν για την υγραντήρες πούρων στην «Εργο Πολιτών»;

Κανονικά, τα χρήματα από τον πλειστηριασμό των ονομάτων των

σταθμών δεν θα έπρεπε να πάνε κατευθείαν στην Εκκλησία, που μέχρι τώρα είχε την «εμπορική τους εκμετάλλευση»;

● Όπως, δηλαδή, γίνεται και με τις συχνότερες των καναλιών;

Σε ερωτηματολόγιο κυριακάτικης εφημερίδας, ο Άρης Σπυλιωτόπουλος χαρακτηρίζει τον αντίπαλό του Ηλία Κασιδιάρη απλώς ως «Στείρα άρνηση»!

● Προφανώς θέλει να πει ότι όσο ο χρυσαυγίτης υποψήφιος χτυπάει, και πυροβολεί, αρνείται να έχει παράλληλα και ένα γόνιμο διάλογο...

Νραία, τώρα που ξεκαθαρίστηκε δικαστικά ότι για το ντοπάρισμα της Εθνικής Ομάδας Πάλης ευθύνονται οι Κινέζοι που σαμποτάρισαν τις παρτίδες με τα φάρμακα επειδή μας ζήλευαν...

●...μήπως να εξετάζαμε και το μηχανάκι με το οποίο έπεσαν ο Κεντέρης και η Θάνου, το οποίο θα είχε σίγουρα κάποια ελαττωματικά κινέζικα εξαρτήματα; **Α**

ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ
Καθαρίστρια στο τηλεοπτικό πλατό της εκπομπής «Όλοι πάν' για τη Μαρμίτα» του Κωστή-λούζο-μαι με μέλι-Ραπτόπουλου.

Θα έπρεπε να υπάρχει μια λέξη για...

«Στυλανάσταση»: Οι ζεστές ανάσες με κατεύθυνση τη μύτη ενός στυλό που έχει σταματήσει να γράφει, με την ελπίδα ότι θα αρχίσει να γράφει ξανά.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Μιχάλης Αρβανίτης: «Δεν είναι ναζιστικός. Είναι αρχαιοελληνική κίνηση προς το Θείο, ο χαιρετισμός μου».

Μετάφραση Εντάξει, ανήκω σε ένα κόμμα που επιτίθεται ως αγέλη εναντίον αδύναμων και τα μέλη του χτυπάνε γυναίκες. Μην περιμένετε να έχω τον ανδρισμό να παραδεχτώ ευθέως το ναζιστικό χαιρετισμό...

Η (πραγματική) απορία της εβδομάδας

Sorry, αλλά την Ελλάδα και το Υπουργείο Πολιτισμού το προσβάλλουν εκείνοι που γελάνε και χειροκροτούν κατά τη διάρκεια της ομιλίας του Πάνου Παναγιωτόπουλου στα πλαίσια της εκδήλωσης της Ελληνικής Προεδρίας και όχι ο ίδιος ο Πάνος Παναγιωτόπουλος, όταν λέει ανοικτά πως η Ελλάδα πρέπει να πάρει το παράδειγμα ως προς το κόστος εργασίας από την Κίνα;

IN HAVANA THIS IS WHAT
ASSEMBLY LINES LOOK LIKE.

★
NOTHING
COMPARES
TO HAVANA

 join us: www.facebook.com/havanaclubgreece

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Διασχιστική αμνησία

Ακούγεται πολύ spooky. Διασχιστική αμνησία. Γουάου. Παλαιότερα την έλεγαν ψυχογενή, αλλά για λόγους που αδυνατώ να σας διαφωτίσω –επιστημονικής ακριβείας, εικάζω– τη μετονόμασαν κατόπιν σε διασχιστική. Εάν δεν ψαρώσετε και την γκουγκλάρετε στο psychologia.gr, θα πληροφορηθείτε ότι πρόκειται για μια διαταραχή «με βασικό χαρακτηριστικό της την αδυναμία του ατόμου να θυμηθεί σημαντικά στοιχεία της προσωπικής του ζωής π.χ. όνομα, επάγγελμα, οικογένεια [...] Πρόκειται για αναστρέψιμη διαταραχή [...] ύστερα από τραυματικά ή έντονα στρεσογόνα γεγονότα».

Μολονότι είναι πάντοτε ριψοκίνδυνο να δανειζόμαστε όρους από την επιστήμη και να τους φορμάρουμε στην πολιτική –κάπως έτσι ο «κοινωνικός δαρβινισμός» οδήγησε στους λεβέντες του Χίτλερ– μπαίνουμε στον πειρασμό να διαπιστώσουμε ότι από διασχιστική αμνησία δεν πάσχουν μονάχα άτομα, αλλά και κοινωνικές ομάδες, ενίοτε και ολόκληρα έθνη. Πάρτε για παράδειγμα τη μεταπολεμική διχοτομημένη Γερμανία, τη θλιβερή περίοδο της «αποναζιστικοποίησης». Εκτός από τους σιχαμερούς ναζιστές αρουραίους που κρύβονταν στα λαγούμια ή μασκαρεύονταν με νέες ταυτότητες, υπήρχαν και αμέτρητοι άλλοι που ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ δεν θυμόνταν να έχουν ποτέ εγγραφεί στο εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα ή να έχουν ποτέ ψηφίσει εκείνο τον σαλταρισμένο Σαρλό με τη στριγκή φωνή. Πολύ οδυνηρό για να είναι αληθινό. Πολύ γελοίο, επίσης.

Κάθε λαός ανακατασκευάζει το παρελθόν του ανάλογα με τις εκάστοτε φοβίες, ενοχές ή προσδοκίες του. Με αυτό τον τρόπο ωστόσο κάνει και το βίο αβίωτο για τους αρχαιολόγους του μέλλοντος. Φανταστείτε, λόγω χάριν, έναν Ιντιάνα Τζόουνς του 31ου αιώνα, που ετοιμάζει την πτυχιακή του εργασία για την Ελλάδα της δεκαετίας του 1980, βασισμένη στις μαρτυρίες «επιζώντων» από την Ελλάδα της δεκαετίας του 2010. Συμμεριστείτε την αγωνία αυτού του μελετητή. Λυπηθείτε τον. Αναλογιστείτε πάνω σε πόσους τοίχους «διασχιστικής αμνησίας» θα προσκρούσει. Θα πετάγεται από τον ύπνο του κάθιδρος και θ' αναρωτιέται εάν το αντικείμενο της πτυχιακής του εργασίας σχετίζεται πιο πολύ με τη μυθολογία παρά με την ιστορία. Εάν εκείνο το μόρφωμα, το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα, υπήρξε όντως ή ήταν το αποκύημα μιας συλλογικής φαντασίωσης. Μήπως ήταν η Ατλαντίδα των Νεοελλήνων; Πού χάθηκαν όλοι εκείνοι οι οπαδοί του; Εκπατρίστηκαν, φυλακίστηκαν, εκτελέστηκαν; Πού πρέπει να γίνουν ανασκαφές για να εντοπιστούν οι μαζικοί τάφοι;

Το μαρτύριο όμως του μελλοντικού Ιντιάνα δεν θα περιορίζεται στους αναρίθμητους αγνοούμενους. Εξίσου θα ταλανίζεται και από τις πάμπολλες περιπτώσεις πλαστοπροσωπίας. Θα συγκρίνει πάλι και πάλι τα τεκμήρια –αρχαίους ψηφιακούς δίσκους, αρχαίες φωτογραφίες, αρχαίες μαγνητοταινίες– και θα προσπαθεί να βρει απάντηση στο ακανθώδες ερώτημα: γιατί οι πιο ενθουσιώδεις αρνητές του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος [όπως, τρουμένων των αναλογιών, οι αρνητές του Ολοκαυτώματος] παρουσιάζουν τόσο σκανδαλώδη φυσιογνωμική ομοιότητα –εάν εξαιρέσεις τα παραπάνω κιά και τις ρυτίδες– με τα πάλαι ποτέ πιο φανατικά στελέχη του; Είναι δυνατόν να πρόκειται για τα ΙΔΙΑ πρόσωπα; Μπορεί να υποστηρίξει ένα τόσο παρακινδυνευμένο συμπέρασμα χωρίς να προκαλέσει τη χλεύη των υπολοίπων αρχαιολόγων; Χωρίς να καταλήξει η πτυχιακή του εργασία στα σκουπίδια;

Απογοητευμένος από τα ανυπέβλητα προσκόμματα, δεν αποκλείεται ο Ιντιάνα Τζόουνς να εγκαταλείψει την πτυχιακή του εργασία στη μέση. Μπορεί, πράγματι, να έβαλε τον πήχη πολύ ψηλά. Είκοσι χρόνια κενό –από τα τέλη της δεκαετίας του 1980 έως τις αρχές της δεκαετίας του 2010– πιθανόν ν' αλλοιώνουν ανεπανόρθωτα τη συλλογική μνήμη. Ίσως να πρέπει να προσανατολιστεί σε πιο βατό στόχο. Με πιο στενό χρονικό ορίζοντα. Πόσοι Έλληνες μνημονιακοί πολιτικοί την άνοιξη του 2010, ας πούμε, συνέχισαν να δηλώνουν μνημονιακοί τέσσερα χρόνια αργότερα; Α, σίγουρα. Εδώ δεν θα τον περιμένει καμία έκπληξη. ●

Κάθε μέρα όλες οι ειδήσεις, άρθρα, σχόλια στην επικαιρότητα από τις υπογραφές της ATHENS VOICE στο <http://www.athensvoice.gr/politics>

Μια νταλίκια στη Βοσνία

Την εποχή που σε κάθε video club αντιστοιχούσε μία οργάνωση ΠΑΣΟΚ και μία Πρωτοβουλία Ειρήνης, στα μέσα των 80s με αρχές 90s, η Καλαμαριά διεκδικούσε ένα άτυπο ρεκόρ: ήταν ο δήμος όπου ο δήμαρχος εκλέγετο με σταλινικό ποσοστό, το οποίο, ταυτοχρόνως, ισοδυναμούσε με την εξωπραγματική επίδοση του ΠΑΣΟΚ στα τμήματα της πόλης. Επρόκειτο για τον αείμνηστο Θρασύβουλο Λαζαρίδη, Βούλη για τους φίλους που δεν ήταν και λίγοι. Ο Λαζαρίδης είχε πετύχει κάτι το μοναδικό. Αν έβαζες ένα μεγεθυντικό φακό πάνω από το χάρτη της Καλαμαριάς, όπως κάνουν στο Αστερίξ με το γαλατικό χωριό, μπορούσες να δεις την εικόνα ολόκληρης της χώρας. Θα μετρούσες ριάνο bars και εκθέσεις αυτοκινήτων. Ροζ πολυκατοικίες με πυλωτή και αυτόνομη θέρμανση. Μεγάλα σούπερ μάρκετ. Θα μύριζες και την Aramis ή την Old Spice στο πρόσωπο του άνδρα του Πασόκου, του πετυχημένου, που πέταγε καλοθρεμμένη τη γόπα του Dunhill από το παράθυρο της BMW. Ο δήμος Καλαμαριάς τα είχε όλα: και δημοτικές επιχειρήσεις και δημοτικό ραδιόφωνο και πολιτιστική εταιρεία και φεστιβάλ στην παραλία και διεθνιστικές ευαισθησίες. Και επειδή παρά την ευμάρεια το προσφυγικό στοιχείο παρέμενε έντονο, η δημοτική αρχή επιδείκνυε μία συγκινητική, μη σας πω οπαραχτική, ευαισθησία για θέματα με εθνικό ενδιαφέρον. Εκείνη την περίοδο στη Γιουγκοσλαβία ο ένας έσφαζε τον άλλον, σε έναν από τους πιο αιματηρούς εμφυλίου που γνώρισε η Ευρώπη. Μάταια, βέβαια, αφού σε λιγότερο από είκοσι χρόνια μοιράζονται δωδεκάρια στη Eurovision –ευτυχώς στους ομαδικούς τάφους δεν φτάνει το τηλεοπτικό σήμα, είναι δεκάδες χιλιάδες εκείνοι που θα ήθελαν να βγουν. Στον εμφύλιο της Βοσνίας εμείς υποστηρίζαμε τους Σέρβους, έναντι των μουσουλμάνων. Απλά και ξεκάθαρα πράγματα. Αν μη τι άλλο οι Σέρβοι είναι αδέρφια μας. Ομόδοξοι. Δεν πολεμήσαμε ποτέ ο ένας εναντίον του άλλου. Και πέραν αυτού, μας βοήθησαν να φτιάξουμε ανταγωνιστικό μπάσκετ. Εν ανάγκη αποποιούμενοι το διαβατήριό τους για μία μίζερη ελληνική υπηκοότητα που πλήρωνε σε δολάρια ή, ακόμα καλύτερα, σε μάρκα.

Δύο ήταν οι βασικοί πυλώνες υποστήριξης των Σέρβων της Βοσνίας. Το Κρεμλίνο και το δημαρχείο Καλαμαριάς. Και ενώ στο Κρεμλίνο είχαν τα προβλήματά τους, λόγω περεστρόικα, στην Καλαμαριά τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα. Ο δήμος διοργάνωσε ένα ισχυρό δίκτυο ανθρωπιστικής βοήθειας «μόνο για Σέρβους», αυτό πιθανότατα σας θυμίζει κάτι σύγχρονο. Ο λαός της Θεσσαλονίκης ανταποκρίθηκε. Δεν θα μπορούσε να συμβεί αλλιώς. Από τη μία οι κακοί Σκοπανοί, από την άλλη ο φόβος για το «μουσουλμανικό τόξο» που θα μας καταπιεί και στη μέση η Εκκλησία και τα τοπικά μέσα ενημέρωσης. Νταλίκες ολόκληρες «μόνο για Σέρβους» έφευγαν συστημένες από την Καλαμαριά για να αδειάσουν το περιεχόμενό τους στα χέρια του Κάρατζιτς και του Μλάντιτς – σήμερα δικάζονται ως χασάπηδες, αλλά, εντάξει, το έκαναν για την πατρίδα τους και «μόνο για Σέρβους». Η αλήθεια είναι ότι για τα οικονομικά της βοήθειας αυτής είχαν ακουστεί διάφορα. Όμως ποιος να ασχοληθεί με δέκα νταλίκες τρόφιμα, όταν όλη η Ευρώπη ήξερε ότι η Ελλάδα και εμπάργκο έσφαζε και βοήθεια, κάτω από το τραπέζι, κορυγούσε στον Κάρατζιτς. Μάλιστα, κάποια στιγμή, ένα ελληνικό караβάνι βοήθειας συναντήθηκε στο Πάλε, μέσα στο γραφείο του Κάρατζιτς, με κορυφαίο Έλληνα επιχειρηματία, προσωπικό φίλο του πρωθυπουργού Μητσοτάκη. Έξω από το στρατηγείο των Σέρβων σύχναζαν και μερικοί Έλληνες εθελοντές μαχητές στη Βοσνία. Τύποι με φόρμες παραλλαγής που έφεραν την ελληνική σημαία και το δικέφαλο αετό – ακόμα ο Παΐσιος δεν είχε χτίσει όνομα. Ακροδεξιόι, θαυμαστές των Ρώσων «αδερφών» τους που είχαν έρθει από το Αφγανιστάν με μουσουλμανικά σκαλπ στις αποσκευές. Ευτυχώς κανένας τους δεν σκοτώθηκε εκεί. Μερικοί προτίμησαν να εγκατασταθούν στη Βοσνία ή επέστρεψαν χρόνια αργότερα, όταν άνοιξαν δουλειές. Μία καλή ελληνική δουλειά ήταν η αποναρκοθέτηση. Την ξεκίνησε ο Κώστας Τζεβελέκος, γαμπρός του τότε πρόση μας στο Σεράγεβο. Μερικά από τα πρωτοπαλικάρα των Σέρβων, αν και καταζητούμενοι, έκαναν μεροκάματα. Γιατί σας είπα όλη αυτή την ιστορία; Γιατί ήθελα να γράψω για τις δημοτικές εκλογές, τις ΜΚΟ και τις εθνικές μας εμμονές. Και όλα αυτά χωράνε μέσα σε μία νταλίκια που πάει στο φλεγόμενο Σεράγεβο εδώ και είκοσι χρόνια. Και ακόμα να φτάσει. ●

→ giannakidis@protagon.gr

ΗΣΥΧΟΙ ΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΟΙ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΠΑ

Το Τμήμα Διεθνών Σχέσεων και Εξωτερικής Πολιτικής (ή κάτι τέτοιο, τελοσπάντων) του ΣΥΡΙΖΑ, του οποίου προϊστάται κάποιος ονόματι Ησυχος, εξέδωσε προ ημερών ανακοίνωση για όσα συμβαίνουν στη Βενεζουέλα. Το κόμμα, λοιπόν, που φιλοδοξεί να μας κυβερνήσει συμπαρίσταται και στηρίζει ολόψυχα το καθεστώς Μαδούρο και την «επαναστατική διαδικασία σε συνθήκες δημοκρατίας και ειρήνης» που αυτό ακολουθεί. Μιλάμε για πολύ δημοκρατία, και εσχάτως και για πολύ... ειρήνη.

Δεν ξέρω τι ακριβώς έχουν κατά νου ο κ. Ησυχος και το κόμμα του. Ίσως ονειρεύονται μια Μπολιβαριανή Δημοκρατία της Νότιας Βαλκανικής (καημένη Μπολίβαρ, τι φταις κι εσύ να διασύρεται έτσι το όνομά σου...). Εγώ, πάλι, είμαι πολύ ανήσυχος με όσα συμβαίνουν στη Βενεζουέλα.

Επειδή οι δυνάμεις καταστολής του καθεστώτος, επικουρούμενες από ομάδες παρακρατικών, μακελεύουν φοιτητές και άλλους διαμαρτυρόμενους.

Επειδή ήδη υπάρχουν νεκροί. Ανάμεσά τους και η νεκρή Χενέσις Καρμόνα, μόλις 22 ετών, σύμβολο ίσως στο μέλλον της αντίθεσης στον Τσαβεσομαδουρικό ολοκληρωτισμό. Κάτι σαν τον Γιαν Πάλατς δηλαδή, που, με την αυτοπυρπόλησή του μπροστά στα σοβιετικά τανκς, στην Πράγα του 1968, υπήρξε για τη γενιά μου ένα από τα σύμβολα της χρεοκοπίας του βασισμένου στην καταστολή και μόνο ολοκληρωτισμού, όποιο χρώμα και αν έχει αυτός, ή όπως και αν αυτοαποκαλείται.

Επειδή ένας από τους ηγέτες της αντιπολίτευσης βρίσκεται ήδη στα χέρια των δυνάμεων του καθεστώτος, που ετοιμάζονται να τον δικάσουν για «ανατρεπτική δράση» – και ξέρουμε πώς δικάζουν καθεστώτα όπως αυτό του Μαδούρο. Επειδή εδώ και καιρό η ενημέρωση από τα ΜΜΕ γίνεται κάθε μέρα και πιο μονοδιάστατη, αφού στον ασφυκτικό έλεγχο προστίθεται και η (επιλεκτική) έλλειψη χαρτιού. Πριν από λίγες μέρες, ο Μαδούρο απέπεμψε και τους δημοσιογράφους του CNN επειδή δεν συμφωνούσε με όσα μετέδιδαν. Τόσο απλό...

Επειδή ο πληθωρισμός σε αυτή τη δυνητικά πλούσια χώρα, με το άφθονο πετρέλαιο, έχει ήδη φτάσει το 60% περίπου.

Επειδή η εγκληματικότητα γνωρίζει επίσης πρωτοφανή έξαρση, με αποτέλεσμα οι δρόμοι του Καρακάς να θεωρούνται από τους πιο επικίνδυνους, κυρίως για νέες γυναίκες.

Επειδή, όπως είχα γράψει και παλαιότερα στην Α.Υ., οι άνθρωποι στερούνται ακόμα και βασικά είδη, όπως το χαρτί τουαλέτας ή τη ζάχαρη.

Επειδή, επειδή, επειδή...

Και πώς θα μπορούσε, άραγε, να είναι διαφορετικά τα πράγματα, από τη στιγμή που τη χώρα την κυβερνά κάποιος που μοναδικό του προσόν είναι ότι υπήρξε το πιστό σκυλί του Τσάβες, με τον οποίο μάλιστα ο ίδιος λέει ότι συνομιλεί!

Αυτόν, λοιπόν, τον ανεκδιήγητο επίγονο πώς μπορεί κανείς να τον πάρει σοβαρά, όταν: Μετέθεσε τα Χριστούγεννα του 2013... τον Νοέμβριο, επειδή αυτό εξυπηρετούσε την οικονομική του πολιτική (λέμε, τώρα...).

Εμφανίζεται πάντοτε δημόσια με αθλητική φόρμα, καταφέροντας έτσι πλήγμα, όχι βέβαια στον αστικό καθωσπρεπισμό, αλλά σε κάθε έννοια δημόσιου λειτουργήματος ή δημόσιας παρουσίας, στο εσωτερικό και στο εξωτερικό.

Δεν μπορεί να εγκατασταθεί στο Προεδρικό Μέγαρο, γιατί, απ' ό,τι διάβασα, εκεί έχουν μπαστακωθεί, κληρονομικό δικαιώματι ίσως, οι κόρες του Τσάβες, οι οποίες δέχονται τους φίλους τους, οργανώνουν πάρτι και γενικά αντιμετωπίζουν τον αξιοθρήνητο Μαδούρο σαν το παιδί του μαγαζιού του πατέρα τους (άδικο έχουν;).

Για όλους αυτούς τους λόγους, αλλά και για πολλούς ακόμα που δεν χωράνε εδώ, είναι φανερό για τι είδους καθεστώς και για τι είδους «ηγέτη» μιλάμε. Αυτού του καθεστώτος και αυτών των πολιτικών είναι θαυμαστές και υποστηρικτές ο σύντροφος Τσίπρας και ο σύντροφος Ησυχος. Πώς, λοιπόν, να μην είναι κανείς εξαιρετικά... ανήσυχος. **A**

Παρουσίαση

Δωρεάν προγράμματα στον **Δήμο Φιλοθέης-Ψυχικού**

Διά βίου μάθηση

Πώς μπορείς να δημιουργήσεις μια ιστοσελίδα ή μία ηλεκτρονική εφημερίδα; Η να γράψεις ένα διήγημα; Πρόκειται για κάποια από τα προγράμματα διά βίου μάθησης που θα προσφέρει δωρεάν ο Δήμος Φιλοθέης-Ψυχικού, σε συνεργασία με το Υπουργείο Παιδείας, σε ενήλικες κάθε εθνικής προέλευσης και ηλικίας. Άλλα προγράμματα αφορούν την ιστορία της τέχνης, τον κινηματογράφο, την επιχειρηματικότητα, το περιβάλλον, τις καθημερινές δεξιότητες, ξένες γλώσσες για τον τουρισμό, ενώ θα πραγματοποιηθούν από τον Μάρτιο έως τον Μάιο (από 25 έως 50 ώρες). Για πληροφορίες και εγγραφές: 210 6834550, 210 6822217, 210 6834422 (Τρ.-Πέμ., 12.00-14.00), Βεκιαρέλλη 11. Αιτήσεις σε ηλεκτρονική μορφή μπορείτε να βρείτε εδώ: www.dikefips.weebly.com, www.philothai-psycho.gov.gr. Δηλώσεις συμμετοχής έως 28/2.

Η δύναμη των φιλιών σας έγινε δύναμη προσφοράς.

50.000 φιλιά από εσάς,
50.000 ευχαριστώ από την ΟΠΑΓ,
150.000€ για τα παιδιά σε 15 ορφανοτροφεία.

μία εταιρία
μία ιδέα
καλό για όλους

Ο ΤΟΞΙΚΟΣ ΜΑΣ ΥΠΕΡΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Πρόλαβε η Ρένα Δούρου και απόκτησε εκθροούς εντός του ΣΥΡΙΖΑ; Μια με τα διόδια, μια με τις δηλώσεις για τα σκουπίδια, κάποιοι στη Κουμουνδούρου (και τα πέριξ) τρίβουν τα χέρια τους...

Νέο «σαμαρικό» πουλέν για την ευρωλίστα της ΝΔ. Ο Δ. Δαβέττας ήδη κάνει το γύρο στα τηλε-παράθυρα με διπλή ιδιότητα: καθηγητής Φιλοσοφίας και σύμβουλος του πρωθυπουργού.

«Ελάτε τώρα, δεν προήλθατε από παρθενογένεση στην πολιτική, εξάλλου ο αρχηγός σας ήταν υπουργός 5 χρόνια». Άδωνις Γεωργιάδης προς βουλευτή των ΑΝ.ΕΛ. Έλ. Κουντουρά.

Παν. Ψωμιάδης σε διάλογο με τον Ηλ. Κασιδιάρη σε τηλεοπτικό πάνελ το βράδυ της Δευτέρας. Σημεία των καιρών.

Παναγιώτης Λαφαζάνης: «Χασάπης η τρόικα, βοηθεί χασάπης οι κυβερνήσεις».

Και τώρα η άλλη εκδοχή, των ρεαλιστών του ΣΥΡΙΖΑ: «Σαμαράς και τρόικα είναι το ίδιο και προωθούν τα συμφέροντα της ολιγαρχίας», από τον Γ. Μπλιά.

Αρχισο το άνοιγμα του Άρη Σπηλιωτόπουλου στο λάο της Αθήνας. Την περασμένη Δευτέρα μίλησε σε συγκεντρωμένους, στην κοπή πίτας του πολιτικού γραφείου του υφυπουργού Ανάπτυξης Ν. Μπαράκη.

Ο Δημ. Κωνσταντάρης στο συνδυασμό του Άρη. Όπως δήλωσε ο ίδιος, η οικογένειά του έχει ρίζες από τον Πόντο, αλλά «οι «Δημήτρηδες» και οι «Λάμπροι» της οικογένειας κατάνονται από την Αθήνα».

Στο μεταξύ από το Μέγαρο Μαξίμου όλο και εισπράττουμε ψιθύρους ότι «στο τέλος ο Νικήτας Κακλαμάνης θα αποσυρθεί». Ο Νικήτας όμως, βράχος.

«Γιώργος Καμίνης, ένας κανονικός άνθρωπος σε μια μη κανονική χώρα». Έτσι προσφώνησε το δήμαρχο στο συνέδριο της «Δράσης» ο Θ. Σκυλακάκης.

Προβλήματα δημοσκοπικά για τον Γ. Ιωαννίδη στην Κ. Μακεδονία. Ο «κόουτς της νίκης», εκλεκτός της ΝΔ για υποψήφιος περιφερειάρχης, εμφανίζεται με χαμηλά ποσοστά εκτός Θεσσαλονίκης.

«Η Ευρώπη γερνάει και βλέπει τις αλλαγές που συντελούνται με θλίψη παρά με το βλέμμα στο αύριο». Λόγια του ιστορικού Ν. Μαραντζίδη ενόψει ευρωεκλογών.

Γιατί καρκινωβατεί η πιλοτική εφαρμογή για το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα σε δύο περιφέρειες; Μα γιατί η κυβέρνηση, ενάμιση χρόνο τώρα, δεν τολμά να επιλέξει, φοβούμενη τις αντιδράσεις των υπολοίπων.

Στο «Στάνλεϊ» ο ΣΥΡΙΖΑ και στο «Τιτάνια» η ΔΗΜΑΡ «σφάχτηκαν» με ημερίδες για τους μικρομεσαίους, το απόγευμα της Τετάρτης.

Ο ΛΑΟΣ κάνει λόγο για δημοσκοπική έκρηξη του κόμματος, επικαλούμενος μετρήσεις μεγάλων οργανισμών του εξωτερικού που δραστηριοποιούνται στο χώρο του στοιχήματος. Τα ρέστα μας! ●

Ο τρόπος με τον οποίον διαχειριζόμαστε τις κρίσεις –προσωπικές και κοινωνικές: από τη χρεοκοπία μας κι από τις ανεξέλεγκτες μεταναστευτικές ροές, μέχρι τις πυρκαγιές και τους σεισμούς– καταδεικνύει την εγκατάλειψη της λογικής μπροστά στο σαρωτικό κύμα του συναισθηματισμού. Σχετικά πρόσφατη εκδήλωση τοξικού συναισθηματισμού ήταν η συλλογική αντίδραση στη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου που πήρε διαστάσεις εθνικής τραγωδίας: ένα γεγονός που μαρτυρούσε την ύπαρξη ψυχασθενών στην αστυνομία, τη μη εφαρμογή των νόμιμων διαδικασιών (π.χ. σύλληψη για εξύβριση αρχής), καθώς και μια πλευρά της νεανικής κουλτούρας, την αψηφισιά των οργάνων της τάξης. Το γεγονός κατέληξε σε ένα είδος επετείου του «λαϊκού κινήματος» με υψηλούς δραματικούς τόνους. Όσα επακολούθησαν είναι γνωστά: ο λαός διψάει για αίμα –επιλεκτικά: περιέργως, τα θύματα της αριστερής βίας δεν είναι θύματα– είτε πρόκειται για παράπλευρη απώλεια, είτε για αποτέλεσμα προβοκάτσιας.

Επειδή έχω εργαστεί για περισσότερα από είκοσι χρόνια σε μη προνομιακά εκπαιδευτικά ιδρύματα –ΙΕΚ, τεχνικές και καλλιτεχνικές σχολές, αμερικανικά λύκεια της εσωτερικής πόλης, περιφερειακά πανεπιστήμια– έχω υπάρξει αυτόπτης μάρτυρας της σύγχρονης παιδείας που εμπνέεται από συναισθηματισμό και όχι από λογική. Και πιστεύω ότι η υπερσυναισθηματική στάση έναντι των «παιδιών» αποτελεί, στην πραγματικότητα, συστατικό ενός εκρηκτικού μείγματος από αμέλεια, περιφρόνηση και βία. Μέρος της είναι, εξάλλου, η αντιμετώπιση των πολιτών ως παιδιά ανεξαρτήτως ηλικίας: ο τοξικός συναισθηματισμός της παιδείας διασπείρεται στην ευρύτερη κοινωνία, καλλιεργείται από τα μέσα ενημέρωσης και αντικαθιστά το ήθος και την αποτελεσματικότητα με την αγανάκτηση και τις φτηνές συγκινήσεις αγάπης και μίσους. Και πάλι, η αγάπη εναλλάσσεται, επιλεκτικά, με το μίσος.

Αντί τα παιδιά να μαθαίνουν ότι είναι δημιουργοί της τύχης τους, μαθαίνουν ότι υποκείνται σ' ένα αδυσώπητο σύστημα χωρίς διεξόδους, δικαιοσύνη και σχέση αιτίας-αποτελέσματος. Η αισιοδοξία του «όλα είναι δυνατά» υπό την έννοια ότι μπορείς να επιτύχεις ό,τι θελήσεις –ή περίπου– παραμερίζεται μπροστά στη δακρύβρεχτη απαισιοδοξία του «όλα μπορείς να τα πάθεις»: υποτίθεται πως δεν υπάρχει τίποτα να σε προστατέψει από την κοινωνική αδικία, την αρρώστια, την κατάρρευση. Οι θεσμοί, οι νόμοι, η αυτονόητη ανθρώπινη ευγένεια θεωρούνται ανύπαρκτα: η κυρίαρχη ιδέα είναι ότι ο κόσμος είναι απαίσιος κι ότι κάποιοι ακατονόμαστοι, φαντασματικοί «κακοί» επιβουλεύονται τους αδυνάτους. Παράλληλα, πολλοί γονείς, καθηγητές, δημοσιογράφοι αφαιρούν κάθε προσωπική ευθύνη από τις καθημερινές τραγωδίες: οι ναρκομανείς είναι θύματα των εμπόρων ηρωίνης, οι τρομοκράτες είναι απόρροια της αμείλικτης κρατικής εξουσίας, ενώ οι ληστές, οι διαρρήκτες και οι πορτοφολάδες είναι το φυσικό επακόλουθο των κοινωνικών ανισοτήτων. Στο σχολείο οι αξιόποινες πράξεις δεν τιμωρούνται: οι καθηγητές επιδεικνύουν ευθυνοφοβία, κι εξάλλου ενδιαφέρονται κυρίως για την ψυχία τους και τη δημοτικότητά τους. Ακριβώς αυτό είναι το περιεχόμενο της αδιαφορίας: στην ουσία, αδιαφορούν –συμπεριφέρονται, ας πούμε, σαν δημόσιοι υπάλληλοι. Η εξέλιξη των παιδιών δεν είναι δική τους δουλειά, ιδιαίτερα όταν εμφανίζει προβλήματα που απαιτούν μη δημοφιλείς λύσεις. Ας μην μπούμε εδώ στο παιχνίδι των εξαιρέσεων: εξαιρέσεις, όπως έχουμε επαναλάβει ξανά και ξανά, υπάρχουν παντού.

Ο συναισθηματισμός είναι η έκφραση συγκινήσεων χωρίς κριτικό πνεύμα που βασίζεται σε άρνηση της πραγματικότητας: όλοι οι μετανάστες είναι «καλοί», όλοι οι μουσουλμάνοι είναι «μετριοπαθείς» και όποιος διαφωνεί μαζί μας είναι πράκτορας του ιμπεριαλισμού, των μυστικών υπηρεσιών και του κεφαλαίου. Κατ' αρχήν, οι άνθρωποι που υιοθετούν αυτόν τον συναισθηματισμό αρνούνται να δεχτούν ότι στην ανθρώπινη ζωή υπάρχουν αναπόφευκτες κακοτυχίες, συμφορές, τραγικά συμβάντα, διφορούμενα – ότι δηλαδή δεν μπορούμε να ελέγχουμε τα πάντα κι ότι το καλό συνυπάρχει με το κακό. Κατά δεύτερο λόγο, φαίνεται σαν να μην αναγνωρίζουν τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού: το αποτέλεσμα είναι δημόσιες συναισθηματικές εκδηλώσεις οι οποίες προβάλλονται στα μέσα ενημέρωσης και στα ηλεκτρονικά συστήματα δικτύωσης. Πρόκειται για την επικράτηση της ηθικής και αισθητικής των φυλλάδων που μεγεθύνουν τα γεγονότα, προσδίδοντάς τους υπερβολικές διαστάσεις και δημιουργώντας τη λατρεία του θύματος.

Η λατρεία του θύματος (που βρίσκεται στα θεμέλια των θρησκειών) τροφοδοτεί μια σειρά από ιδεολογίες και μορφές συμπεριφοράς, όπως τον κοινωνικό μίζεραμπισμό και τον αυτοοικτιρισμό, οι οποίες, με τη σειρά τους μπορούν να οδηγήσουν σε βίαιες πράξεις εκδίκησης. Έτσι, ένα ευρύ φάσμα εγκλημάτων δικαιολογείται και οι ποιείς είναι ανάλογες αυτής της δικαιολόγησης: για τους αισθηματίες, κανείς άνθρωπος δεν «φταίει» για τα εγκλήματά του – για όλα «φταίει» το περιβάλλον του. Η συγκεκριμένη ανάλυση είναι αντιπαραγωγική:

καταλήγει στην ελεημοσύνη, σε τυχαίες πράξεις καλοσύνης ή, απλώς, σε δάκρυα, κατηγορίες, απάθεια. Συγκροτείται μια μορφή μισανθρωπισμού: υποτίμηση του ατόμου και συρρίκνωσή του σε ανήμπορο ή επιθετικό θύμα, σε μωρό χαμένο στο δάσος.

Ο χριστιανισμός, η αριστερά και η λαϊκή δεξιά συνεργάζονται, με ποικίλες παραλλαγές, στη συγκρότηση αυτής της στάσης που ονομάζεται αλληλεγγύη και ευσπλαχνία. Η «βοήθεια» στις χώρες του Τρίτου Κόσμου –π.χ. η παθητική διοχέτευση προϊόντων: τροφίμων, φαρμάκων

κτλ– όπως και η προαναφερθείσα παρηγορητική παιδεία αποτελούν εκδηλώσεις του ίδιου φαινομένου: οι άνθρωποι δεν μαθαίνουν πώς να ψαρεύουν· μαθαίνουν πώς να καταναλώνουν ψάρια ως αποτέλεσμα φιλανθρωπικών πρωτοβουλιών. Κοντολογίς, διδασκόμαστε την επαιτεία από υλική και ψυχική άποψη.

Υπάρχει διαλεκτική ανάμεσα στον συναισθηματισμό και τη βαρβαρότητα. Η καταστροφή των εκπαιδευτικών προτύπων οδηγεί στην εξαγρίωση, στην αποδέσμευση από την κοινωνική δικαιοσύνη και στην άρνηση του απογαλακτισμού από το ψευδαισθητικό κράτος-τροφό. Έτσι, τα ακατέργαστα αισθήματα αντικαθιστούν τις ψυχραιμες αναλύσεις και οι «ευάλωτοι» πολίτες παραμένουν ευάλωτοι πολίτες, όπως η Αφρική παραμένει τόπος για ελε-

ημοσύνη. Η άνοδος της Χρυσής Αυγής είναι μια από τις επιπτώσεις αυτής της έκλειψης της λογικής: οι οπαδοί της δεν σκέφτονται, απλώς αισθάνονται – η οργή και το μίσος τους οφείλονται στο ότι νιώθουν ότι αδικήθηκαν. Και αναζητούν ενόχους, αφαιρώντας από τον εαυτό τους οποιαδήποτε ευθύνη. Έτσι, ο αριστερός «ανθρωπισμός» βρήκε το αντίστοιχό του στον νεοαζιτιστικό μισανθρωπισμό: σε αμφότερα τα άκρα οι εκτιμήσεις και οι πράξεις οφείλονται σ' έναν ωκεανό από αντικρουόμενα, τοξικά συναισθήματα – το αποτέλεσμα είναι, εκτός από την απώλεια της ατομικής αξιοπρέπειας, η συσώρευση φανταστικών προβλημάτων και η αδυναμία επίλυσης αληθινών προβλημάτων. ▣

Ο ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΝ ΧΩΡΙΣ ΚΡΙΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΠΟΥ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Κάτω Βουρδούλι Week

Τεύχος Μαρτίου 2014

ΠΡΟΕΔΡΟΣ &
TASK FORCE:

Η ΛΥΣΗ ΓΙΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ΕΙΝΑΙ
COSMOTE &
OTE DOUBLE PLAY

Γιατί τώρα, για πρώτη φορά στην COSMOTE,
μπορείς να μειώσεις το πάγιο του κινητού σου

έως και **20%**, απλά, αν έχεις **COSMOTE + OTE Double Play.**

Ήθελεις να μειώσεις τα έξοδα της επικοινωνίας σου. Έγινε!

Επισκέψου τώρα ένα από τα καταστήματα:

COSMOTE

OTE

ΓΕΡΜΑΝΟΣ

COSMOTE

ο κόσμος μας, εσύ.

www.cosmote.gr

Για πάγια Συμβολαίου COSMOTE από 25€ και άνω.

Τα ελληνικά start ups, από την Αθήνα μέχρι τη Σίλικον Βάλεϊ, επανεφευρίσκουν την ελληνική καινοτομία και επιχειρηματικότητα

ΕΧΕΙΣ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΙΔΕΑ;

Της **Ελένης Σταματούκου**

Η ομάδα της Bugsense

Δεν φοράνε γραβάτα ούτε κουστούμι, δεν κουβαλούν μεγάλους χαρτοφύλακες, πηγαίνουν στο γραφείο μετά τις 11 ή δουλεύουν από το σπίτι. Δημιούργησαν την πρώτη τους επιχείρηση σαν φοιτητές, απέτυχαν παταγωδώς, αλλά δεν πτοήθηκαν και δοκίμασαν νέες ιδέες. Κάποια από αυτές έπιασε και πήραν την πρώτη τους χρηματοδότηση. Την εταιρεία τελικά την πούλησαν και τώρα προσπαθούν να στήσουν μια νέα. Ξέρουν από social networks, από web development, applications και community building. Βασικό τους εργαλείο ένας υπολογιστής, μια καλή σύνδεση με το ίντερνετ και μια δεμένη ομάδα. Αυτή είναι η νέα γενιά επιχειρηματιών που ασχολείται με τον κλάδο των start ups, που πλέον τείνει να αντικαταστήσει τα golden boys της Wall Street, ανάμεσά τους και πολλοί Έλληνες.

«Δεν είμαστε πλέον start-up» με διορθώνει ο 30χρονος Πάνος Παπαδόπουλος, συνιδρυτής της Bugsense, της πρώτης εταιρείας στον κόσμο που ασχολείται με την αντιμετώπιση δυσλειτουργιών που προκύπτουν στις εφαρμογές των έξυπνων

κινητών. Η Bugsense τον περασμένο Σεπτέμβριο εξαγοράστηκε από την αμερικάνικη πολυεθνική εταιρεία τεχνολογίας Splunk. Τους επόμενες μήνες η ομάδα θα μετακομίσει στα κεντρικά γραφεία της εταιρείας στο Σαν Φρανσίσκο. Ο Πάνος δεν ξέρει αν χαίρεται που φεύγει από την Ελλάδα. Αντίθετα, μιλάει πιο θερμά για το δρόμο που διένυσαν μέχρι να φτάσουν στο σημείο να συνεργάζονται με πελάτες όπως η Samsung, η Intel, η HBO, η Groupon και το Skype. Η Bugsense πήρε την πρώτη της χρηματοδότηση, 100.000 δολάρια, δηλαδή 70.000 ευρώ, από ένα γκρουπ Ελληνοαμερικάνων επενδυτών τον Σεπτέμβριο του '11 και ένα χρόνο μετά μπορούσε να συντηρηθεί με τα δικά της χρήματα. «Έγινε μια προσπάθεια να αναζητήσουμε χρήματα στην Ελλάδα, το προσπαθήσαμε με το Open Fund, δεν δεχτήκαμε και έτσι στραφήκαμε έξω επειδή θα βρίσκαμε πιο γρήγορα χρήματα. Στην ουσία το προϊόν μας ανταποκρίνεται στις ανάγκες αυτής της αγοράς. Για να γίνεις αυτό που θέλεις πρέπει να πας στη Σίλικον Βάλεϊ. Ο Θεοτοκόπουλος, αν έμενε στην Κρήτη, δεν θα γινόταν ο Θεοτοκόπουλος» λέει ο Πάνος. «Μερικές φορές αναρωτιόμαστε τι είναι αυτό που κάνει τους επενδυτές να δώσουν τα χρήματά τους σε κάποιον που δεν είναι Αμερικάνος» λέει η Κατερίνα Στροπωνιάτη, συνδημιουργός του Weendy, μιας

Σταύρος Μεσοσίνης

The Cube

Ski Greece

Νίκος Αναγνώστου

έξυπνης εφαρμογής που «προβλέπει» τον καιρό για τους εραστές των θαλάσσιων και χειμερινών σπορ. Ένα πτυχίο από γνωστό αμερικάνικο πανεπιστήμιο, η άδεια παραμονής και εργασίας, ο Αμερικάνος CEO, μπορούν εύκολα να πείσουν κάποιον επενδυτή να στηρίξει οικονομικά ένα επιχειρηματικό σχέδιο. Τι γίνεται όμως όταν δεν διαθέτεις τίποτα από αυτά; Ο ανταγωνισμός στη Σίλικον Βάλεϊ είναι μεγάλος, όλοι εκεί κάνουν ακριβώς το ίδιο, έχουν μια start up. Η Κατερίνα και ο συνεργάτης της, Πάννης Βαρελάς, πτυχιούχοι του Πολυτεχνείου Κρήτης, έζησαν για τρεις μήνες με τουριστική βίζα σε μια υποβαθμισμένη συνοικία της Σίλικον Βάλεϊ. Αμέσως ήρθαν σε επαφή με επενδυτές και συμβούλους επιχειρήσεων, κάποιοι τους είπαν να τα παρατήσουν και να επιστρέψουν στην Ελλάδα και άλλοι τους ενθάρρυναν. Τελικά τα κατάφεραν. Στη Σίλικον Βάλεϊ πρέπει να εφευρίσκεις συνέχεια τρόπους για να ξεχωρίσεις από το πλήθος, να ξέρεις να πουλάς σωστά τον εαυτό σου και το προϊόν σου. Οι επενδυτές πέρα από τις καλές ιδέες θέλουν και μια δεμένη ομάδα να τις υποστηρίξει. «Θέλει λίγο τρέλα, να ρισκάρεις, και στην Ευρώπη δεν υπάρχει τρέλα, πόσο μάλλον στην Ελλάδα που τώρα ξεκινάμε» μου λέει η Κατερίνα μέσω skype.

ΚΟΙΤΙΔΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Η Σίλικον Βάλεϊ, η Μέκκα των start ups, για πολλούς που ξεκινούν τώρα τα πρώτα τους βήματα στο χώρο ίσως είναι ο τελικός στόχος. Χρειάζεται όμως να είσαι εκεί για να τα καταφέρεις; Τα τελευταία χρόνια σε διάφορα μέρη του κόσμου έχουν αναπτυχθεί κοιτίδες επιχειρηματικότητας. Τα πιο επιτυχημένα παραδείγματα είναι εκείνα του Ισραήλ, του Βερολίνου, του Λονδίνου, της Νέας Υόρκης. Η σκηνή των start ups στην Ελλάδα υπάρχει, αλλά βρίσκεται ακόμα σε νηπιακό στάδιο, καθώς τώρα δημιουργεί τους πρώτους της ήρωες, τους ανθρώπους που θα εμπνεύσουν την επόμενη γενιά. Οι start ups για να αναπτυχθούν χρειάζονται πρότυπα, κίνητρα και υψηλούς στόχους. Αν δεν έχεις αποτύχει δεν βελτιώνεσαι, λένε χαρακτηριστικά οι ειδήμονες του χώρου. Ωστόσο και πάλι σημασία δεν έχει πού βρίσκεται η έδρα της start up. «Στην Καλιφόρνια είναι ακριβότερο να στήσεις μια εταιρεία, εν αντιθέσει με την Ελλάδα. Θα πρότεινα σε αυτούς που ξεκινούν τώρα να μην παρακο-

λουθούν τις μίζερες ειδήσεις. Προβλήματα υπάρχουν σε όλο τον κόσμο, η οικονομική κατάσταση δεν είναι πουθενά καλή. Υπάρχουν ιδέες και εταιρείες που αφορούν αγορές άλλες, είτε είναι η αγορά της τεχνολογίας, η οποία αυτή τη στιγμή ανθίζει, είτε αφορούν αγορές σε άλλες γεωγραφικές τοποθεσίες, πχ. στη Μέση Ανατολή. Εφόσον κάποιος έχει μια καλή ιδέα, το τι συμβαίνει στον κόσμο δεν παίζει ρόλο. Για κάποιες νέες εταιρείες η κρίση είναι μια μεγάλη ευκαιρία» επισημαίνει ο Πάννης Βερδελής, co founder και CEO του Fleksy, μιας έξυπνης εφαρμογής που διορθώνει τα τυπογραφικά λάθη σε οθόνες αφής. Η Χριστίνα Τσάκωνα, δικηγόρος με ειδικευση στο εμπορικό δίκαιο, έχει στήσει πάνω από 30 εταιρείες, ελ-

ληνικές και ξένες, κυρίως ευρωπαϊκές, στις ΗΠΑ, οι περισσότερες από αυτές είναι start ups. Μάλιστα, βοήθησε και στη διαμεσολάβηση του fund που επένδυσε στην Bugsense. Το να ιδρύσεις μια εταιρεία στις ΗΠΑ είναι μια εύκολη διαδικασία, σου παίρνει από δύο εβδομάδες μέχρι και ένα μήνα και δεν υπάρχει γραφειοκρατία, καθώς η διαδικασία γίνεται online. Η κρίση έχει αυξήσει τον αριθμό των Ελλήνων που θέλουν να στήσουν την επιχείρηση στο εξωτερικό. «Στην Ελλάδα υπάρχουν χρήματα, θα πρότεινα λοιπόν στους ενδιαφερόμενους να κοιτάξουν να βρουν χρηματοδότηση εδώ. Υπάρχουν βέβαια κάποιες start ups που έχουν προϊόντα πολύ δυνατά τα οποία μπορούν να σταθούν στις ΗΠΑ αλλά και στην παγκόσμια αγορά, οπότε θα ήταν καλύτερο να αναζητήσουν χρηματοδότηση στο εξωτερικό. Κάποιοι όμως που δεν έχουν μεγάλη εμπειρία στο χώρο, ή το προϊόν τους θέλει ακόμα μια επεξεργασία, θα πρότεινα να βρουν επενδυτές στην Ελλάδα και μετά, αφού το βελτιώσουν, να αναζητήσουν χρήματα στο εξωτερικό» επισημαίνει η Χριστίνα.

Η ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΡΙΣΚΟ

Λεφτά στην Ελλάδα υπάρχουν, ίσως μόνο για τις start ups. Σήμερα, περίπου 11,5 εκατομμύρια ευρώ αναζητούν δυνατές ιδέες και ανθρώπους να τις εκπονήσουν. Ποιοι όμως διαχειρίζονται αυτά λεφτά; Ανάμεσα σε αυτούς που αποφασίζουν για τις τύχες των εκκολλημένων start ups είναι το Jeremie Open Fund II. Το Open Fund δημιουργήθηκε το 2009 από τους Γιώργο Τζιραλή και Γιώργο Κασελάκη. «Αυτό που θέλαμε ήταν να φτιάξουμε ένα μικρό κουμπαρά από τον οποίο θα δίνουμε λεφτά σε παιδιά για να σταματήσουν τη δουλειά τους και να ασχοληθούν αποκλειστικά με την εταιρεία τους» σημειώνει ο Γ. Κασελάκης. Το Open Fund I 2009-2011 επένδυε οπουδήποτε στον πλανήτη. Τα λεφτά του Fund συγκεντρώθηκαν μέσα σε περίπου δύο χρόνια. Οι κύριοι επενδυτές ήταν η Τράπεζα Πειραιώς και κάποιοι ιδιώτες. Κατά τη διάρκεια του πρώτου κύκλου έγιναν οκτώ επενδύσεις, κάποιες απέτυχαν, ενώ κάποιες άλλες πήγαν εξαιρετικά καλά, όπως η Taxibeat και η YousCan. Ο δεύτερος κύκλος χρηματοδότησης του Open Fund ξεκίνησε τον Γενάρη του 2012, όπου το 70% των χρημάτων προέρχεται από την ΕΕ και το υπόλοιπο καλύπτεται πάλι από Έλληνες ιδιώτες επενδυτές. Οι διαχειριστές του Fund δεν μπορούν να επενδύσουν οπουδήποτε. «Ψάχνουμε εταιρείες που έχουν πολύ υψηλό ρίσκο, που υπό κανονικές συνθήκες καμία τράπεζα δεν θα τις χρηματοδοτούσε γιατί θα τις θεωρούσε κακό δανειολήπτη, αλλά εμείς επειδή είμαστε όργανο σχεδιασμένο να αντιμετωπίζουμε ρίσκο το κάνουμε» τονίζει ο Γ. Κασελάκης. Όταν το Fund χρηματοδοτεί μια start up αγοράζει μετοχές της εταιρείας, οι οποίες ελπίζει ότι κάποια στιγμή θα πουληθούν. «Σαν όργανο το Open Fund πρέπει να μπορεί να βάλει τα λεφτά και να κρατάει την αναπνοή του για μεγάλο χρονικό διάστημα, οπότε είναι σημαντικό να μην έχουμε το άγχος να πάρουμε πίσω την επένδυσή μας αμέσως, γιατί αν πιέζουμε τις εταιρείες να πάνε για το σύντομο κέρδος θα τις καταστρέψουμε» συμπληρώνει. Τα λεφτά που προσφέρει ο οργανισμός είναι από 50.000 ευρώ μέχρι μισό εκατομμύριο, σε μερικές περιπτώσεις μπορεί να φτάσει και τα 750.000 ευρώ.

Η DiscoverRoom είναι μία από τις 9 start ups που έλαβαν την πρώτη τους χρηματοδότηση από το Jeremie Open Fund II. Ο Νίκος Αναγνώστου, ιδρυτής της εταιρείας, έχει στη διάθεσή του 100.000 ευρώ για να τελειοποιήσει το προϊόν του, μια έξυπνη εφαρμογή η οποία θα βοηθά τους ιδιοκτήτες των μικρών καταλυμάτων να διαχειρίζονται εύκολα και γρήγορα τις κρατήσεις τους μέσω των έξυπνων συσκευών τους. Ο κ. Αναγνώστου, αν και 53 χρονών, δραστηριοποιείται εδώ και χρόνια στον κλάδο των start ups. Αυτή είναι η πρώτη του ατομική προσπάθεια. Τα γραφεία της εταιρείας του στεγάζονται σε ένα co working place, το The Cube Athens.

ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΙΔΕΕΣ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Το The Cube είναι ένας χώρος όπου μπορούν άνθρωποι με καινοτόμες ιδέες να έρθουν να δουλέψουν κάτω από την ίδια στέγη. Αυτό που παρέχει το The Cube εκτός από γρήγορο ίντερνετ και καλό καφέ είναι διασυνδέσεις με τη start up κοινότητα. Στο The Cube αυτή τη στιγμή νοικιάζουν τα γραφεία τους 18 ομάδες, κάποιες μάλιστα φιλοξενούνται δωρεάν, όπως η start up Ski Greece (εφαρμογή για σκιέρ και snowboarders, που τους βοηθά να οργανώσουν το ταξίδι στο βουνό). Ο Μάριος, μέλος του Ski Greece, γνώρισε τον ιδιοκτήτη του The Cube Σταύρο Μεσσίνη στο Open Coffee, μια συνάντηση νεαρών επιχειρηματιών του web που διοργανώνεται σταθερά τα τελευταία χρόνια. Ο Σταύρος πίστεψε την ιδέα του και του πρότεινε να έρθει μαζί με την υπόλοιπη ομάδα στο The Cube. «Ερχόμενοι στο The Cube πήραμε feedback από άλλα παιδιά που έχουν start ups, αλλά και από τον Σταύρο. Εδώ υπάρχει διακίνηση ιδεών. Όταν προσπαθείς να δημιουργήσεις την εταιρεία σου χρειάζεσαι συμβουλές, ιδέες και το πιο σημαντικό είναι να βρεις κάποιον να στις πει. Τέτοιου είδους χώροι είναι πολύ σημαντικοί γιατί σου λένε αυτό που θέλεις να ακούσεις» σημειώνει ο Μάριος. Στο The Cube αυτή τη στιγμή φιλοξενούνται 18 ομάδες, ηλικίας από 14-55 χρονών, ενώ υπάρχει χωρητικότητα για 25. Η τιμή που καλείται να καταβάλει ο entrepreneur εξαρτάται από το μέγεθος του γραφείου και πόσο μεγάλη είναι η ομάδα του. Π.χ. αν ένα start up αποτελείται από δύο άτομα πληρώνει ενοίκιο γύρω στα 300-350 ευρώ το μήνα, τα πέντε

άτομα πληρώνουν 500 ευρώ. Σήμερα στην Ελλάδα υπάρχουν 4 με 5 συνεργατικοί χώροι, κάποιοι από τους πιο γνωστούς είναι το CoLab και το Found.ation. Πέρα όμως από αυτούς τους χώρους έχουν δημιουργηθεί και διάφορα προγράμματα στήριξης νεοφυών επιχειρήσεων, όπως το Aephoria.net. Το Aephoria.net έκανε την παρουσία του μέσα στο 2013 με στόχο να υποστηρίξει εκείνες τις start ups που είναι ικανές να εξασφαλίσουν περιβαλλοντική και κοινωνική προστιθέμενη αξία στην ελληνική οικονομία. Οι υπηρεσίες που προσφέρει το πρόγραμμα (βοήθεια στη δημιουργία εταιρικού σχήματος, παροχή χώρου εργασίας, ευρυζωνική σύνδεση, παροχή βασικών νομικών και λογιστικών υπηρεσιών κ.λπ.) είναι εντελώς δωρεάν. Στον πρώτο κύκλο του προγράμματος που ξεκίνησε τον Ιούνιο του 2013 κι ολοκληρώνεται μέσα Ιανουαρίου, ωφελήθηκαν 8 νέες εταιρείες. Η ελληνική σκηνή των start ups μεγαλώνει συνέχεια. Όλοι πλέον θέλουν να φτιάξουν τη δική τους εταιρεία, ακριβώς πριν πέντε χρόνια οι ίδιοι ίσως ονειρεύονταν μια θέση στο δημόσιο. Πολλοί στην αρχή μπήκαν στο χώρο νομίζοντας ότι θα βρουν εύκολο χρήμα, αλλά γρήγορα απογοητεύτηκαν. Η Ελλάδα ίσως κάνει την έκπληξη και σε μερικά χρόνια γίνει το επόμενο hub των start ups, όπως το Ισραήλ. «Αυτή τη στιγμή αναβαίνουμε την ανηφόρα του οικοσυστήματος. Είμαστε στη φάση που πρέπει να ενεργοποιήσουμε καινούργιο κόσμο. Διανύουμε πάλι μια φάση ενεργοποίησης» επισημαίνει ο κ. Μεσσίνης. **A**

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΣΤΗ
ΣΤΕΓΗ
5 — 16
ΜΑΡΤΙΟΥ
2014
TRANSITIONS I.
BALKANS

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣ
ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ
ΣΚΗΝΗΣ

ΣΤΕΓΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
& ΤΕΧΝΩΝ
ΙΣΤΡΙΑ ΟΜΑΔΗ

SGT.GR

ΣΥΓΓΡΟΥ 107
210 900 5 800 • SGT.GR

Θούν οι σχέσεις τους, σκέφτομαι και σπκώνομαι για να φύγω. «Μη στενοχωριέσαι» με παρηγορεί. «Είσαι νέος και θέλεις να γίνεται πάντα το δικό σου, αλλά θα δεις, κάθε εμπόδιο σε καλό». Της φιλάω το χέρι, λέω καληνύχτα στον Ντασέν, η Αγγελική φέρνει το αμπέχο, βγαίνω ζαλισμένος στην Αναγνωστοπούλου, η βροχή έχει σταματήσει, περπατάω προς το Σύνταγμα, κατεβαίνω την Πανεπιστημίου και έξω από το Rex βλέπω μια τεράστια αφίσα με τη Ρένα Βλαχοπούλου. Σαν αστραπή μου έρχεται η ιδέα: η Ρένα θα κάνει τη Νίνα! Ενθουσιασμένος βγαίνω στην Πατησίων και παίρνω το τρόλεϊ για να πάω στο σπίτι μου στο Κουκάκι...

Λίγα χρόνια αργότερα, ανήμερα Καθαρή Δευτέρα, βρίσκομαι στο φιλόξενο σπίτι του Γιώργου Νταλάρα. Η αγαπημένη φίλη μου Άννα Νταλάρα φροντίζει πάντα τις μεγάλες γιορτές να με καλεί για να μη νιώθω μόνος. «Θα έρθει και η Μελίνα» μου λέει χαρούμενη. Νιώθω ένα αγκάθι στην καρδιά σαν τον ερωτευμένο που του θυμίζουν τον παλιό ανεκπλήρωτο έρωτά του. Το Τρίτο Πρόγραμμα δεν υπάρχει πια, το «Τρίτο Στεφάνι» έχει μεταδοθεί με τη Ρένα και τη Σμάρω Στεφανίδου, η Μελίνα έχει γίνει υπουργός Πολιτισμού, με τον Χατζιδάκι είναι και πάλι φίλοι, αλλά εγώ δεν την έχω ξανασυναντήσει.

Βλέπω τον μέγιστο, τον τεράστιο, τον Λευτέρη Παπαδόπουλο, και όπως κάνω πάντα όταν τον συναντάω, σκύβω να του φιλήσω το χέρι που έγραψε αριστουργήματα. Εκείνη τη στιγμή γίνεται μια μικρή αναστάτωση και μπαίνει αεράτη και πανέμορφη, με ένα τσιγάρο στο χέρι, η Μελίνα μαζί με τη Μανουέλλα Παυλίδου. Όλα τα βλέμματα στρέφονται πάνω της, υψώνει τα χέρια, χαμογελάει πλατιά: «Καλή Σαρακοστήηη!» εύχεται και πλησιάζει τον Λευτέρη. «Μελίνα, τον ξέρεις τον Παυριανό;» τη ρωτάει. Δεν με θυμάται. «Έχει γράψει στο "ΚΛΙΚ" ένα καταπληκτικό άρθρο για τη μαλακία!» Από τη μια στιγμή στην άλλη η δυναμική ντίβα γίνεται ένα ντροπαλό κορίτσι: «Λευτέρη, ξέρεις ότι δεν μου αρέσουν τα χυδαία!» του λέει αυστηρά. «Είναι και Σαρακοστήηη!» «Καλά, αφού σε πειράζει θα το πω περιφραστικά. Έχει γράψει ένα καταπληκτικό άρθρο για τον αυνανισμό!» συνεχίζει γελώντας ο Παπαδόπουλος. Η Μελίνα δυσανασχετεί, επεμβαίνει η Άννα, «ο Γιώργος ήταν στο Τρίτο Πρόγραμμα με τον Χατζιδάκι. Έχει σκνοθετήσει το "Τρίτο Στεφάνι" για το ραδιόφωνο». Ξαφνικά, η Μελίνα αλλάζει έκφραση, γουρλώνει τα μάτια, με κοιτάζει με απδία: «Καλά, με αυτή τη χουντιάρα πήγες και το έκανες; Δεν είπαμε ότι θα το κάνουμε μαζί;» ρωτάει, με παραμερίζει συγχυσμένη και πάει να μιλήσει με τους υπόλοιπους καλεσμένους. «Μανουέλλα, τι συμβαίνει;» ρωτώ τη φίλη μου. «Δεν ξέρω, Παύρη μου, μη με μπλέκεις» μου απαντάει και απομακρύνεται με ένα πιάτο στο χέρι. Ο Σταμάτης Φασουλής μου έλυσε το αίνιγμα: Στην περίοδο της χούντας η Ρένα Βλαχοπούλου έπαιζε σε μια επιθεώρηση και σατίριζε τη Μελίνα. Όταν λοιπόν έμαθε ότι είχα βάλει τη Βλαχοπούλου να παίξει τη Νίνα, θεώρησε ότι το έκανα σκόπιμα για να την πικάρω. Φυσικά δεν ήξερα τίποτε απ' όλα αυτά. Έτρεξα πίσω της, «Μελίνα, συγγνώμη, να σου εξηγήσω». Γύρισε χαμογελαστή σα να μην είχε συμβεί τίποτα: «Τάβλι ξέρεις;» «Δεν ξέρω» «Α, μα εσύ δεν τρώγεσαι!» μου λέει απογοητευμένη. «Άσ' τον το μαλάκα» επεμβαίνει ο Παπαδόπουλος, «πάμε να σε παίξω ένα τάβλι εγώ!». Είμαι έτοιμος να βάλω τα κλάματα. «Θέλω να δεχτείς τη συγγνώμη μου!» Με κοίταξε βαθιά στα μάτια, σα να ήθελε να με πνυτίσει, και μετά με αγκάλιασε με το μοναδικό τρόπο που αυτή ήξερε να αγκαλιάζει.

«Αγάααπ μου» είπε, και μου έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. Και από τότε μέχρι τώρα που γράφω αυτό το κείμενο, η ευωδιά απ' το Chanel No5 δεν λείπει να φύγει από τη μνήμη μου. **Α**

Το Ίδρυμα «Μελίνα Μερκούρη» παρουσιάζει σε συνεργασία με το Μουσείο Μπενάκη μια φωτογραφική έκθεση και την έκδοση-λεύκωμα «Μελίνα». Στην έκθεση, εκτός από πλούσιο φωτογραφικό υλικό, προβάλλονται ντοκιμαντέρ πάνω στην καλλιτεχνική και πολιτική σταδιοδρομία της Μελίνας, ενώ ταυτόχρονα παρουσιάζεται το «Καμάρινη της ηθοποιού Μελίνας Μερκούρη», το οποίο ανήκει στις συλλογές του Θεατρικού Μουσείου. Θεατρική παράσταση «2013/Μελίνα Μ»: 4/3, 19.00 Απονομή Θεατρικού βραβείου Μελίνα Μερκούρη: 4/3, 19.30 Εγκαίνια: 4/3, 20.00 Διάρκεια έκθεσης: 6/3 - 25/5 Επιμέλεια: Μανουέλλα Παυλίδου Σχεδιασμός: Δίλη Πεζανού

ΕΡΓΑΖΟΜΑΙ ΑΜΙΣΘΙ,
ΣΚΛΗΡΑ, ΕΔΩ ΚΑΙ
5ΜΙΣΙ ΧΡΟΝΙΑ. ΤΟ
ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΠΟΥ ΘΑ
ΖΗΤΟΥΣΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ,
ΑΛΛΑ Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ
ΣΕ ΕΜΕΝΑ, ΣΤΟ ΔΣ,
ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ,
ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΚΑΙ
ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΣΚΙΝΑ

«Τι θέλουν;
Να κλείσουν το μουσείο;»

Είναι άβολο, πρωτόγνωρο. Συναντιέμαι ξανά μετά από αρκετό καιρό με την Κατερίνα Κοσκινά, που εδώ και αρκετά χρόνια είναι πρόεδρος του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης και διευθύντρια της Μπιενάλε Θεσσαλονίκης. Αν όλες οι προηγούμενες συνεντεύξεις ήταν χειμαρροί δημιουργικότητας και συζητήσεων για εκθέσεις και δράσεις που έφεραν κραδασιμούς στο χώρο της σύγχρονης τέχνης, η νέα μας συνάντηση έχει ως θέμα την περιδίνηση του ΚΜΣΤ σε μια απίστευτη κρίση εξαιτίας της νέας δραματικής περικοπής της επιχορήγησής του. Μια κρίση που θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμη και στη σιγή του.

Της **Κατερίνας Ι. Ανέστη**

Φωτό: **Λουκία Μπτσάκου**

Οι αριθμοί είναι αμείλικτοι: 28% μειώθηκε η επιχορήγηση για το 2014, κατά περίπου 30% είχε μειωθεί το 2013. Έτσι, τώρα απομένουν 500.000 ευρώ επιχορήγηση, όταν το ΚΜΣΤ χρειάζεται 1 εκατομμύριο για να συνεχίσει να λειτουργεί με το γνωστό τρόπο του (καταλαμβάνοντας κάθε γωνιά της Θεσσαλονίκης και δημιουργώντας θύλακες ελληνικού εκτοπίσματος σε μεγάλα μουσεία και ιδρύματα ανά τη χώρα). Το ΔΣ του ΚΜΣΤ με τη συμμετοχή ολόκληρου του προσωπικού κινούν μια διεθνή εκστρατεία για τη στήριξη και τη σωτηρία του μουσείου, ενώ η Κατερίνα Κοσκινά μου λέει αποφασισμένη πως δύο είναι αυτά που μπορεί κάποιος να κάνει σε μια τέτοια στιγμή: «Να φύγει, ή να φύγει αφού πρώτα όμως κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να σώσει και να θωρακίσει το μουσείο». Και τι ζητάει από το υπουργείο, λίγο μετά τη σημαντικότερη βράβεισή της από τη γαλλική κυβέρνηση με το Chevalier dans l' Ordre national de la Légion d' Honneur; «Σεβασμό στο έργο. Τουλάχιστον απαντήσεις!»

Αντιλαμβάνομαι ότι το πρόβλημα δεν είναι η φετινή περικοπή κατά 28% στην κρατική επιχορήγηση, αλλά η κλιμακωτή μείωση από το 2012 που έχει οδηγήσει σε μείωση της επιχορήγησης κατά 58%. Ακριβώς, το πρόβλημα είναι κλιμακωτό. Το μουσείο επιχορηγείται οριακά όλα αυτά τα χρόνια ώστε να ανταπεξέρχεται στα λειτουργικά έξοδα. Όταν δεχθήκαμε την πρώτη σοβαρή μείωση, ήδη είχαμε κάνει περικοπές. Δεν χρειαζόταν να μας το πει η πολιτεία: ζούμε μέσα στην κρίση και αντιλαμβανόμαστε πώς πρέπει να κινηθούμε. Άλλωστε αυτός είναι ο λόγος που οι πρώτες κινήσεις που έγιναν, τουλάχιστον επί της προεδρίας μου στο ΚΜΣΤ, ήταν να αποκτήσουμε διαχειριστική επάρκεια, ISO και ό,τι άλλο χρειαζόταν για να διεκδικούμε ευρωπαϊκά προγράμματα. Και ευτυχώς τα καταφέραμε, γιατί έτσι το μουσείο αυτή τη στιγμή τρέχει προγράμματα και για την ψηφιακή σύγκλιση, για τον εξοπλισμό του, για τη διά βίου μάθηση και βέβαια για το τρίπτυχο της Μπιενάλε (2011-2015).

Τι ζητάτε από την πολιτεία; Χωρίς τη συγκέντρωση των 500.000 ευρώ το μουσείο δεν θα μπορεί να συνεχίσει όχι να λειτουργεί με άνεση, αλλά ούτε καν να λειτουργεί καλύπτοντας τις ανελαστικές υποχρεώσεις του. Η πολιτεία οφείλει κατά τη γνώμη μου να στηρίξει αυτό το μουσείο για πολλούς λόγους: Γιατί παρά την κρίση είναι παραγωγικό, προβάλλει τη χώρα και έχει πετύχει πολλά. Και βεβαίως επειδή το προικοδότησε –έστω και ως θεματοφύλακα– με μια σημαντικότερη συλλογή (τη συλλογή Κωστάκη) η οποία χρίζει προστασίας. Η συλλογή δεν ανήκει στο μουσείο, όμως το ΚΜΣΤ τη συντηρεί και πολλά έχουν βελτιωθεί χάρη στα προγράμματα που παίρνουμε γι' αυτή. Την αξιοποιούμε και ως εργαλείο επικοινωνίας με μεγάλα μουσεία και ιδρύματα, από το MoMa και το Reina Sofia ως το Beaubourg. Δεν είναι θέμα πολιτιστικής κληρονομιάς, αλλά ένα χαρτί διαπραγματευτικό σε σχέση με την εικόνα της χώρας.

Γιατί η πολιτεία δεν εκτίμησε αυτές τις αρετές, αλλά και τις ανάγκες του ΚΜΣΤ; Δεν μπορώ να πιστέψω ότι το Υπουργείο Πολιτισμού αδυνατεί να κατανοήσει. Είναι πιθανό να έχει πολλά προβλήματα τα οποία ενδεχομένως αντιμετωπίζει σωρηδόν, χωρίς διάκριση στους εποπτευόμενους φορείς. Ίσως πάλι άνθρωποι σε θέσεις κλειδιά στο σύγχρονο πολιτισμό να έχουν διαφορετική άποψη για την ανάπτυξη και την προσφορά. Ίσως οι ιθύνοντες να μην προλαβαίνουν να ενημερωθούν πραγματικά. Αν και πρέπει να πω ότι εμείς επικοινωνούμε τακτικότερα με το υπουργείο στην προσπάθεια να επιλύσουμε σημαντικά προβλήματα που δεν μπορούν να λυθούν χωρίς την παρέμβαση της πολιτείας, χωρίς να βρίσκουμε τη δέουσα ανταπόκριση. Για παράδειγμα, το Μουσείο Φωτογραφίας, που αποτελεί διοικητικά ιδιαίτερο τμήμα του ΚΜΣΤ, διαθέτοντας έναν κωδικό για την αυτοτελή οικονομική του διαχείριση χωρίς εντούτοις να διαθέτει νομική προσωπικότητα, ήταν υπερχρεωμένο. Πήρε ένα τεράστιο ποσό για να καλύψει τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του, οι οποίες έχουν σοβαρότατες επιπτώσεις και σε μας. Ουσιαστικά του έλυσαν το οικονομικό πρόβλημα, παρά τα πολλά άλλα προβλήματά του, που δεν είναι της παρούσης, χωρίς όμως να λυθεί το βασικό νομικό πρόβλημα που υπάρχει και ταλανίζει το ΚΜΣΤ και έμμεσα το ΥΠΟΑ. Πολλοί ασχολήθηκαν, ακόμη και ο συνήγορος του πολίτη, έγιναν επερωτήσεις στη Βουλή, αλλά τίποτε. Έτσι συνεχίζουν να φτάνουν σε εμάς αγωγές για υποχρεώσεις που δεν αφορούν το ΚΜΣΤ, το οποίο και επιβαρύνεται χωρίς να φταίει και χωρίς καν να τελεί εις γνώσιν των προβλημάτων. Δεν αντιλαμβάνομαι πώς είναι δυνατόν να μην έχει έρθει μια απάντηση από το υπουργείο.

Ποιες κινήσεις έχετε κάνει μέχρι τώρα; Προς το ΥΠΟΑ τα πάντα. Γνωρίζουμε ότι υπάρχει καλή πρόθεση από την πλευρά του υπουργού, εκπεφρασμένη μέσω τρίτων. Αυτό όμως δεν αρκεί. Φτάνουμε στο διά ταύτα στο τέλος του Φεβρουαρίου. Λήγουν κάποιες συμβάσεις που δεν είμαστε σε θέση να ανανεώσουμε. Τα χρήματα που μας δόθηκαν (σ.σ. 500.000 ευρώ) καλύπτουν αποκλειστικά και μόνο τη μισθοδοσία του μουσείου. Και αναρωτιόμαστε: Τι θέλουν; Να κλείσουν το μουσείο; Τι να πω; Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θέλουν να κλείσουν έναν υγιή και εξωστρεφή οργανισμό που προσφέρει σημαντικά πράγματα στη χώρα και την πόλη, αλλά και στη σύγχρονη τέχνη. Ίσως η λογική απάντηση να βρίσκεται στο μυαλό των ιθυνόντων του υπουργείου και στις λύσεις που επεξεργάζονται. Το μόνο που μπορώ εγώ να πω είναι ότι τα μέλη του ΔΣ δεν είμαστε στο μουσείο επειδή είμαστε αργόσχολοι και δεν έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε. Όλοι προερχόμαστε από την ιδιωτική πρωτοβουλία, ενεργοί πολίτες, μπορώ να πω ακόμη και ακτιβιστές. Εγώ εργάζομαι αμισθί, σκληρά, εδώ και 5,5 χρόνια. Το μίνιμουμ που θα ζητούσα δεν είναι ένα ευχαριστώ, αλλά ο σεβασμός σε εμένα, στο ΔΣ, στη διεύθυνση, στους ανθρώπους του μουσείου και στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Και ποια είναι τα επόμενα βήματα που θα κάνετε; Γίναμε ακόμα πιο μαχητικοί. Συνεχίζουμε τον προγραμματισμό μας σαν να μη συμβαίνει κάτι, βρίσκουμε απίθανους τρόπους για να συγκεντρώσουμε χρήματα και ξεκινάμε μια διεθνή καμπάνια που λέγεται «Υποστηρίζω το Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης» στα ελληνικά, τα αγγλικά, τα γαλλικά και τα ρώσικα. Από 5 ευρώ μέχρι όσα μπορεί και θέλει ο καθένας να προσφέρει για να μην κλείσει το μουσείο.

Έχετε βάλει όρια σε αυτή την προσπάθεια; Τα όρια έχουν ξεπεραστεί και θα ξεκινήσουμε να απειλούμεθα και με ποινικές ευθύνες. Αυτό που κάνουμε τώρα λέγεται υπέρβαση. Δεν τα βάζουμε εμείς τα deadlines, υφίστανται από τις συμβάσεις. Είμαστε σε κομβικό σημείο. Αυτή την εβδομάδα βρισκόμαστε στο Σαράγεβο και συμμετέχουμε στο Winter Festival στο πλαίσιο της ελληνικής προεδρίας της ΕΕ. Συνεχίζουμε να μην συμβαίνει τίποτα, με υπέρβαση αντοχών και προσπαθειών. Όμως οι καταληκτικές ημερομηνίες υπάρχουν και τίθενται από άλλους. **A**

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site της Α.Υ.

ΞΕΑΡΧΕΙΑ

Η πιο δημόσια γειτονιά της πόλης

«Σ' αυτό το νησί κυκλοφορούν πτηνά που έρπουν, ψάρια που ίπτανται» μας ψιθύρισε η ραδιοφωνική παραγωγός Θέκλα Τσελεπή για τη γειτονιά της, που ο Κωνσταντίνος Τζαμιώτης χαρακτήρισε την «πιο δημόσια της πόλης». Και άλλοι μας εξομολογήθηκαν ιστορίες από εδώ – κάποιες από αυτές κυκλοφορούν και σε βιβλίο από τις εκδόσεις **ATHENS VOICE Books**. Η **A.V.** τις άκουσε, ενώ έψαχνε τα καλύτερα στέκια της γειτονιάς, και στις μεταφέρει...

Των **Τάκη Σκριβάνου, Μαρίας Κοραχάν**

Φωτό: **Παναγιώτης Βασιλόπουλος, Στάθης Καλλιγέρης**

ΟΔΟΣ
ΕΜ.ΜΠΕΝΑΚΗ
105^Α

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Του **Κωνσταντίνου Τζαμιώτη***

Υπάρχουν γειτονιές όμορφες, άσχημες, πλούσιες, υποβαθμισμένες, λαϊκές, αριστοκρατικές, ανοιχτές ή περικλειστές: η Αθήνα διαθέτει κάθε είδους.

Τα Εξάρχεια πάλι είναι απλώς η πιο δημόσια γειτονιά της πόλης. Δεν ανήκει μονάχα στους κατοίκους ή τους επισκέπτες της. Δεν είναι ακριβώς ένα ακόμη δημοτικό διαμέρισμα του κέντρου με λίγες παραπάνω ιδιαιτερότητες, δεν αποτελεί πέρασμα

ή προορισμό με τη συννησιμένη έννοια. Ένα ασταμάτητο χωνευτήρι είναι τα Εξάρχεια, το στομάχι και μαζί το διάφραγμα της πόλης, που άλλοτε γελά, τραγουδά και δημιουργεί κι άλλοτε οργίζεται και ξεσπά ανεξέλεγκτα. Ένα ζωντανό βαρόμετρο των ψυχικών διαθέσεων, του πολιτικού κλίματος, των καλλιτεχνικών τάσεων, της ηρεμίας ή της αναταραχής, όπως αποτυπώνονται στην καθημερινότητα της τοιμεντένιας θάλασσας που τα κυκλώνει από παντού. Τα Εξάρχεια δεν ανήκουν σε κανέναν συγκεκριμένο, αυτό είναι το κυριότερο γνώρισμά τους: ανήκουν σ' όλη την πόλη. Όσοι μένουν ή εργάζονται εδώ το ξέρουν καλά πως δεν πρόκειται για αναγκαστική μοιρασιά μα για ελεύθερη επιλογή που συχνά αποδίδει ενδιαφέροντα αποτελέσματα.

Φυσικά συμβαίνουν και ατυχήματα. Οι ανοιχτοί χώροι είναι ευεπίφοροι σ' αυτά και τούτο είναι το τίμημα της εξωστρέφειάς τους και της ανοχής τους στο καινούργιο και το διαφορετικό.

Ζω εδώ είκοσι πέντε χρόνια, έτσι τα βλέπω τα πράγματα.

*Ο Κ.Τ. είναι συγγραφέας. Το τελευταίο του βιβλίο «Η πόλη και η σιωπή» κυκλοφορεί από τις εκδ. Καστανιώτη.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Του **Πέτρου Μπιρμπιλίδη***

Την πρώτη φορά που έγινα κάτοικος Εξαρχείων ήμουν δεκαεννέα ετών, το 1980. Ήταν το πρώτο μου σπίτι μακριά από την οικογένεια. Το μοιραζόμουν με έναν Αμερικανό ζωγράφο και δύο συμφοιτητές από τη σχολή κινηματογράφου του Λυκούργου Σταυράκου. Δεν είχα έπιπλα. Κοιμόμουν σε ένα διπλό στρώμα στο πάτωμα, με μοναδικό φωτισμό μια μπλε λάμπα φθορίου και ένα γλόμπο στο τέλος μιας μπαλαντζέας. Εκείνα τα χρόνια ήταν πολύ «κουκουρίκου». Γενικά και προσωπικά. Με πολλά γέλια, με πολλά κλάματα και με πολλά νεανικά αδιέξοδα τα οποία όξυναν οι κακές συνήθειες και τα ξενύχτια.

Να μερικές εικόνες που έρχονται αυθόρμητα στο κεφάλι μου στο άκουσμα της λέξης «Εξάρχεια». Ένα βράδυ, χειμώνας ήταν, δεκαετία του '80 όπως είπα, χιόνιζε, κι εγώ είχα πονόδοντο φοβερό, οπότε, για να μη τον σκέφτομαι, πήρα το sleeping bag και ανέβηκα να περάσω τη νύχτα στην ταράτσα. Δεν κοιμήθηκα, δεν τα κατάφερα, αλλά έμεινα εκεί ξαπλωμένος μέσα στο χιόνι πάνω από μισή ώρα. Ρομαντισμός στα όρια της πνευμονίας. Ιδιοκτήτρια του διαμερίσματος ήταν μια γιαγιά που έπαυσε από αλτσχάιμερ. Άλλοτε με θυμόταν, άλλοτε όχι. «Α, γεια σας, τι κάνετε, νεαρέ;» ρωτούσε με αριστοκρατικό αέρα όποτε είχε διαύγεια. Άλλες φορές, που της χτυπούσα για να της δώσω το ενοίκιο, με αντιμετώπιζε σαν κακοποιό: «Ποιος είστε, κύριε; Τι θέλετε;», ρωτούσε με σμιγμένα τα φρύδια. Είχε και μια κόρη, ανύπαντρη, αυτό που

λέγανε παλιά γεροντοκόρη, πάνω από πενήντα ετών. Αυτή φορούσε περούκες της εποχής του τσάρλεστον και μακριές ψεύτικες βλεφαρίδες. Έτσι κυκλοφορούσε ακόμη και μέσα στο σπίτι. Είχαν κι ένα κοτέτσι στην ταράτσα. Με κότες. Όταν έκανε κρύο, τις μετέφεραν στο παταράκι του μπάνιου τους. Μέσα στο διαμέρισμα. «Κρίμα, κρίμα τα ζωάκια» έλεγε η κόρη. «Ζωή έχουν κι αυτά». Από την εποχή εκείνη θυμάμαι επίσης το σπίτι ενός ιδιόρρυθμου Κρητικού, που έμενε απέναντι, ο οποίος δεν κοιμόταν ποτέ τα βράδια. Μια μέρα το σπίτι του έπιασε φωτιά. Κάπκαν όλα. Κι έναν παλαβό καλλιτέχνη σε ένα ρετιρέ, και μια επίδοξη νεαρή ηθοποιό που πουλούσε γαρδένιες στα σκυλάδικα για να τα βγάζει πέρα. Θυμάμαι και τη Σόνια, μια μοναχική τραβεστί, που αργότερα τη βρήκαν δολοφονημένη στα βράχια της Βουλιαγμένης. Τι να πρωτοθυμηθώ; Και βέβαια τις συμπλοκές μεταξύ μπάτσων και αναρχικών. Συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Εδώ και πέντε χρόνια ζω πάλι στα Εξάρχεια, αλλά στη Νεάπολη, προς Λυκαβηττό μεριά, εκεί όπου οι σκληροπυρηνικοί Εξαρχιώτες το αποκαλούν Βόρεια Προάστια της περιοχής. Η τοποθεσία θυμίζει παλιά Αθήνα και οι γείτονές μου είναι καλλιτέχνες, μια ιερόδουλη, αρκετοί φοιτητές, δυο γνωστοί bloggers, ένας μάγειρας της τηλεόρασης, δυο Ινδοί, δυο Βούλγαροι με τις γυναίκες και τα παιδιά τους, αλλά και η Μαρίνα Λαμπράκη Πλάκα της Εθνικής Πινακοθήκης, και ο πρόεδρος της Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας με την αστυνομική προστασία του. Ένα σωρό φανερούς και κρυφούς ασφαλίτες και τρεις λιμουζίνες με φιμέ παράθυρα. Δεν θα μπορούσα να παραλείψω τον εξηνταφεύγα άνδρα που μέχρι πέρσι φιλοξενούσε ίσως το μεγαλύτερο σεξουαλικό όργιο της Αθήνας. Για άνδρες μόνο. Έπος. Είκοσι τέσσερις ώρες κάθε μέρα, επτά μέρες την εβδομάδα, κόσμος έμπαινε κόσμος έβγαινε. Έφυγε τώρα κι έτσι τελείωσε το μεγάλο πάρτι. Το διαμέρισμα αυτό, κατά παράξενη σύμπτωση, βρισκόταν κοντά στο σπίτι της πιο διάσημης εταιράς που πέρασε από την Αθήνα. Της περίφημης Γκαμπριέλας Ουσάκοβα που είχε κακό τέλος. Τη στραγγάλισαν σε μεγάλη ηλικία, αρχές του '90. Πάντως όσοι τη θυμούνται, οι παλιοί, πολύ την αγαπούσαν, γιατί βοηθούσε όσους είχαν ανάγκη από χρήματα. Αυτά τα λίγα έχω να πω, παρότι είναι πολλές περισσότερες οι αναμνήσεις μου από τα Εξάρχεια.

*Ο Π.Μ. είναι συγγραφέας. Το τελευταίο του βιβλίο «Η μέρα που χάθηκε μέσα σε μια άλλη» κυκλοφορεί από τις εκδ. Bibliothèque.

ΤΟ ΕΞΑΡΧΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Της **Θέκλας Τσελεπή***

Εκεί πέρα κυκλοφορούν πτηνά που έρπουν, ψάρια που ίπτανται και διάφορα άλλα είδη, που δεν έχουν ακόμη ανακαλυφθεί από την επιστήμη.

Το νησί έχει το δικό του μικροκλίμα, τουτέστιν, λιακάδα μες στην καταχνιά, τροπικές καταιγίδες, κι άλλοτε θανατηφόρα ξηρασία.

Άλλο παράδοξο του Εξαρχείου είναι πως όσο τ' αναζητάς, τόσο απομακρύνεται.

Αυτό ίσως να συμβαίνει διότι, όπως έλεγαν οι μάγκες που τους πάτησε το τρένο της μεγάλης παραλλαγής, το Εξάρχειο δεν είναι προορισμός, είναι ο δρόμος.

Υ.Γ. Εκεί, εδώ δηλαδή, βρίσκεται το σπίτι της οικογένειάς από την πλευρά της μητέρας μου. Στέκει ακόμη ορθό.

*Η Θ.Τ. είναι ραδιοφωνική παραγωγός.

ΘΥΜΑΜΑΙ...

Του **Γιάννη Ιορδανίδη***

Όταν ήρθα στην Ελλάδα, μετά από 20 χρόνια παραμονής μου στο Παρίσι, και ανακοίνωσα στη μητέρα μου πως θ' αγοράζα σπίτι στα Εξάρχεια, έγινε χαλασμός. Έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να μ' εμποδίσει, εγώ όμως είχα πάρει την απόφασή μου.

Πρέπει να πω πως γνώριζα καλά την περιοχή από τη δεκαετία του '70, όταν κατέβηκα από τη Θεσσαλονίκη για να συνεργαστώ με τον Δημήτρη Χορν στον «Ριχάρδο Γ'» και συγχρόνως να φοιτήσω στο τελευταίο έτος της Δραματικής Σχολής του Κωστή Μιχαηλίδη που βρισκόταν στη Σπυρίδωνος Τρικούπη –σήμερα ένα εγκαταλελειμμένο και μισογκρεμισμένο κτίριο–, που για δεκαετίες είχε στεγάσει τα όνειρα και τις ελπίδες κάποιων νέων ανθρώπων.

Ο άλλος συνδεδεικτός μου κρίκος με τα Εξάρχεια είναι φυσικά ο Μίνως Βολανάκης, που έπαιξε πολύ ▶

Εκπληκτικά απαλό ξύρισμα!

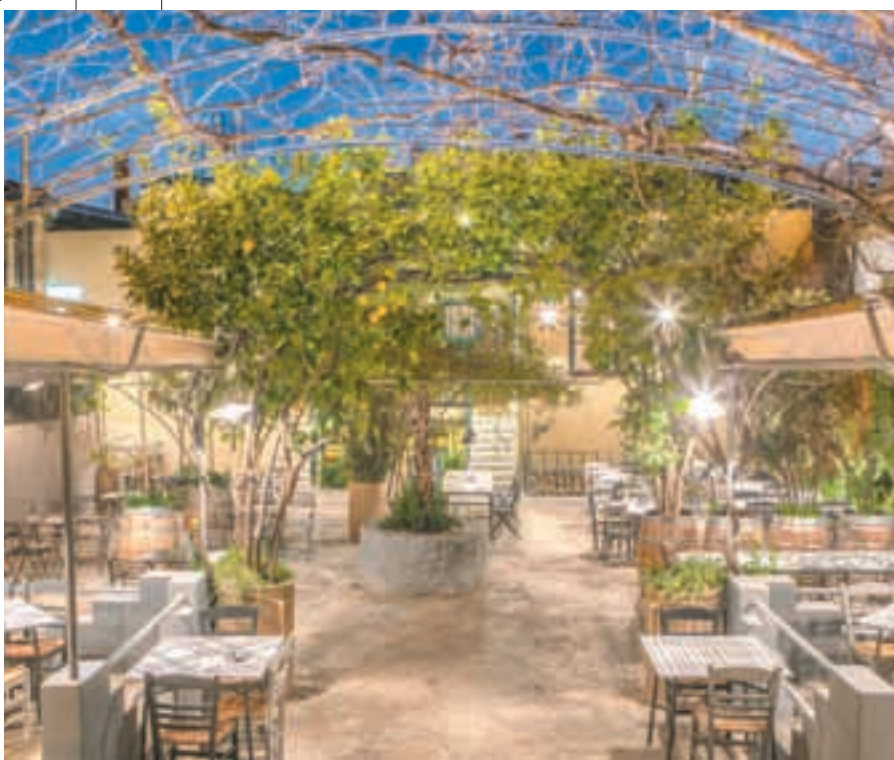

* Συγκριτικά με ευριστικό BIC® σταθερών λεπίδων

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΙΝΗΤΩΝ ΛΕΠΙΔΩΝ

BIC Πάντα κάτι παραπάνω!

ΑΜΑ ΛΑΧΕΙ

Μπήκαμε και ξαναζήσαμε τα καλοκαίρια που περάσαμε σε αυλές φίλων στα νησιά. Ιστορικό νεοκλασικό που ήταν δημοτικό σχολείο, με φοβερή αυλή με νεραντζιές, λεμονιές και λουλουδία, τραπεζάκια παραδοσιακού καφέ και ανοιξιάτικη διάθεση. Πάνω μεζεδοπωλείο και κάτω γαλλικό μπιστρό, η «Νεφέλη» και η «Βιολέτ», αντίστοιχα. Πάνω ελληνικοί, παραδοσιακοί μεζέδες και κάτω αυθεντική γαλλική κουζίνα διεθνείς γεύσεις και ατμοσφαιρική διάθεση. Το σημειώσαμε ήδη με φωσφορούχο στη λίστα με τα ρομαντικά μέρη για πρώτο ραντεβού.

Στης Νεφέλης, Καλλιδρομίου 69, 210 3845978
Chez Violette, Μεθώνης 66, 210 3845974

ΡΙΦΙΦΙ

Ελληνικές και μεσογειακές γεύσεις με παραδοσιακά υλικά από όλη την Ελλάδα, από τις Πρέσπες μέχρι την Κρήτη. Η ποιότητα των υλικών είναι πρώτο μέλημα: Τα κρέατα είναι νωπά και ελληνικά, φρέσκα ζυμαρικά που βράζονται τη στιγμή της παραγωγής σας, τα αρωματικά βότανα παραγωγής τους, τα ψάρια φρεσκοτάτα και κάθε μέρα θα βρείτε αρκετά πιάτα ημέρας στην κατσαρόλα ή το φούρνο. Μπορείτε να κάσετε και στα πολύ ωραία τραπεζάκια της Μπενάκν. Για delivery: 210 3300238.

Εμ. Μπενάκν 69 & Βαλτετσίου, 210 3300237, www.rififi-restaurant.gr

σημαντικό ρόλο στην επιλογή μου να πάρω σπίτι εδώ. Ο Μίνως έμενε κι αυτός στη Σπυρίδωνος Τρικούπη και λίγο πιο πάνω στη Σκυλίτση ήταν το σπίτι της μητέρας του, της κυρίας Ιφιγένειας. Στον ίδιο δρόμο είχε και το γραφείο του όπου έπεσε εκείνο το μοιραίο βράδυ, στις 15 Νοέμβρη '99, για να μην ξανασπκωθεί ποτέ.

Με τον Μίνω βρισκόμασταν συχνά στην πλατεία, στη γνωστή καφετέρια που σύχναζε, ή πηγαίναμε για φαγητό στο άλλο γνωστό στέκι, το μαγειριό της Μπενάκν. Τον θυμάμαι μια φορά την ώρα που τρώγαμε να απαγγέλλει Κάλβο αγνοώντας τους θαμώνες, ενώ τα δάκρυά του έτρεχαν ασταμάτητα πάνω από μια μακαρονάδα που είχε μπροστά του.

Ο Μίνως σε πολύ νεαρή ηλικία ήταν συνεργάτης του Κουν, που είχε πιάσει ένα διαμέρισμα στη Ζωοδόχου Πηγής, σχεδόν γωνία με τη Σόλωνος κι εκεί το '42 είχε στεγάσει την πρώτη του Δραματική Σχολή, που ήταν το φυτώριο του Θεάτρου Τέχνης. Σήμερα μια παλιά ταμπέλα είναι εκεί, μαυρισμένη από τον καιρό και σχεδόν αόρατη, για να μη θυμίζει σε κανέναν πως σ' αυτό το νεοκλασικό, που σήμερα είναι σφραγισμένο, γεννήθηκε ένα μεγάλο κεφάλαιο του νεοελληνικού πολιτισμού.

Σ' αυτόν τον ίδιο δρόμο, Ζωοδόχου Πηγής και Δερβενίων, έμελλε να φιλοξενηθώ κι εγώ στη δεκαετία του '90, σ' ένα διαμέρισμα ενός διώροφου του '30, όπου έμεναν οι γονείς της φίλης σκηνογράφου Λιλής Κεντάκα. Απ' το ίδιο αυτό διαμέρισμα μόλις είχε μετακομίσει ο Γιώργος Ζιάκας, ενώ στον από κάτω όροφο βρισκόταν η Δραματική Σχολή του Γιώργου Θεοδοσιάδη, που πολ-

λές φορές, με τον Γιάννη Φέρτη, τη Νόνικα Γαλινέα και πολλούς πολλούς άλλους ήμασταν καλεσμένοι κι έπρεπε εξάπαντος να δώσουμε το «παρών», αλλιώς ποιος άκουγε τον Γιώργο, στον ετήσιο αποκριάτικο χορό της σχολής.

Ένας άλλος, όχι λιγότερο σημαντικός κρίκος στις μνήμες μου, είναι ο Παύλος Μάτεσις, που όταν δεν βρισκόμασταν στο σπίτι μου ή στο δικό του στην Μπενάκν, βγαίναμε για καφέ και πολλές φορές μου διάβαζε κάποιο απόσπασμα από κάτι που έγραφε και πάντα, με το ιδιόρρυθμο εκείνο χιούμορ που τον χαρακτήριζε, σχολίαζε καυστικά πρόσωπα και γεγονότα.

Τελικά το σπίτι που αγόρασα βρίσκεται στην Καλλιδρομίου, λίγο πιο πέρα από το σπίτι του Ξαρχάκου. Συναντιόμασταν λοιπόν συχνά εκεί για να δουλέψουμε με τον Σταύρο, όταν έγραφε την εξαιρετική μουσική για τη παράσταση της «Τρισεύγηνος» του Παλαμά, που σκηνοθετούσα.

Μα κι ο Παλαμάς έμενε στα Εξάρχεια, όπως και άλλοι πολλοί συγγραφείς και καλλιτέχνες. Ας θυμηθούμε την Ελένη Παπαδάκη, που είχε γεννηθεί σ' ένα αρχοντικό, στο 70β της Ιπποκράτους, και που πριν 70 χρόνια έμελλε να γίνει ένα από τα πρώτα θύματα του εμφυλίου, ή τον Ναπολέοντα Λαπαθιώτη, που μέσα στο σπίτι της Κουντουριώτη, πριν 70 χρόνια κι αυτός, έδινε μ' ένα πιστόλι τέλος στη ζωή του.

Μνήμες από το παρελθόν, ριγμένες σκόρπια στο χαρτί, απ' το πιο «ατίθασο» παιδί της πόλης, τα Εξάρχεια, που παρά την «κακή» τους φήμη ασκούν πάνω μου μια γοητεία.

***Ο Γ.Ι. είναι θεατρικός σκηνοθέτης.**

ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΜΙΚΣ

Της **Νίκης Τζούδα***

Το σπίτι μου ποτέ δεν ήταν στα Εξάρχεια. Από το 1981 όμως, που ανοίξαμε τη «Βαβέλ», εδώ ζω, εδώ εργάζομαι, εδώ κινούμαι, αυτή είναι η γειτονιά μου. Τα Εξάρχεια ήταν και παραμένουν ένας ζωντανός και ανοιχτός χώρος, όπου ζουν και εργάζονται δημιουργικοί άνθρωποι. Και καθώς η δημιουργία είναι συνυφασμένη με τη ρήξη, η περιοχή είχε ανέκαθεν αυτή την αύ-

ρα ελευθερίας και ανεκτικότητας διατηρώντας ταυτόχρονα και την οικειότητα της παλιάς γειτονιάς, παρότι βρίσκεται στο κέντρο.

Τη «Βαβέλ» δεν θα μπορούσαμε να τη φανταστούμε σε άλλη γειτονιά. Ακόμα και σήμερα, που το περιοδικό έχει κλείσει, το γραφείο των εκδόσεών μας βρίσκεται στη Θεμιστοκλέους. Και είναι πάντα κάτι περισσότερο από ένα γραφείο... είναι κυρίως ένας χώρος συνάντησης φίλων και συνεργατών.

Η Ν.Τ. είναι εκδότρια.

ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΠΙΡΑ;

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΕΚΑΝΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΡΑΓΜΑ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ. Μετά τη δουλειά γυρνούσα σπίτι και έβλεπα τηλεόραση. Ή, πιο σωστά, μου φαινόταν ότι έβλεπα, αφού μετά από λίγη ώρα με έπαιρνε ο ύπνος στον καναπέ. Μια βαρεμάρα, ένα συναίσθημα ότι δεν υπήρχε λόγος να κάνω και πολλά πράγματα. Ήτανε κατά τις 7 το απόγευμα όταν με πήρε τηλέφωνο ο φίλος μου ο Γιώργος: **«ΕΛΑ ΡΕ, ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕΣ ΕΣΥ; ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΠΙΡΑ;»** «Να σου πω, να το κανονίσουμε για κάποια άλλη μέρα;» «Έλα, έχουμε καιρό να τα πούμε. Θα είναι και η Κατερίνα, εκείνη η φίλη μου που ήτανε στο σπίτι μου στη γιορτή μου. Που μου έλεγε ότι σε είχε συμπαθήσει!» **«Καλά, πάμε»** **ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΜΕ ΣΤΙΣ 8 ΚΑΙ ΜΙΣΗ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ** και απόρησα με τον κόσμο που έβλεπα στα καφέ και τα μπαράκια. Φαίνεται πως μόνο εγώ δεν έβγαίνα τελικά, έστω και για μια μπύρα. Ο Γιώργος φαινόταν ανανεωμένος. Είχα καιρό να τον δω. Είχε πάντα και την ικανότητα να ανεβάζει και τους άλλους με την καλή του διάθεση και την ενέργειά του. Και η Κατερίνα ήτανε στις ομορφιές της. **ΜΟΥ ΦΑΝΗΚΕ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΑ ΔΕΙ.** Παραγγείλαμε από μια μπύρα και τα λέγαμε. Ο Γιώργος ευτυχώς τα πήγαινε καλά με τη δουλειά του, αλλά είχε έναν ακόμα λόγο να είναι χαρούμενος: ήτανε σε φάση να τα ξαναβρεί και με την πρώην του ίθα πηγαίνανε και ταξιδιά. Έτσι, ανακοίνωσε ότι δικαιούνταν να κεράσει. **Η Κατερίνα ήταν ένας ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.** Δραστήρια. Τρεις ημέρες την εβδομάδα μετά τη δουλειά πήγαινε για χορό και δύο απογεύματα έκανε δωρεάν μαθήματα σε παιδιά γυμνασίου, σε ένα κοινωνικό φροντιστήριο. Έλεγε ότι αν όλοι έδιναν λίγο από τον ελεύθερο χρόνο τους, ο κόσμος θα ήταν καλύτερος. Ότι το χρόνο που ξόδευε για τα μαθήματα, τρεις τέσσερις ώρες τη βδομάδα, δεν ήταν τίποτα μπροστά στο χαμόγελο που έπαιρνε από τα παιδιά και στην ευχαρίστηση που της έδινε το γεγονός ότι κάτι προσφέρει. **ΜΙΛΟΥΣΕ ΜΕ ΕΝΑ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΜΕ ΕΙΧΕ ΣΥΝΕΠΑΡΕΙ,** τα πάντα, ακόμα και τα πιο δύσκολα, τα έκανε να φαίνονται απλά, με είχε γοητεύσει, και όταν σπκώθηκε για να πάει τουαλέτα είπα στο Γιώργο ότι είχε κάνει πολύ **ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΜΕ ΤΡΑΒΗΣΕ ΓΙΑ ΝΑ ΠΙΟΥΜΕ ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΜΠΙΡΑ.** Φαίνεται πως το να βρίσκεσαι με φίλους που αγαπάς και το να κάνεις νέες γνωριμιές με ενδιαφέροντες ανθρώπους, **ΣΕ ΤΡΑΒΑΕΙ ΚΙ ΕΞΕΣΑ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ.** Τις επόμενες ημέρες τηλεφώνησα δυο φορές στο Γιώργο για να δω πως τα πάει και κάπου είδα στο ίντερνετ για μια οργάνωση που χρειαζόταν εθελοντές. Άρχισα να το σκέφτομαι, γιατί όχι. Να το δοκιμάσω. **ΑΙΣΘΑΝΟΜΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΜΟΙΡΑΣΤΩ ΕΝΑ ΚΕΦΙ ΓΙΑ ΖΩΗ** που μου ήρθε σχεδόν από τη μια στιγμή στην άλλη, όπως με τον ίδιο τρόπο μου είχε φύγει, αλλά και την ανάγκη να ξαναδώ την Κατερίνα, δεν γινόταν να περιμένω πότε θα τύχαινε να βρεθούμε ξανά στην ίδια παρέα, ίσως να γινόταν σε ένα μήνα, σε ένα χρόνο, ποιος ξέρει. **ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΣ.** «Γεια σου Κατερίνα. Τι κάνεις; Είμαι ο Αντώνης, ο φίλος του Γιώργου που είχαμε βρεθεί πριν καριό δεκαριά μέρες. Θυμάσαι;» «Γεια σου Αντώνη, ναι, φυσικά σε θυμάμαι. Σε σκειρτόμουν μάλιστα, έλεγα ότι καθήκαμε!» **«ΤΙ ΛΕΣ; ΠΑΜΕ ΝΑ ΠΙΟΥΜΕ ΜΙΑ ΜΠΙΡΑ ΝΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ;»** Κερνάω εγώ! **«ΝΑΙ!»**

Γιατί έτοιμας αρέσει!

Απολαύστε υπεύθυνα

ΣΤΑ ΝΤΟΥΖΕΝΙΑ

Καθ' όλα παραδοσιακό, με ρεμπέτικη μουσική και ωραία μεζεδάκια, άνοιξε μόλις τον Φεβρουάριο. Πέρα από τη ζωνηρή διάθεση και το καλό φαγητό, πολλές φορές την εβδομάδα έχει live με νέα παιδιά και έχει καταφέρει να μαζεύει πολύ νέο κόσμο. Από ποτό και φαγητό τα έχει όλα: οινόμελα, ρακόμελα, ούζα και κρασί με μεγάλη ποικιλία μεζέδων για να τα ευχαριστήσεις.

Στουρνάρη 6, 210 3300915, fb: Στα Ντουζένια - Μουσικό Μεζεδοπωλείο

FOODIE BAR

Επάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού μας ή στο γραφείο υπάρχει και ένα προσπέκτους του Foodie. Από τα πιο γνωστά ντελιβεράδικα του κέντρου, προσεγμένο, με πολύ καλό φαγητό, σε πολύ καλές τιμές. Ήσυχο και καθαρό περιβάλλον, τα κρέατα είναι ντόπια, έρχονται από την Καστοριά, και οι σαλάτες πολύ νόστιμες. Για τους μακαρονάδες έχει 6-7 συνταγές, πρόκληση είναι και το μπέργκερ. Και online delivery.

Ακαδημίας 84, 210 3300334

Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Εδώ που τα golden boys είναι υπό διωγμό, ο ουρανός είναι κόκκινος και τα στενά πιο σκοτεινά, εδώ που οι τοίχοι τα λένε καλύτερα από μας, περπατάς και δεν χορταίνεις να χαζεύεις, καλημέρα κυρ-Χρήστο, έναν καπουτσίνο, ωραία μέρα σήμερα ε; Απ' την Καλλιδρομίου και τη Ζωοδόχου πηγής ως την Ακαδημίας, έτσι είναι τα Εξάρχεια. Μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, ένα εναλλακτικό γκέτο για ανήσυχα πνεύματα. Το μεγάλο underground στέκι με τους δικούς του κανόνες.

Τα λάτρεψα. Απ' την πρώτη μέρα. Μένω ήδη λίγους μήνες και είναι σαν να μην έφυγα ποτέ. Λάτρεψα τη ζωνηράδα τους, τη φασαρία

που έρχεται όταν ανοίγεις τα παράθυρα, δυο γείτονες που καλημερίζονται φωναχτά και ανταλλάσσουν πειράγματα για το χθεσινό αγώνα, «ΟΟΟ ΠΑΛΙΑΤΖΗΗΗΗ» τις Κυριακές, τα κορναρίσματα, τα χαζόγελα των ξενύχτηδων τα ξημερώματα, οι χιλιοπατημένες γόπες στο πλακόστρωτο της Βαλτετσίου, μικρά καθημερινά τεκμήρια ότι η πόλη είναι ζωντανή. Φωνάζει, γελάει, κλαίει, ξενυχτάει, ερωτεύεται. Και τούμπαλιν. Ξυπνάω και ανοίγω τα παράθυρα.

Το κέντρο είναι η γειτονιά των αισθήσεων. Χαζεύεις μπαλκόνια, σκαλιστές κολόνες, τύπους με τζιβες στην πλατεία, αγάπες που ξεθώριασαν στους τοίχους, μυρίζεις γεμιστά, ανθισμένα γιασεμιά, παίρνεις ένα σουβλάκι στο χέρι και περπατάς. Φτάνεις στη Βαλτετσίου. Στάση στην ταβέρνα του κύριου Αχιλλέα που είναι εκεί από το 1978. Στο τέταρτο που μιλούσαμε πάνω από δέκα άνθρωποι σταμάτησαν να τον χαιρετήσουν. Ο κύριος Αχιλλέας είναι απ' τις σταθερές αξίες των Εξαρχείων. Απ' το μαγαζί του, τη «Ροζαλία», πέρασαν γενιές και γενιές. Διάσημοι και άσημοι, από comme il faut κυρίες και ανθρώπους του πνεύματος μέχρι κυνηγημένους πιτσιρικάδες από τα ματ που έτρεξαν να κρυφτούν «μέχρι να σταματήσει ο χαμός, κυρ-Αχιλλέα». Δεκάδες ιστορίες να διηγηθείς κι άλλες τόσες να ακούσεις.

Στα Εξάρχεια θα βρεις απ' όλα. Κι απ' τα καλά κι απ' τα κακά. Είναι μια μικρογραφία της πόλης μέσα στην πόλη. Ένας ζωντανός οργανισμός με τα δικά του φθοροποιά στοιχεία σαν αναπόσπαστο κομμάτι του. Εδώ όλες οι φυλές χωράνε και συνυπάρχουν αρμονικά σε μικρά παράλληλα σύμπαντα. Δίπλα στους τζιβάτους που αράζουν στην πλατεία με μπίρες και μουσική απ' το κινητό θα δεις καλλιτέχνες, γιατί ανέκαθεν τα Εξάρχεια ήταν στέκι καλλιτεχνών, ενώ φτάνοντας Χαριλάου Τρικούπη χορταίνει το μάτι σου γραβάτα και χαρτοφύλακα. «Αμα δεν συμβιβαστείς δεν μπορείς να μείνεις. Σε διώχνει ο τόπος», τα λέει σωστά ο κύριος Αχιλλέας.

Οι ΒΠ φίλοι μου με κοροϊδεύουν. «Δεν μπορώ ούτε να κοιμηθώ σπίτι σου από τη φασαρία. Πώς αντέχεις;» Κι εγώ αναρωτιέμαι με τη σειρά μου πώς περνάει η μέρα στα προάστια. Η ησυχία τους μου θυμίζει την παθητικότητα απέναντι στα μεγάλα προβλήματα. Δεν με ηρεμεί, με τρομάζει. Νομίζω ότι όλοι κατά βάθος έχουμε ανάγκη από λίγη φασαρία. Λίγη αδrenalίνη, ένα ταρακούνημα, ένα ξυπνητήρι. Κάτι να μας θυμίζει ότι η πόλη είναι ζωντανή, ότι δεν είμαστε μόνοι. Πατί τι στο καλό νομίζετε ότι είναι η ευτυχία; Στιγμές. Μια καλημέρα απ' τον καφετζή και ένα μισοσβησμένο «σ' αγαπώ» στον τοίχο. **-Μαρία Κοραχάν**

PINOCCHIO

Καλαίσθητο και φιλόξενο all day bar restaurant, με εξαιρετική κουζίνα η οποία σερβίρει μέχρι τις 2 τη νύχτα. Ανοικτό από το πρωί για καφέ, με μουσικές funky και soul, διαφορετικούς djs και συχνά πάρτι, για τα οποία μπορείτε να ενημερώνεστε από τη σελίδα στο Facebook. Το Pinocchio είναι και καλλιτεχνικό στέκι και έχει καταφέρει να κάνει πραγματικότητα αυτό που ήθελε από την αρχή: να κάνει τη διασκέδασή μας σαν παραμύθι.

Ιπποκράτους 56, 210 3605353, fb: Pinocchio Bar-Restaurant

BUY OR DIE

Πάνω στην πλατεία Εξαρχείων βρίσκεται μια μικρή πέτρινη μαύρη τρύπα. Τρία σκαλοπάτια κάτω από τη γη, τα vintage σεμεδάκια της γιαγιάς συναντούν τις kitch νεκροκεφαλές από γκλίτερ και το baroque χρυσό κλουβί με τα ρούχα. Αισθάνεστε ότι θα πεθάνετε από την πλήξη και την αποτελμάτωση; Don't die. Buy. The Bar. Εδώ το πάρτι δεν σταματά ποτέ. *Τα κατοικίδια είναι ευπρόσδεκτα. Οι κανονικοί άνθρωποι, όχι.

Θεμιστοκλέους 68, 213 0294158, fb: Buy or Die the bar

ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Με αφορμή τα 40 της χρόνια, μας κάνει 40% έκπτωση σε όλους τους τίτλους και όπως πάντα θα βρεις πολλές εκδόσεις και μεγάλη ποικιλία, βιβλία λογοτεχνικά, ιστορικά, ψυχολογικά, παιδικά, εγκυκλοπαιδικά και πολλά cd, αξεσουάρ, δώρα, ξύλινα παιχνίδια. Θα βρεις από μινιατούρες παλιών αυτοκινήτων, μολυβοθήκες για σένα, μέχρι ξύλινο αλογάκι για το ανιψάκι σου. Extra tip: Πολλά κομμάτια της κλασικής λογοτεχνίας σε e-book.

Γραβιάς 3-5, 210 3801591

ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ένας πραγματικός πολυχώρος πολιτισμού, με συνεχείς και πολύ ενδιαφέρουσες δράσεις. Ανάμεσα στα άλλα, πραγματοποιούνται σεμινάρια και εργαστήρια για ενήλικους με άξονα το βιβλίο και την ανάγνωση, τη γλώσσα, την εκπαίδευση και τον πολιτισμό, με τον Πολυχώρο να είναι πλέον πιστοποιημένο Κέντρο Διά Βίου Μάθησης Επιπέδου 1, ενώ τα απογεύματα της Παρασκευής και του Σαββάτου είναι αφιερωμένα στους μικρούς αναγνώστες. Μάθετε περισσότερα για τις νέες ενότητες Cinema Therapy και Nobel Pop και βάλτε στο ημερολόγιό σας την 5η Μαρτίου και τη συζήτηση «Τα e-books και το μέλλον της ανάγνωσης».

Ιπποκράτους 118, 211 3003580, www.metaximio.gr/polychoros

JACK IN THE BOX

Το αγαπημένο Box τέθηκε υπό νέα διεύθυνση, ανακαινίστηκε και άλλαξε διάθεση, βάζοντας στο πρόγραμμα πολύ καλά κοκτέιλ και soul, funk, trip hop και alternative rock μουσικές. Ο κόσμος αρχίζει να έρχεται από τις 3 το μεσημέρι για το πρώτο ποτό μετά τη δουλειά, όσο περνάει η ώρα η μουσική δυναμώνει, ενώ μέχρι τις 20.00 έχει happy hour και τα κοκτέιλ κάνουν 6 ευρώ. Extra tip: Κατά καιρούς διοργανώνουν live με νέες μικρές μπάντες που δεν τις ήξερες, αλλά ανακαλύπτεις ξαφνικά ότι παίζουν τέλεια.

Κωλέττη 4, 210 3802035, fb: BOX Jack in the box

PLAYHOUSE

Πολύχρωμο και φιλικό, το Playhouse στη Βαλτετσίου είναι το μέρος όπου ανακαλύφθηκε η λέξη «παιχνιδογνώστης». Με διακόσμηση βγαλμένη από τα παραμύθια, ζεστό, με τη μεγαλύτερη συλλογή επιτραπέζιων παιχνιδιών, τέλειο καφέ και σοκολάτα σε πολύ καλές τιμές και συχνά events και πανελλήνια πρωταθλήματα, όπως πρωτάθλημα tichu, RPG, καρaoke κ.ά. Το μαγαζί είναι dog-friendly, ενώ για τους ποδηλάτες προσφέρεται 10% έκπτωση και χώρος για να αφήσουν το ποδήλατό τους στην πίσω αυλή. Ένας χώρος όπου μπαίνεις και μετανιώνεις για το χαμένο χρόνο που πέρασες σε θλιβερά καφέ κοιτώντας το ρολόι σου.

Βαλτετσίου 49, 210 3821200, fb: Playhouse Athens

ΡΑΚΟΥΜΕΛΑ

Αυθεντικό ρακάδικο, με πρώτες ύλες φερμένες από την Κρήτη και ατμόσφαιρα που τους χωράει όλους. Θα έρθουν στο τραπέζι σας κοχλιού μπουμπουριστοί, γαμοπιλάφο με γίδα βραστή, απακι, λουκάνικο ξυδάτο, μαραθόπιτα και άλλα τέτοια ωραία και θα κλείσετε με την περίφημη σφακιανή πίτα με μέλι. Ανοικτά κάθε μέρα εκτός Κυριακής και αργιών, από τις 13.00 έως τις 3.00.

Εμ. Μπενάκν 71, 210 3800506, fb: rakoumel

BARHELONA

Ένας πολύ ζεστός χώρος που αγαπάει την jazz και το καλό κρασί. Τζαζ τζαμαρίσματα από σπουδαιούς Έλληνες μουσικούς κάθε Παρασκευή και Σάββατο, μουσικές εκπλήξεις τις Πέμπτες, ατμόσφαιρα Νέας Υόρκης, πολλές ελληνικές ετικέτες από μικρούς παραγωγούς, που μπορείτε να συνοδεύσετε με γευστικές ποικιλίες αλλαντικών και τυριών, σοκολά και άλλα νόστιμα.

Εμ. Μπενάκν 42, 210 3816262, fb: Barhelona-Cafe

BLACKBIRD

Το γνωστό ροκάδικο της Κλεισόβης σε δύο stage πλέον, όπου στον κλασικό επάνω χώρο που το έκανε γνωστό προστέθηκε το πολύ ατμοσφαιρικό υπόγειο 120 τ.μ., με συχνά live και parties, διακοσμημένο με γκράφιτι από τον Alex Martinez. Ανοικτό από το πρωί για ζαπατίστικο καφέ 100% Arabica, καθαρά ποτά €5 και μπίρα με το λίτρο €5. Μην χάσετε το μασκέ πάρτι το Σάββατο 1/3 και στα δύο stages.

Κλεισόβης 5, πλ. Κάνιγγος, 210 3300557

ASTRA RASTA

Από τα πρώτα εναλλακτικά κομμωτήρια, επιμένει στα οικολογικά (βαφές και styling). Η Αστρινώ σε κουρεύει σε στεγνά μαλλιά για ένα εξατομικευμένο αποτέλεσμα και η Lenka σου κάνει man-rod και αποτρίχωση. Τα ράστα σου θα γίνουν με το βελονάκι. Αν πιστεύεις στο φεγγάρι και τις επιρροές του, ακολούθησε το σεληνιακό ημερολόγιο για να έχεις όμορφα μαλλιά, νύχια και δέρμα.

Εμ. Μπενάκν 100, 210 3801725, fb: Astra Rasta, Art-Cut, site: www.art-cut.gr

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΛΕΜΕ ΕΜΕΙΣ ΦΩΤΙΑ

Αποσπάσματα από το βιβλίο «Τη νύχτα αυτή τη λέμε εμείς φωτιά» (εκδ. ATHENS VOICE Books) με ιστορίες από τα Εξάρχεια γραμμένα από τους Κ. Κατσουλάρη, Ζ. Κόλια, Μ. Μαρκουλή, Αμ. Μιχαλοπούλου, Κ. Τζαμιώτη, Σ. Τριανταφύλλου, Μ. Φακίνου.

«**Santé σέκτο**» της Ζέφης Κόλια «...Όλα τριγύρω μύριζαν φωτιά, μεταφορικά αλλά και κυριολεκτικά: κάποιος έκαιγαν σκουπίδια, εφημερίδες και ξύλα από οικοδομές. Μπουκάλια έσκαγαν με θόρυβο σε πεζοδρόμια και τοίχους. Κλωτσιές οργής βροντούσαν πάνω σε σκουπίδοτενεκέδες. Ο θεός του πολέμου έφτυνε καπνούς, σε κάποια μάτια γυάλιζε ήδη ο πυρετός της μάχης. Είδαν κάτι αυτοσχέδιες μολτοφ να αλλάζουν χέρια νευρικά, μέσα σε πλαστικές σακούλες. Ο Αλέξης την τράβηξε να φύγουν. Εκείνη, με την αδρεναλίνη στο κόκκινο, δεν ήθελε να χάσει στιγμή απ' το γλέντι. ...»

«**Βρες τον**» της Αράντας Μιχαλοπούλου «... Στην μπλε πολυκατοικία έμενε κάποτε ο πρώτος μου έρωτας, ο Δημήτρης Ζερβός. Το κτίριο καθεαυτό ήταν ένας μύθος για μένα. [...] Όταν τελειώνα με την επιθεώρηση άνοιγα την εξώπορτα αθόρυβα και κατέβαινα τις μαρμάρινες σκάλες. Επιθεωρούσα τα μαύρα φινιστρίνια στις εξώπορτες των διαμερισμάτων, την τερακότα στο εσωτερικό των στηθαίων.

Όταν με ρωτούσαν τι θα γίνω όταν μεγαλώσω απαντούσα «Παναγιωτάκος», που ήταν το όνομα του αρχιτέκτονα...».

«**Έλα τρέχονταξ**» της Σώτης Τριανταφύλλου «...Παρ' ολίγο, εκείνο το βράδυ, να παρατήσω τη δουλειά. (Εξάλλου, για γενναία φιλοδωρήματα ούτε λόγος: όχι μόνον δεν μου άφηναν φιλοδωρήματα, αλλά οι πελάτες μετρούσαν τα ψιλά τους και, όχι σπάνια, έλειπαν μερικές δραχμές.) Η Φράνκι όμως είπε, "Οκέι, βάλε μου ένα dirty Martini και θα καθίσω ήσυχια εδώ πέρα μέχρι να τελειώσεις". Τι στο διάολο είναι το ντέρτι-μαρτίνι; Θέλω να πω ντέρτι όπως ντέρτι-νταλκάς ή ντέρτι όπως dirty; Μέχρι σήμερα δεν το έχω εξακριβώσει: είχα τέτοιο άγχος που έφτιαξα ένα αλλόκοτο ποτό με τζιν, ντράι-μαρτίνι, μια σταγόνα βότκα, δυο ελιές Καλαμάτας, άλλ' αντ' άλλων δηλαδή, και το κέρασα στη Φράνκι λέγοντας, "Να, το πιο ντέρτι-μαρτίνι των Εξαρχείων!" ...».

«**Άβερελ**» του Κώστα

Κατσουλάρη

«...Δεν άξιζε τον κόπο. Καληνύχτισα μ' ένα νεύμα και τρέκλισα προς την έξοδο.

Στο δρόμο, μερικές ανοιξιάτικες σταγόνες είχαν δημιουργήσει ένα λεπτό στρώμα υγρασίας, η Χαριλάου Τρικούπη γυάλιζε και μύριζε έντονα. Βενζίνη και νυχτολούλουδο. Μερικά δρομάκια παραπέρα, προς το ΠΑΣΟΚ, διέκρινα μια περιπολία που κινούνταν ράθυμα προς τη μεριά μου. Είχα κάτσει στο κράσπεδο, καταμεσής στο δρόμο, ο κύλιος μου είχε αρχίσει να βρέχεται, σκέφτηκα ότι κομμάτια ολόκληρα χρόνου μου γλιστράνε και φεύγουν, σαν ταινία που έχει χαλάσει και πηδάει...» **A**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Παλιό, διάσημο, αγαπημένο, είναι το πρώτο μπαράκι που άνοιξε στο σταυροδρόμι με τις καφετέριες του φοιτητόκοσμου στην Κωλέττη. Με ροκ και έθνικ μουσικές, πολύ συχνά πάρτι και πολύ φιλόξενο προσωπικό, από νωρίς το πρωί για καφέ μέχρι αργά, όσο πάει, ανάλογα τη διάθεση. Δοκίμασε σπιτικό κρασί και pop corn από τα χέρια της κυρίας Αλεξάνδρας.

Κωλέττη 9, 215 5204518, fb: Πωλείται Booze n' Coffee

MAYPOΣ ΓΑΤΟΣ

Αν ο Louis Armstrong ζούσε στην Αθήνα το στέκι του θα ήταν σίγουρα ο Μαύρος Γάτος. Παλιά καλά τζαζ και μπλουζ κομμάτια σε ένα νεϋορκέζικο περιβάλλον με τους νονούς της τζαζ να μας παρακολουθούν από τους τοίχους. Κάθε βράδυ πολύς κόσμος, ωραία ατμόσφαιρα, τζαμαρίες ολόγυρα και μεγάλη χορταστική μπάρα, όλα τα κλασικά κοκτέιλ και πολύ καλές τιμές. Τι άλλο να ζητήσει κανείς;

Κωλέττη 40-42, 210 3800518, fb: Μαύρος Γάτος Bar

POZANIA

Παραδοσιακή εξαρχειώτικη ταβέρνα, βρίσκεται εκεί από το '78 και από τα τραπέζια της πέρασε όλος ο καλλιτεχνικός κόσμος και μη. Δεκαετίες και δεκαετίες, ο Αχιλλέας Σεβαστόπουλος είναι πλέον κάτι παραπάνω από ξακουστός. Παρ για την ήσυχη πράσινη αυλή, τα καταπληκτικά μαγειρευτά του μεσημέρι και τα ψητά το βράδυ, για τις δροσερές σαλάτες του όλες τις ώρες της ημέρας. Αν, μάλιστα, είναι η πρώτη σου φορά, πιάνεις θέση δίπλα στον κύριο Αχιλλέα που κάθεται συνήθως έξω και τον ρωτάς να σου πει ιστορίες για την πόλη. Ξέρει πολλές.

Βαλτετσίου 58, 210 3302933

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ

Έξω ίσως να βρέχει. Μπαίνεις μέσα για να βρεις την ανθρώπινη επικοινωνία αρωματισμένη από τα κρουασάν και τη γαλλική κρεμμυδόσουπα. Παραγέλνεις ένα φλιτζάνι καφέ, φτιαγμένο από τα χεράκια της Mrs Rose, ή ένα ποτήρι κρασί για να συνοδέψεις το βιβλίο σου. Μπορεί να περιμένεις κάποια συντροφιά. Στα βήματα μιας μουσικής που ταξιδεύει από μαπουچه μέχρι Τσιτσάνη, με την υγρασία να μένει απ' έξω, σε μια συζήτηση που κλέβει μυρωδιές καλών κρασιών και ψημένου ψωμιού, ανακαλύπτεις πως η Ελλάδα δεν θα σε πληγώσει όπου κι αν την ταξιδέψεις. Μέσα σε ακούσματα παρισινά, σε χρώματα αλεξανδρινά, βρίσκεις μια Αθήνα που μπορείς ν' αγαπήσεις. Κι ίσως να μη βρέχει πια, όταν βρεθείς πάλι έξω.

Εμ. Μπενάκη 69Α, 210 3827780

VICE

ΝΕΑ ΣΤΕΚΙΑ, ΙΔΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Τι αλλάζει στις Ναρκοπιάτσες της Αθήνας;

Η ATHENS VOICE «συναντάει» το VICE στους δρόμους. Πάρτε μια πρώτη γεύση.

«Το νου σου στους τσέους στη γωνία. Δεν είναι ώρα για ψαχτήρια» μου λέει και επιταχύνει το βήμα γλιστρώντας ανάμεσα στα αυτοκίνητα στην Πειραιώς. Παίρνοντας τη στροφή για έναν πεζόδρομο, τον πιάνω με την άκρη του ματιού μου να κάνει νόημα σε έναν περαστικό που τον οδηγεί σε μια καφετέρια. Στην είσοδο στέκει ένας μεσήλικας που περιστρέφει το κεφάλι του δεξιά-αριστερά σαν ραντάρ. Περιμένω για λίγα λεπτά «μέχρι να γίνει η δουλειά». Βγαίνει από το μαγαζί γνέφοντας κάτι στον «πορτιέρη». «Όλα καλά. Αν θες, ακολούθησε». Κατευθυνόμαστε σε ένα στενό στην οδό Καλλέργη κάπου μεταξύ Μεταξουργείου και Ομόνοιας. Βάζει το δείκτη του χεριού του μέσα στο στόμα και βγάζει από μέσα πέντε μικρά μπαλάκια με ηρωίνη. Πέντε μικρές δόσεις για τις οποίες μόλις είχε δώσει 20 ευρώ.

Τον Νίκο τον γνώρισα τυχαία ένα απόγευμα πριν από μερικούς μήνες στην οδό Ιάσωνος. Είναι άστεγος τα τελευταία τέσσερα χρόνια και εθισμένος στην ηρωίνη τουλάχιστον τα διπλάσια. Μοναδικά του υπάρχοντα, στα τριάντα του χρόνια, μια κουβέρτα και ένα τσαντάκι μέσης που κουβαλάει τα «σέα», τα σύνεργα για τη χρήση. Μοναδικό του μέλημα η επόμενη δόση. Μέχρι πριν από λίγες εβδομάδες κοιμόταν μαζί με αρκετούς ακόμη άστεγους χρήστες ναρκωτικών στην οδό Ιάσωνος, έναν πεζόδρομο διάσπαρτο με κόκκινα φανάρια. Εκεί ήταν και το βασικό τους στέκι μέχρι τη στιγμή που ο Δήμος Αθηναίων και η Αστυνομία «καθάρισαν» την πιάτσα, περιφράζοντας το παλιό εγκαταλελειμμένο κτίριο όπου συνωστίζονταν δεκάδες άνθρωποι. Οι συνεχείς έφοδοι κυρίως της Ομάδας Δίας τον τελευταίο καιρό τον οδήγησαν σε μια άλλη

σκοτεινή γωνιά της πόλης, την China Town, ένα σύμπλεγμα πολυκατοικιών με καταστήματα Κινέζων κοντά στην πλατεία Κουμουνδούρου.

Με το δόγμα της μηδενικής ανοχής να φαίνεται πως βρίσκει εφαρμογή σε ακόμη μία ευαίσθητη κοινωνική ομάδα, τους τοξικομανείς, οι παλιές πιάτσες ερημώνουν ενώ νέες δημιουργούνται από τη μία μέρα στην άλλη. Δρόμοι όπως η Ξούθου και η Ιάσωνος προσπαθούν να ενταχθούν πάλι στην «κανονικότητα», ενώ νέοι οδοί περιμετρικά τους, όπως η Μυλλέρου, η Ακάδημου, η Μαραθώνος, η Αγησιλάου καλούνται να φιλοξενήσουν τους ίδιους όσο και τους ντίλερς. Έτσι το μόνο που φαίνεται να αλλάζει είναι το σκηνικό, με τους πρωταγωνιστές όμως να παραμένουν οι ίδιοι.

Κάλλιστα οι χρήστες ναρκωτικών ουσιών θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως «σύγχρονοι νομάδες», με τα караβάνια τους να περιφέρονται δεξιά και αριστερά, από πιάτσα σε πιάτσα. «Βασίλισσα αυτή τη στιγμή στις πιάτσες είναι η Κάνιγγος. Εκεί θα βρεις την πιο ισχυρή αλλά και την πιο ακριβή ηρωίνη, συνήθως στο πεντάευρω» λέει ο Μάκης, πρώην ύπαρχος στο Πολεμικό Ναυτικό, «που με ψιλιόστηκαν ότι έκανα χρήση και με έστειλαν». Ο ίδιος αντιλαμβάνεται πως τα τελευταία δύο-τρία χρόνια αλλάζει συνεχώς ο χάρτης των ναρκωτικών στην πόλη. Τόσο με την είσοδο σχετικά νέων ουσιών, όπως το σίσα, έναν τύπο κρυσταλλικής μεθαμφεταμίνης που παρασκευάζεται με την ανάμιξη διεγερτικών ουσιών με πολύ τοξικές ουσίες, ακόμη και υγρά από μπαταρίες αυτοκινήτων, «που τους κάνει όλους πρεζάκια στην ψυχή», όσο και με τη συνεχή ανακατανομή των ρόλων στις πιάτσες. **A**

Κείμενο - Φωτό:
Θοδωρής Νικολάου

ΔΕΞ. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΣΤΟ
VICE.COM

μία εταιρία
μία ιδέα
καλό για όλους

Η δύναμη
των φιλιών σας έγινε
δύναμη προσφοράς

50.000 φιλιά
από εσάς
50.000 ευχαριστώ
από την ΟΠΑΦ

Το Δέντρο των Φιλιών της ΟΠΑΦ που άνθισε από τα 50.000 φιλιά αγάπης προσφέρει 150.000 ευρώ, που θα καλύψουν τις ανάγκες σε τεχνολογικό εξοπλισμό και ρουχισμό 618 παιδιών που φιλοξενούνται σε 15 ιδρύματα της χώρας μας.

Η σπουδαία ανταπόκριση των φιλιών που δώσατε εσείς, μας ενέπνευσε να διπλασιάσουμε τη δύναμη τους, προσφέροντας 100.000 ευρώ.

Στην κοινή μας προσπάθεια προστέθηκε η προσφορά του υπερπλεονάζοντος τζάκιτ των Χριστουγέννων, ο οποίος αποφασισε να συνεισφέρει άλλα 50.000 ευρώ στην πρωτοβουλία της ΟΠΑΦ.

Σας ευχαριστούμε!

Κάθε έναν από εσάς ξεχωριστά, για κάθε φιλή, για κάθε συμμετοχή σας στο Δέντρο των Φιλιών.

Το δεύτερο μυθιστόρημα του 49χρονου Σέρχιο Άλβαρες «35 νεκροί» διατρέχει την κολομβιανή ιστορία από το 1965 ως το 2001.

Το πρώτο επεισόδιο, αφηγηματικά δοσμένο σε κινηματογραφικό χρόνο α λα Ταραντίνο, περιγράφει την τυχαία ερωτική συνεύρεση δύο ανθρώπων στην Μπογκοτά, κατά τη διάρκεια μιας αιματοβαμμένης επιχείρησης για τη σύλληψη ενός διαβόητου δολοφόνου. Καρπός αυτής της συνεύρεσης είναι ο ανώνυμος αφηγητής του μυθιστορήματος, ο οποίος εξιστορεί τα 35 πρώτα χρόνια της ζωής του στην πολυτάραχη πολιτικοκοινωνική πραγματικότητα της Κολομβίας. Ο νεαρός ήρωας ενπληκτώνεται σε ένα περιβάλλον όπου η βία και η διαφθορά, το βρώμικο χρήμα, ο χυδαίος πλούτος της ολιγαρχίας και η εξαθλίωση του λαού αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία της καθημερινότητας. Δασταυρώνεται με αδίστακτους κακοποιούς και έμπορους ναρκωτικών, διαφθαρμένους πολιτικούς, εκπροσώπους του Κλήρου και μεγιστάνες που κινούν τα νήματα της εξουσίας από το παρασκηνίο· με μαοϊκούς και γκεβαριστές αντάρτες, συμμορίες παραστρατιωτικών και με εγκληματίες του κοινού ποινικού· με ριζοσπάστες καλλιτέχνες του underground και με στοιχεία του λούμπεν προλεταριάτου· με γοπητικές γυναίκες που τον μυούν στα μυστικά του έρωτα αλλά και στη διαλεκτική της επανάστασης.

Αν και έχει χαρακτηριστεί ως narcroliterature (νεολογισμός που αναφέρεται σε μυθιστορήματα που έχουν ως θέμα τους τον κόσμο των ναρκωτικών), το «35 νεκροί» είναι ένα απολαυστικό μυθιστόρημα ενπληκίωσης και συγχρόνως μια ξέφρενη saga της πρόσφατης κολομβιανής ιστορίας. Είναι επίσης ένας καθρέφτης της λαϊκής κολομβιανής κουλτούρας και ιδιαίτερα της ντόπιας μουσικής. Εξάλλου οι υπότιτλοι στα επιμέρους κεφάλαια προέρχονται από στίχους τραγουδιών, με μια ιδιαίτερη προτίμηση στους ρυθμούς της cumbia. Πριν περάσω στη συνέντευξη με τον Κολομβιανό συγγραφέα, θερμές ευχαριστίες στην Βασιλική Κνήτου για τη μετάφραση των ερωταπαντήσεων προς και από τα ισπανικά.

Ο τίτλος αναφέρεται στα 35 χρόνια της ζωής του κεντρικού ήρωα και όχι σε ένα σαφή αριθμό θυμάτων. Είναι γιατί ποτέ δεν υπολογίστηκαν με ακρίβεια τα θύματα του εμφυλίου πολέμου στην Κολομβία; Τα πάντα στο συγκεκριμένο μυθιστόρημα, συμπεριλαμβανομένου και του τίτλου, αναφέρονται στον ακαθόριστο αριθμό των θυμάτων των συγκρούσεων στην Κολομβία. Το γεγονός πως ο πρωταγωνιστής είναι ανώνυμος αποτελεί μία επιπλέον απόδειξη αυτής της φιλοσοφίας.

Σας πήρε περίπου 10 χρόνια να ολοκληρώσετε το μυθιστόρημα. Σε τι επικεντρώθηκε η έρευνα που διεξήγαγε; Η δουλειά μου είναι

ΣΕΡΧΙΟ ΑΛΒΑΡΕΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑΔΑ

Ο Κολομβιανός συγγραφέας μιλάει στην A.V.

Του ΘΑΝΑΣΗ ΜΗΝΑ

**Σέρχιο Άλβαρες
 35 νεκροί**

Μτφ. Βασιλική Κνήτου, εκδ. Μεταίχμιο

πέρα για πέρα αποτέλεσμα μιας διαισθητικής διεργασίας, δεν ανταποκρίνεται σε κάποια συγκεκριμένη μέθοδο. Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων ταξίδια στη χώρα προσπαθώντας να την καταλάβω, άκουσα ιστορίες, γνώρισα πρόσωπα αληθινά που αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για πολλά από τα επιμέρους επεισόδια του βιβλίου και για πολλούς ήρωες. Εκείνο που ήθελα ήταν να διαποτιστώ απ' το ρυθμό και τη γλώσσα που χρησιμοποιούν για να επικοινωνούν οι άνθρωποι των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Πώς επηρέασε (αν επηρέασε) η δημοσιογραφική σας ιδιότητα τη μυθοπλασία σας; Έχω συνεργαστεί με κάμποσες εφημερίδες και περιοδικά, αλλά ποτέ μου δεν δούλεψα ως δημοσιογράφος, ποτέ δεν

μπόρεσα να κάνω μια δουλειά που απαιτεί να κυνηγάς την επικαιρότητα. Παρ' όλα αυτά, μέσω της δημοσιογραφίας έμαθα ότι αν θέλεις να περιγράψεις με ακρίβεια μία κατάσταση θα πρέπει πρώτα να τη γνωρίσεις από πρώτο χέρι.

Ο αφηγητής στο βιβλίο γίνεται αρχικά μέλος μιας ακροαριστερής οργάνωσης και στην πορεία αναγκάζεται να συνταχθεί με τους παραστρατιωτικούς για να επιβιώσει. Πιστεύετε ότι τα ιδεολογικά όρια είναι τόσο ρευστά; Στην Κολομβία υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι που κάνουν ό,τι και ο ήρωάς μου, είναι άτομα που δεν υπακούν σε μία ιδεολογία, παρά στις εκάστοτε ανάγκες. Αν μάθουν να χρησιμοποιούν ένα όπλο δουλεύουν για όποιον τους πληρώνει κι αν μάθουν να ασκούν πολιτική πάλι το ίδιο θα κάνουν, ενώ επίσης αποτελεί παράδοση από τον καιρό των αποικιών το να έχουν οι πολιτικοί και κάποιους διανοούμενους στο τσεπάκι τους, για να τους χρησιμοποιούν κατά βούληση.

Πρόκειται για ένα μυθιστόρημα «πικαρέσκο». Ήταν μια συνειδητή επιλογή προκειμένου να υπερβείτε τα στενά όρια της ρεαλιστικής αφήγησης; Ταξιδεύοντας στη χώρα συνειδητοποίησα ότι το πικαρέσκο είναι κάτι που μας βγαίνει από φυσικού μας και γι' αυτό ο ήρωάς μου έχει τα ανάλογα χαρακτηριστικά. Δεν ξέρω αν η πραγματικότητα είναι μόνο αυτό

που βλέπουμε ή κι αυτό που ονειρευόμαστε, μου είναι γενικά πολύ δύσκολο να μιλάω για ρεαλισμό. Ένας καλός μυθιστορηματικός ήρωας, παρόλο που μπορεί να κινείται σε ένα «ρεαλιστικό κόσμο», έχει ενδιαφέρον μόνο αν διαθέτει κάποια «μαγεία».

Οι ιστορίες που συνθέτουν το μυθιστόρημα είναι σαν να γεννούν από μόνες τους νέες ιστορίες. Κατά πόσο σας έχει επηρεάσει με τις αφηγηματικές του τεχνικές ο Μπόρχες; Ο Μπόρχες είναι ένας συγγραφέας που έχει επηρεάσει όλους τους συγγραφείς της αμερικανικής ηπείρου, οπότε δεν μπορεί κανείς να αποφύγει την επίδρασή του. Η μέθοδος της δουλειάς μου είναι διαισθητική, αλλά είναι βέβαιο πως μεγάλη μερίδα των συγγραφέων που έχω διαβάσει ήταν επηρεασμένοι από τον Μπόρχες, οπότε κάπως έτσι θα πρέπει να έχουν περάσει οι τεχνικές του και σ' εμένα.

Εγκιβωτίζετε στη μυθοπλασία σας στίχους τραγουδιών. Πιστεύετε ότι η λαϊκή μουσική αποτελεί ένα είδος κοινής «συναισθηματικής ιστορίας» των χωρών της Λατινικής Αμερικής; Η λαϊκή μουσική αποτελεί την τέλεια έκφραση της Λατινικής Αμερικής. Μια ήπειρος που δεν έχει καταφέρει να βρει μία πολιτική, κοινωνική ή οικονομική ταυτότητα, πέτυχε να βρει την αρμονία στη μουσική. Κατάφερε να ενώσει τα αφρικανικά, ινδιάνικα και δυτικά της στοιχεία και να δημιουργήσει ήχους που έχουν κατακτήσει όλο τον κόσμο.

Πώς θα σχολιάζατε τη σημερινή πολιτική κατάσταση στην Κολομβία; Παραμένει ιδιαίτερα περίπλοκη, καθώς εξακολουθούν να υπάρχουν κοινωνικά προβλήματα και φτώχεια. Τα οικονομικά συμφέροντα των κεφαλαίων του εξωτερικού εξακολουθούν να παίζουν σκοτεινό ρόλο. Υπάρχει και η αποσπαστικότητα του «πολέμου κατά των ναρκωτικών» και η μικροπρέπεια των ηγετικών μας τάξεων. Λίγες ελπίδες υπάρχουν για το λαό μας.

Θα επιθυμούσατε να δείτε την Κολομβία να ακολουθεί παρόμοιο δρόμο με γειτονικές της χώρες όπως η Βενεζουέλα και η Βολιβία; Οι διεργασίες που πραγματοποιούνται στη Βενεζουέλα και τη Βολιβία είναι πολύ σημαντικές σε ένα συμβολικό επίπεδο, αλλά δεν παύουν να είναι ακόμα στην αρχή τους και πάντα υπό την απειλή των ισχυρών. Επιπλέον πραγματοποιούνται από ανθρώπους δίχως προηγούμενη εμπειρία στην άσκηση της εξουσίας, που ως εκ τούτου κάνουν πολλά λάθη. Για την ώρα πιστεύω ότι όλοι μας πρέπει να στηρίξουμε αυτές τις διεργασίες και να τους δώσουμε χρόνο για να ωριμάσουν. Όσον αφορά την Κολομβία, ο λαός μας είναι ένας λαός συντηρητικός, που παραμένει υπό τα δεσμά της Εκκλησίας.

Θα χρειαστεί να περάσουν χρόνια πριν μπορέσουμε να πάρουμε κι εμείς μέρος σ' αυτές τις αλλαγές. **A**

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ
της εβδομάδας

ΤΙΤΛΟΙ ΤΕΛΟΥΣ

Η ζωή του
είχε αρχή
μέση και τέλος

Μόνο που στην αρχή
φάνηκε το τέλος
Όπως μια βαρετή ταινία
Αδιάφορα προσπέρασε
τη μέση
και πήρε θέση για το
φινάλε

Τίτλοι τέλους
σε μια άδεια αίθουσα
με μόλις ένα κομμένο
εισιτήριο

Το ποίημα ανήκει στη
συλλογή ποιημάτων «Νό-
μιμη μοίρα» του Χρήστου
Ι. Βατούσιου (εκδ. Γαβρι-
ηλίδης)

ALDINA

Η σειρά που θα αγαπήσουμε

Οι εκδόσεις Gutenberg μας επιφυλάσσουν μια έκπληξη. Δίπλα στην εξαιρετική λογοτεχνική σειρά «Orbis Literae» («Μόμπι-Ντικ ή η φάλαινα» του Herman Melville, «Ο καλόγερος» του Matthew Lewis, «Αρμαντέιλ» του Wilkie Collins κ.ά.), από την οποία περιμένουμε τα βιβλία: «Μακ Τιγκ» (Μια ιστορία από το Σαν Φρανσίσκο) του Frank Norris, «Το όνειρο της κόκκινης καμάρας» («Η Ιστορία της Πέτρας») του Τσάου Χσούε-Τσιν, «Ο μαρμάρινος φαύνος» του Nathaniel Hawthorne και «Οι πύργοι του Μπάρτσεστερ» του Anthony Trollope, μέσα στο 2014 ξεκινάει και η σειρά «Aldina».

Μια σειρά όπου «έχουν θέση και κείμενα λιγότερο ή καθόλου μυθοπλαστικά, μεταξύ αυτών και κάποια ελληνικά, που ο χρονικός τους ορίζοντας μπορεί να φτάνει, με φειδώ, ως τις μέρες μας. Η εκδοτική πρόταση της σειράς για ό,τι θα αποκαλούσαμε “επαγγελματικότερο διάβασμα” συγκεκριμενοποιείται με την προσφορά ερμηνευτικών εργαλείων σε κάθε τόμο της, υπό τη μορφή εισαγωγών, σημειώσεων, επίμετρων κ.λπ.».

Μέσα στη χρονιά θα κυκλοφορήσουν 6 βιβλία: 1. «Μοντέσι Μινιόν» του Honoré de Balzac (μτφ. Έφη Κορομηλά). 2. «Η γυναίκα του κόσμου» (και Άλλα νεανικά γραπτά) του Gustave Flaubert (μτφ. Έφη Κορομηλά). 3. «Ορλάντο» (Μια βιογραφία) της Virginia Woolf (μτφ. Αργυρώ Μαντόγλου). 4. «Η θεία Τούλα» του Miguel de Unamuno (μτφ. Κωνσταντίνος Παλαιολόγος). 5. «Η αφήγηση του Άρθουρ Γκρόρντον Πιμ απ' το Ναντάκετ» του Edgar Allan Poe (μτφ. Πολύκαρπος Πολυκάρπου). 6. «Οι ανησυχίες του Σάντι Αντια» του Pio Baroja (μτφ. Νίκος Πρατσίνης).

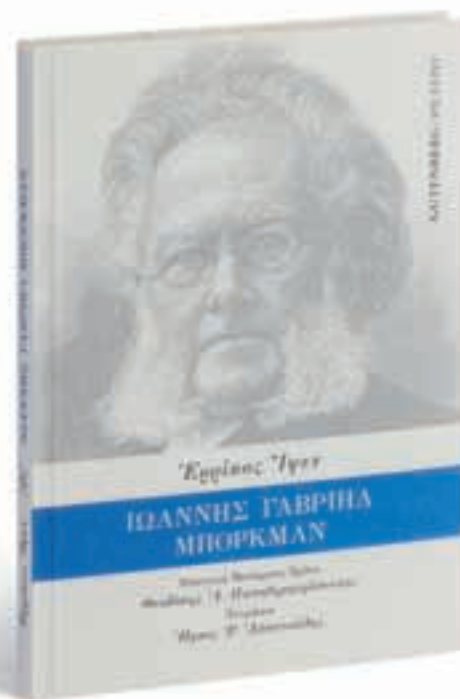
* Το όνομα είναι φόρος τιμής στον τυπογράφο Άλδο Μαβούτιο. Η έκδοση κάθε έργου από το τυπογραφείο του αναφέρεται κατόπιν ως «Aldina».

«ΕΞΥΠΝΟΙ
ΔΡΟΜΟΙ
ΓΙΑ ΜΙΑ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ
ΠΟΛΗ»
Σταύρος
Κωνσταντινίδης

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014
Σελίδες: 72
Τιμή: € 9,90
ISBN 978-960-9515-09-2

ΜΟΛΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

50 1964 - 2014
ΧΡΟΝΙΑ
5000 ΤΙΤΛΟΙ

GUTENBERG

Ίστορία μέλλοντος

facebook.com/GutenbergBooks

ΑΘΗΝΑ 210δηγός

ΤΕΧΝΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟ
ΓΕΥΣΗ
ΒΙΒΛΙΟ
ΣΙΝΕΜΑ

Trentemoller σελ. 39

ΝΙΑΡΡΡΡΡΡΡ!

Οι «Cats», το φημισμένο μιούζικαλ του Andrew Lloyd Weber, έρχονται συγκεντρώνοντας γατόφιλους, μουσικόφιλους και θεατρόφιλους στο θέατρο Badminton

Ένα βράδυ με πανσέληνο, στη διάρκεια του καθιερωμένου γατοχορού των Jellicle Cats, ο αρχηγός τους, ο γερο-Deuteronomy, θα ανακοινώσει το όνομα της γάτας που θα ξαναγεννηθεί και θα ζήσει μια νέα ζωή. Περιμένοντας οι υπόλοιπες, διασκεδάζουν και θυμούνται παλιές ιστορίες διάσημων γατών...

Μετράμε (μεταξύ άλλων): 7 βραβεία Tony, 2 Laurence Olivier, 2 βραβεία Grammy, 21 χρόνια συνεχούς πορείας στο West End του Λονδίνου, 18 χρόνια στο Broadway και μια τεράστια περιοδεία, διθυραμβικές κριτικές.

Σημειώνουμε: Λιμπρέτο στηριγμένο σε α-

νέκδοτα ποιήματα του T.S. Eliot. Μουσική που συνδυάζει στοιχεία τζαζ, ποπ, music hall και ροκ από τον Andrew Lloyd Weber. Κοστούμια και μακιγιάζ μοναδικά για κάθε έναν από τους φοβερούς χορευτές με τις απίστευτες φωνητικές δυνατότητες.

Προετοιμαζόμαστε: Ακούγοντας το «Memory», ένα από τα πιο διάσημα τραγούδια του μιούζικαλ, που μεταξύ άλλων έχουν τραγουδήσει η Μπάρμπρα Στρέιζαντ, ο Χοσέ Καρέρας, η Σίρλεϊ Μπάσεϊ κ.ά.

Απαγορεύεται η είσοδος: Στους αλλεργικούς σ' ένα από τα καλύτερα μιούζικαλ όλων των εποχών.

26/2 - 15/3, Άλσος Στρατού, Γουδύ, 210 8840600

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ
→ agenda@athensvoice.gr

Για να καταχωριστείτε στους οδηγούς της Α.Υ., στείλτε δελτία Τύπου 2 εβδομάδες πριν από την προγραμματισμένη ημερομηνία. Ταχυδρομικώς στη διεύθυνση Χαρ. Τρικούπη 22, 10679 Αθήνα ή στο fax 210 3617310 ή στο agenda@athensvoice.gr

HEINER GOEBBELS

Περφόρμανς και συναυλία, multimedia και εικαστικά, κινηματογράφος και live video. Στην παράσταση «*Eraritjaritjaka, Το Μουσείο των Φράσεων*» από τον πρωτοπόρο σκηνοθέτη και συνθέτη **Χάινερ Γκέμπελς** με βραβεία από το Φεστιβάλ του Εδιμβούργου και την ένωση Κριτικών στο Παρίσι. 26-28/2, Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, Λ. Συγγρού 107-109, 210 9005800

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μια Πορτογαλίδα φωτογράφος, η **Pauliana Valente Pimentel**, ήρθε στην Αθήνα τον Μάιο του 2012 και αναζήτησε το πορτρέτο των νέων της πόλης. Το αποτέλεσμα αποτυπώθηκε σε μια σειρά φωτογραφιών και βίντεο. Προβάλλεται στο Πολιτιστικό Κέντρο «Μελίνα». *Ηρακλειδών 66 & Θεσσαλονίκης, Θησείο, 210 3452150*

ΑΘΗΝΑ ΛΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Στα σχοινιά και τα κουβάρια της ζωγραφικής της έρχονται να προστεθούν οι καμπυλόμορφοι και οι γεωμετρικοί όγκοι μέσα από μια χρωμοπλαστική αντίληψη. 25/2 - 15/3, Gallery 7, Σόλωνος 20, Αθήνα, 210 3612050

VERSAWEISS

Μια σειρά από τυπώματα με στοιχεία ζωγραφικής, εμπνευσμένα από τη χρυσή εποχή του Hollywood και τους αστέρες του κινηματογράφου που μεσουρανούσαν στις δεκαετίες '20-'50. Διάθεση αμφισβήτησης του life style. Επιμέλεια: **Σταύρος Καβαλλάρης**. Ως 22/3, *San Christina Androulaki Gallery, Αναγνωστοπούλου 42, Κολωνάκι, 210 3390833*

ΜΑΡΙΑ ΠΑΡΙΑΝΟΥ

«Οι πόλεις» της πνιγμένες στο μπετόν, με γυάλινες επιφάνειες που καθρεφτίζουν την απέναντι όψη, όμορφες ή άσχημες, ασφυκτικές ή μη, καταλήγουν συνομιλητές με το σημερινό αδιέξοδο. Ως 12/4, *a.antonopoulou.art, Αριστοφάνους 20 (4ος όρ.), Ψυρρή, 210 3214994*

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΙΑΓΚΡΗΣ

«Στην ενότιτα "Δέκα χρόνια μετά" καταθέτει έναν εικαστικό αναστοχασμό παίζοντας με το φαινέσθαι και το είναι των πραγμάτων» σημειώνει ο Μάνος Στεφανίδης. Ως 22/3, *Titanium Ygiannhos Gallery, Βασ. Κωνσταντίνου 44, Αθήνα, 210 7297644*

ΒΙΟΜΑΓΕΙΑ

Ένα έργο για τη (βιο)μαγεία, τη λειτουργία και τη μυσταγωγία του θεάτρου έγραψε η **Μαριάννα Κάλμπαρη**. Έργο-πειρά(γ)μα, με χιούμορ, συναίσθημα, όνειρο, πραγματικότητα, αληθινή μαγεία. Σκην.: **Γιάννης Φίλιας**. Παίζουν: **Ιωάννα Ζήνα, Γιώργος Ρουσσάκης**. 7/3 - 12/4, *Παρ., Σάβ. 21.15. Θέατρο Φούρνος, Μαιυμικάλη 168, Αθήνα, 210 6460748*

PAST PERFECT SIMPLE FUTURE

Το παρελθόν και το μέλλον μέσα από τις ατομικές εκθέσεις που βρίσκονται σε διάλογο των ζωγράφων **Θανάση Μπίθα** και **Αλέξη Σπαθούλα** (φωτό). Εξωπραγματικά και υπεργαλαξιακά τοπία του μέλλοντος σε χρόνο παρόντα. 27/2 - 22/3, *Art Zone 42, Λεωφ. Βασιλίας Κωνσταντίνου 42, Αθήνα, 210 7259549*

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΝΔΡΙΩΤΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ανθρωποι του νησιού, το τοπίο, το φως και το γαλάζιο του Αιγαίου δίνουν έμπνευση στους **Άννα Γρηγόρα, Γιώργο Σαλταφέρο** (φωτό), **Μάντη Κουλούθρου, Μανώλη Μακρογκίκα, Ειρήνη Τατάκη, Χρήστο Ευσταθίου, Γιάννη Ζαμπλάρα**. Ως 1/3, *S.G. ART Gallery, Κλεομένους 2, Κολωνάκι, St. George Lycabettus Hotel, 210 7290875*

www.athensvoice.gr

ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ:

«210 Guide», ένας πλήρης οδηγός με γκαλερί, θέατρα, σινεμά, εστιατόρια, bars και clubs.

Heiner Goebbels

Σύγχρονοι Ανδριώτες ζωγράφοι

«Βιομαγεία»

«Versaweiss»

Μαρία Παριανού

Παναγιώτης Σιαγκρής

Αθηνά Λατινοπούλου

«Past perfect, Simple future»

«Οι νέοι της Αθήνας»

HAROLD PINTER

ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ, ΒΕΡΑ ΚΡΟΥΣΚΑ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Μετάφραση: Στιμμάτης Φασουλής
 Σκηνοθεσία: Adolf Shapiro
 Σκηνικά: Μπρίττα Φιλίππου
 Φωτισμοί: Κατερίνα Μαραγκουδάκη

Πέμπη / Παρασκευή / Σάββατο 21:00 – Κυριακή 19:00

Παραγωγή: Θεατρικός Οργανισμός Πορφύριος
 Θεατρική Σκηνή "Ζωή Λάσκαρη", Καστοριάς 34-36 Βοστανικός, Τηλ. 210 3477878

www.viva.gr/tickets

κάθε Τρίτη
 Ανεβείτε στη

ΧΡΟΝΟ ΜΗΧΑΝΗ

ένα εστιατόριο... μια μικρή σκηνή... οι ηθοποιοί...
 ένας μουσικός και μια τραγουδίστρια σας
 ταξιδεύουν στις δεκαετίες που συγκλόνισαν τον
 κόσμο μέσα από θεματικές βραδιές
 γεμάτες μουσική, τραγούδια θέατρο
 και ιστορίες που μας
 γυρίζουν πίσω στο
 χρόνο

Οικοδεσπότης ο Πέτρος Λαγούτης
 Φιλοξενούμενοι γνωστοί ηθοποιοί
 Στα πλήκτρα ο Γιώργος Κονής
 Στο τραγούδι η Σοφία

altamira
 ΚΟΛΩΝΑΚΙ - ΜΑΡΟΥΣΙ

[f/AltamiraRestaurants](https://www.facebook.com/AltamiraRestaurants)

Χώρος πολυεθνικό εστιατόριο Altamira
 Τσακάλωφ 36, Κολωνάκι 210-3614695

taste POLICE

Της NENEΛΑΣ ΓΕΩΡΓΕΛΕ

Θαλασσινός,
η υπέροχη αυλή με
τις πέργκολες,
ανοιχτή και χειμώνα

Best of ψάρι

Την Καθαρή Δευτέρα τρώμε τη θάλασσα!

Αν μείνετε στην Αθήνα, αυτά είναι στέκια με σουπερ ψαρομεζέδες – ο χαλβάς κερασμένος!

***Λέσβος** Απλή και αυθεντικά λαϊκή ατιμόσφαιρα, γκραβούρες από τη Μυτιλήνη στους τοίχους, τζουκ μποξ που εξακολουθεί να παίζει τα άπαντα του Καζαντζιδή. Για την ημέρα θα έχει όστρακα, ψάρια, άφραστη σαρδέλα, γαλέο και μπακαλιάρο σκορδαλιά, χταπόδι ψητό και κρασάτο, φασόλια, κουκιά, κίτρινη και πράσινη φάβα, μαζί με χύμα καλό τοίπουρο. *Ε. Μπενάκη 38, Εξάρχεια, 210 3814525*

***Το Τσιπουράδικο του Αποστόλη** Ανοιχτά από τις 11 το πρωί με όλα τα παραδοσιακά. Καλαμάρια, όστρακα, μυδοπιλάφο, σουπά με σπανάκι και κοκκινιστή, χταπόδι με κοφτό μακαρονάκι, μύδια με σάλτσα, γαρίδες σαγανάκι, ντολμαδάκια, γίγαντες, από τοίπουρο χύμα και εμφιαλωμένο, από ούζα όλα τα καλά και γνωστά. *Τρώων 43, Πετράλωνα, 210 3479327*

***Θαλασσινός.** Ο Γιώργος και η Ντίνα φέρνουν τα καλύτερα από τις μυστικές τους άκρες σε όλη την Ελλάδα, ο σεφ Φώντας τα κάνει μούρλια! Μπακαλιάρος παστός με κόκκινη σκορδάτη σαλτσούλα, φάβα με χταπόδι και κρεμμύδια, μελιτζάνα στα κάρβουνα με μύδια τηγανητά και σκορδαλιά, караβιδάκι με σάλτσα εστραγκόν, γίγαντες πλακί με χταπόδι στο φούρνο, κακαβιά, όστρακα, τέλειες λακέρδες, χόρτα τουρσί, χύμα σούμα από τη Νάξο, πολλές ετικέτες σε κρασιά, ούζα, τοίπουρα. Τα πιάτα και μισά, με μισή τιμή. *Ηρακλέους & Λυσικράτους, 210 9404518*

***Ψάριστον** Περιβάλλον απλό, μεζέδες που δεν θα βρεις αλλού. Τηγανητός ταραμάς, γαρίδα ψητή με λάδι τρούφας και γα-

ρίδα με τραχανά, χταπόδι μπουγιουρντί με καυτερή πιπεριά, μύδια στη λαδόκολλα, καβουροπόδαρα ψητά, γαϊδουροπόδαρα (άγρια στρείδια) και άλλα οστρακοειδή. *Καλαβρύτων 16, Ν. Ηράκλειο, 210 2850746*

***Παράμαλο** Η φρεσκάδα της θάλασσας στα πραγματικά άφραστα όστρακά του – βασιλικά στρείδια, στρόμποι, καλόγνωμες, χτένια, φούσκες, γυαλιστερές, μαζί με χειροποίητες λακέρδες, караβιδα ζωντανή, σουπιές με καυκαλήθρες, καλαμάρια μικρά-μεγάλα, πεντάφρεσκους αχινούς. *Πάρνηθος 13, Νέα Κηφισιά, 210 6205927*

***Σαρδελάκι** Το σουξέ των νοτιών προαστίων για τα ιδιαίτερα νόστιμα και σε καλές τιμές πιάτα του. Γαύρος φιλεταρισμένος, σαρδέλα «παντρεμένη», γαρίδες με μανέστρα, χταπόδι με μακαρονάκι, ψαρόσουπα και μαζί όστρακα, αχινοί και ό,τι μυρίζει θάλασσα. *Φοίβης 15, Γλυφάδα, 211 4021195*

***Τσιπουτάπας** Κι αυτό με μεγάλη έμφαση στους ιδιαίτερους μεζέδες και με μεγάλη σκεπαστή αυλή με μουριές. Παέγια πεντανόστιμη, γαρίδες σουβλάκι με asian αρώματα, μύδια καπνιστά, πρωτότυπα τάπας με μαρινάτο γαύρο, με καπνιστή γλώσσα, με τόνο και μαζί καλά οινόπνευμα, χύμα και εμφιαλωμένα. *Τατοΐου 17, Μεταμόρφωση, 210 2828848*

***Το Αποστακτήριον** Γλυκύτερο, με άρωμα οπτικής κουζίνας και αδυναμία στα τοπικά προϊόντα. Θα σε βρει ποικιλία από σαρακοσιανούς μεζέδες, θράψαλο στη σχάρα γεμιστό με μανέστρα, μύδια τηγανητά με σκορδαλιά, καβουράκια τηγανητά, κρεμμυδοκάλτσουνα και για το τέλος οπτικά ξεροτήγανα με σοκολάτα υγείας, μέλι και καρύδια. *Πλ. 28ης Οκτωβρίου & Αγ. Αναργύρων 2, Ν. Ερυθραία, 210 6207126*

ΚΟΥΛΟΥΜΑ ΚΑΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Λόφος Φιλοπάππου Από τις 11.00 θα παίζει η Φιλαρμονική Ορχήστρα του Δήμου Αθηναίων. Στις 11.30 ξεκινάει το Εργαστήρι Ελληνικής Μουσικής, με τους Μπάμπε Τσέρτο, Νάντια Καραγιάννη και Νίκο Καραγιάννη. Δωρεάν λαγάνες και χαλβάς.

Πάρκο Κ.Α.Π.Α.Ψ. Ο Δήμος Αθηναίων με τον Πολιτιστικό Σύλλογο Άνω Αμπελοκήπων διοργανώνουν γλέντι με παραδοσιακή μουσική.

Παραλία Φρεαττύδας 11.00-15.00 γλέντι του Δήμου Πειραιά με χαρταετό, λαγάνες, σαρακοσιανά και κρασί, 12.00-14.00 συναυλία με βιολιά και λαούτα. Αν βρέχει η εκδήλωση θα γίνει στον κινηματογράφο «ΣΙΝΕΑΚ», δίπλα στο δημαρχείο.

Πεντέλη Στις κατασκηνώσεις Ν. Πεντέλης, τέρμα της οδού Ναυαρίνου, γλέντι με παραδοσιακά φαγητά και μουσική.

Άνω Γλυφάδα Νηστίσιμα, κρασί, πολύς χορός και τραγούδι στο Παπτήρι, όπου μπορείτε να πετάξετε και το χαρταετό σας – ωραίοι αέρηδες. **Κ.Β.**

ΠΙΚ-ΝΙΚ ΣΤΙΣ ΕΞΟΧΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

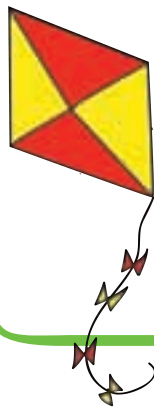
Πάρτε τη γιαγιά, τα πιτσιρικά στο πίσω κάθισμα, τη λαγόνα παραμάσχαλα, κρεμάστε το χταπόδι στο καθρεφτάκι του παρμπρίζ. Μην ξεχάσετε το καρό τραπεζομάντιλο...

Πεδίον του Άρεως Με τεχνητό ποταμάκι, δύο αναψυκτήρια, σιντριβάνια και πράσινο που πνίγει το θόρυβο της Αλεξάνδρας.

Λόφος Φιλοπάππου All time classic προορισμός. Σκαρφαλώστε, πετάξτε χαρταετό, στρώστε τα σαρακοσιανά.

Άλσος Τατοΐου Τα θερινά ανάκτορα του βασιλιά είναι δυο βήματα από την Αθήνα και έχουν τεράστιες πράσινες εκτάσεις. Θα σας μείνει αξέχαστο.

Καισαριανή Άπειρα στρέμματα γρασιδιού, παιδική χαρά για τους μικρότερους, παντού τραπεζάκια πικνίκ. Τι καλύτερο; Σε πολύ κοντινή απόσταση οι ταβέρνες της πλατείας άμα πιάσει βροχή. **Κ.Β.**

MENU

ΝΙΟΚΙ ΜΕ ΠΕΣΤΟ

ΥΛΙΚΑ

- 1 μεγάλο ματσάκι βασιλικού πλυμένο και στεγνωμένο (μόνο τα φύλλα)
- 3 σκελίδες σκόρδο
- μια χούφτα κουκουάρια του φλιτζανιού φρεσκοτριμμένη παρμεζάνα
- Λίγες κουταλιές της σούπας ελαιόλαδο

ΠΩΣ ΤΟ ΦΤΙΑΧΝΟΥΜΕ

Αρχίζουμε, ψιλοκόβοντας το σκόρδο μαζί με το 1/3 του βασιλικού. Πριν τελειώσουμε προσθέτουμε λίγο ακόμα βασιλικό, ψιλοκόβουμε, προσθέτουμε και τον υπόλοιπο και ψιλοκόβουμε για ακόμη μία φορά, μέχρι ο βασιλικός και το σκόρδο να γίνουν ένα ομοιογενές μείγμα. Προσθέτουμε περίπου τα μισά κουκουάρια και ψιλοκόβουμε. Προσθέτουμε τη μισή παρμεζάνα, ψιλοκόβουμε και την υπόλοιπη παρμεζάνα και ψιλοκόβουμε ξανά. Ψιλοκόβουμε μέχρι όλα τα παραπάνω υλικά, να γίνουν ένα στέρεο μείγμα. Βάζουμε το μείγμα σε ένα μικρό μπολ και προσθέτουμε το ελαιόλαδο. Ανακατεύουμε πολύ καλά για να ενσωματωθεί το ελαιόλαδο στο πέστο.

Το μυστικό για ένα καλό pesto είναι να μην χρησιμοποιήσουμε blender για να ψιλοκόψουμε τα υλικά, αλλά ένα κοφτερό μαχαίρι ή καλύτερα τη mezzaluna (μισοφέγγαρο), το στρογγυλό μαχαίρι με τις δύο λαβές των Ιταλών.

“Ετοιμα και πεντανόστιμα νιόκι από πουρέ πατάτας θα βρείτε στα καταστήματα **LIDL**, τα οποία **4-8 Μαρτίου** κάνουν αφιέρωμα στις νοστιμιές της Ιταλίας και προσφέρουν μεγάλη ποικιλία ιταλικών προϊόντων ποιότητας όπως σάλτσες, ζυμαρικά, υπέροχα αλλαντικά, γλυκίσματα, αλλά και μοναδικά ιταλικά κρασιά.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ
ΑΠΟ ΤΑ

www.lidl-hellas.gr

Παντοπωλείο Στοάς Αθανάτων

Για την Καθαρή Δευτέρα και τη Σαρακοστή

- Οι καλύτερες ελιές από όλη την Ελλάδα
- Ταραμάδες, Χαλβάδες, Τουρσιά, Παστά, Ούζα και Κρασιά
- Φρέσκο σπιτικό κρασί και λάδι παραγωγής μας

Ανοιχτά Δευτέρα - Σάββατο, 8πμ - 4μμ

Την Κυριακή 2 Μαρτίου, έχουμε ολονυχτία!

Μαζί με τη Βαρβάκειο Ψαραγορά, θα είμαστε συνεχώς ανοιχτοί
από τις 7μμ ως τις 4μμ της Καθαρής Δευτέρας

Αρμοδίου 2, Βαρβάκειος Αγορά • 10551 Αθήνα

(Η Στοά Αθανάτων έχει είσοδο και από Σοφοκλέους 19)

Τηλέφωνο - φαξ: 210 321 98 55 • e-mail: pantopoleio@stistoa.gr • www.stistoa.gr

VARIOUS ARTISTS

Του ΜΑΚΗ ΜΗΛΑΤΟΥ

Keith Jarrett

NO END (***)

Η μουσική περιπλάνηση είναι μια «no end» διαδρομή σ' ένα σύμπαν που δεν έχει όρια και που διαρκώς διαστέλλεται. Τα μουσικά είδη και τα ιδιώματα, τα υβρίδια και οι fusion εκδοχές, οι μουσικές του κόσμου και οι ανορθόδοξοι πειραματισμοί, τα απλά 12μετρα και οι πολύπλοκες σιωπές, οι ήχοι και οι φωνές των τραγουδιών, υψώνονται στον ουρανό και λάμπουν σαν χιλιάδες αστέρια, μετακινούνται και περιστρέφονται σαν «περιστρεφόμενοι δερβίσηδες» σε έναν απίθανο ναρκισσιστικό χορό και μετά γίνονται «κόκκινοι γίγαντες» ή «λευκοί νάνοι». Πάλλονται διαρκώς σαν κβάζαρ, χάνονται από τα τηλεσκόπια μας και εμφανίζονται πάλι μετά, τα σαρώνουν κοσμικές καταιγίδες, γίνονται σκόνη κι αυτή με τη σειρά της να επανασυντίθεται σε ένα άλλο αστέρι που θα γοητεύσει κάποιους άλλους παρατηρητές αυτής της υπέροχης καλειδοσκοπικής κοσμογονίας που δεν έχει τέλος.

Το 1986 ο Keith Jarrett (την εποχή που είχε κυκλοφορήσει το πολύ ενδιαφέρον πιανιστικό «Spirits») ξεκινάει ένα μοναχικό διαπλανητικό ταξίδι σε αυτό το σύμπαν. Μπαίνει στο Cavelight Studio που έχει στήσει σπίτι του στο New Jersey και με όχημα τη μουσική κάνει ένα ταξίδι στο χώρο και το χρόνο με σκοπό να συναντήσει την ελευθερία και τη δημιουργικότητα αλλά και να αναμοχλεύσει το ροκ εαυτό του. Άλλωστε όλοι οι σπουδαίοι μουσικοί έχουν πολλές και διαφορετικές όψεις, όχι μόνο αυτή που βλέπουμε παρατηρώντας τους από τη γη.

Έχει μαζί του μια κιθάρα Gibson, ένα Fender μπάσο, τύμπανα, κρουστά, τη φωνή του, ένα κασετόφωνο κι ένα πιάνο. Σαν παράτολμος ιστιοπλόος που αποφασίζει να διασχίσει μόνος τον ωκεανό, ο Keith Jarrett διασχίζει τον ωκεανό του ήχου που είναι το ίδιο επικίνδυνος και φουρτουνιασμένος. Όπως λέει και ο ίδιος στο σημείωμά του, αναζητά την αίσθηση ελευθερίας που είχε όταν πιτσιρικάς έπαιζε με το σαξόφωνό του κάτω από ένα δέντρο στο Golden Gate Park «τζαμάροντας» τυχαία και άσκοπα με άλλους μουσικούς που μαζεύονταν εκεί, θέλει να ξανασυναντήσει το πνεύμα που έζησε στο Haight-Ashbury στη δεκαετία του '60, τότε που οι άνθρωποι μιλούσαν για «έκσταση» και όχι για «ευτυχία», όπως σήμερα, επιδιώκει αυτό το «χάσιμο» των ναρκωτικών χωρίς ποτέ να έχει πάρει στη ζωή του. Λέει ακόμη πως αγαπάει την κιθάρα και τα τύμπανα γιατί είναι όργανα που τα αγγίζεις απευθείας για να «μιλήσουν», αντίθετα με το πιάνο που μεσολαβεί ένας μηχανισμός.

Αυτό το προ 30ετίας «lo-fi» προσωπικό ταξίδι μάς επιτρέπει τώρα να το ακούσουμε κι εμείς καθώς κυκλοφορεί σε διπλό cd και δεν είναι μόνο η έκπληξη που ο Keith Jarrett παίζει κιθάρα και τύμπανα, ψιθυρίζει και ασχολείται με το ρυθμό, αλλά το ότι ένας δημιουργικός μουσικός ταξιδεύει στο σύμπαν και μας δίνει αναφορά για το τι είδε και αισθάνθηκε. Μ' έναν ήχο που φέρνει στο νου Grateful Dead και Santana, John Zorn και Miles Davis, με ήχους blues και Caribbean, ο Keith Jarrett «χάνεται» σε μια περιπλάνηση που μπορεί άλλοι παράτολμοι ταξιδευτές να έχουν κάνει καλύτερα, αλλά το ταξίδι –γι' αυτόν που το κάνει– γίνεται πάντα για το ταξίδι, ο απολογισμός είναι δουλειά των ακροατών.

→ makismilatos@gmail.com

ΤΟ SOUNDTRACK ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ → gdim400@gmail.com

ΙΔΑΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ TRENTEMOLLER

Ακούγεται σαν έφηβος που μόλις ανέβασε στην μπλογκόσφαιρα το πρώτο του track. Λίγο πριν κλείσει τα 40 και οκτώ χρόνια μετά το πολυσυζητημένο ντεμπούτο του «Last Resort», ο Anders Trentemoller έρχεται στην Αθήνα «χαμένος» στον ωκεανό του ήχου.

Πώς ήταν η περιοδεία με τους Depeche Mode; Ωραία, αν και είχαμε μόνο μισή ώρα στη διάθεσή μας. Ήταν κάτι σαν warm up. Όπως και να 'χει, οι Depeche Mode ήταν ένα από τα γκρουπ που άκουγα στην εφηβεία μου. Θα ήταν ωραία να μπορούσαμε να παίξουμε μιάμιση ώρα, όσο παίζουμε τώρα στις συναυλίες μας, αλλά δεν ήταν εφικτό φυσικά.

Πόσο έχουν αλλάξει οι επιρροές σου από το ξεκίνημα σου; Ονόματα όπως οι Joy Division και οι Cure συνεχίζουν να βρίσκονται στις βασικές μου επιρροές, αλλά δίπλα σήμερα θα πρέπει να βάλεις και νέους μουσικούς. Διαχρονικά εμπνέονται από μικρά καθημερινά πράγματα, όπως μια βόλτα στην πόλη με το

ποδήλατο ή από μια καλή ταινία. Μερικές φορές μπορεί να είναι μια γεύση ή μια μυρωδιά. Ή κάτι που μου θυμίζει τα παιδικά μου χρόνια.

Πώς ήταν τα παιδικά σου χρόνια; Θα μου έπαιρνε πολλή ώρα για να σου το απαντήσω κανονικά. Το ενδιαφέρον μου για τη μουσική ξεκίνησε όταν ήμουν 3-4 χρονών. Στα 5 ξεκίνησα να παίζω πιάνο, ενώ στη συνέχεια έμαθα ντραμς. Ήταν πολύ καλό που οι γονείς μου με ενθάρρυναν να μαθαίνω διαφορετικά μουσικά όργανα. Έτσι δεν άργησε η στιγμή που ξεκίνησα να γράφω δική μου μουσική. Θυμάμαι να παίζω μουσική και να ακούω παράλληλα ραδιόφωνο με τις ώρες.

Οπότε οι γονείς σου σε βοήθησαν στη μουσική κατεύθυνση; Ήταν πολύ υποστηρικτικοί, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε ότι μπορεί να ξυπνούσαν 7 η ώρα ένα κυριακάτικο πρωινό από τα ντραμς. (γέλια)

Έχεις κινηματογραφική οπτική στις συναυλίες σου; Έχω σχεδιάσει όλα τα visual των

συναυλιών με τον Henrik Vibskov (διάσημος σήμερα Δανός σχεδιαστής μόδας και πρώην ντράμερ του). Είναι ένα πολύ σημαντικό κομμάτι των συναυλιών μου και μου αρέσει πέρα από τη μουσική να δίνω εικόνες και έμπνευση στο κοινό.

Συμφωνείς με τους κριτικούς ότι το πρώτο σου άλμπουμ ήταν και το καλό ή αγαπάς όλα τα παιδιά σου; Είναι δύσκολο για έναν καλλιτέχνη να θεωρήσει το πρώτο του άλμπουμ το καλύτερό του. Πολλές κριτικές στο νέο μου άλμπουμ έγραψαν ότι αυτό είναι το καλύτερο γιατί δομείται σε περισσότερες φόρμες από το πρώτο, που ακολουθούσε ένα συγκεκριμένο ατμοσφαιρικό ύφος. Δεν θα μπορούσα να γράφω στο ίδιο μοτίβο του 2004, δέκα χρόνια πριν. Είναι πολύ σημαντικό να εξελίσσεις τον ήχο σου σαν μουσικός. Θα ήταν παράξενο να περιμένει κανείς να ακούσει από μένα ένα δεύτερο ντεμπούτο μου. Η μουσική αντανάκλα ό,τι συμβαίνει στη ζωή σου.

Αντιμετωπίζεις τη χρήση των φωνητικών σαν μουσικό όργανο; Όταν ξεκίνησα να γράφω είχε δημιουργηθεί ένα ορχηστρικό άλμπουμ, αλλά γρήγορα οι ίδιες οι μελωδίες ήταν σαν να ζητούσαν φωνητικά για να τα συνοδεύουν και καθώς είμαι κακός τραγουδιστής χρειαζόμουν φωνές. Ξεκίνησα να πλησιάζω αυτές που είχα στο μυαλό μου και τελικά κανείς δεν αρνήθηκε την πρόσκληση για συνεργασία.

Σε ποια συνεργασία υπήρχε η καλύτερη χημεία; Ένα από τα αγαπημένα μου τραγούδια είναι το «The Dream», που ανοίγει το δίσκο με τη Mimi Parker από τους Low, γιατί είμαι μεγάλος φαν τους. Ήταν περίεργο που δημιουργήθηκε ένα τόσο intimate κομμάτι, παρόλο που δεν βρεθήκαμε ποτέ και επικοινωνούσαμε με Skype και mails από διαφορετικά σημεία του πλανήτη. Όλες οι συνεργασίες έδωσαν πάντως πολύ εύκολα.

Τι να περιμένουμε από την εμφάνι-

σή σας στην Αθήνα; Τραγούδια από το νέο «Lost» αλλά και από το «Yonder» και το «Last Resort», μερικές φορές σε διαφορετικές εκδοχές. Δεν μου αρέσει να τα παίζω αυτούσια, όπως ήταν στις ηχογραφήσεις των άλμπουμ. Κάποια ακούγονται πιο urtempo και clubby, κατά κάποιο τρόπο, ενώ άλλα πιο shoegaze. Φυσικά θα έχουμε όλα τα visual της περιοδείας. Μαζί μου τρεις κιθαρίστες, ένας μπασίστας και ένας ντράμερ, ενώ όλα τα φωνητικά τα ερμηνεύει η Marie Fisker.

INFO

Gazi Music Hall, Ιερά Οδός 7-13, Γκάζι. Έναρξη 21.00. Είσοδος € 25, 30 ταμείο. Προώληση: Public, Seven Spots, Παπασωτηρίου, Ticket House και τα viva.gr και public.gr. Στις 28/2. Support: T.O.M. & his Computer [μέλος του electronica ντουέτου των Lulu Rouge]. Και στο Fix Factory of Sound στη Θεσ/νίκη στις 27/2.

-Δεν
θέλω να μισώ
τους ανθρώπους, δεν
θέλω να είμαι σαν εσένα.
-Είμαι θυμωμένος.
-Πρέπει να είναι
εξουθενωτικό.
(Η Φιλομίνα της Τζούντι Ντεντς
ξέρει να συγκλωρεί)

cineVOICE

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
** ΜΕΤΡΙΑ
*** ΚΑΛΗ
**** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

☛ Γονείς και παιδιά

critic's CHOICE

Philomena ****

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Στίβεν Φρίαρς
ΜΕΤΟΥΣ: Τζούντι Ντεντς, Στιβ Κούγκαν, Σόφι Κένεντι Κλαρκ

Μια ηλικιωμένη γυναίκα από την Ιρλανδία προσπαθεί με τη βοήθεια ενός δημο-

σιογράφου να ανακαλύψει το γιο της που δόθηκε για υιοθεσία παρά τη θέλησή της πενήντα χρόνια πριν.

Βασισμένη εν μέρει σε μια αληθινή ιστορία, που είναι κάθε άλλο παρά μοναδική αφού στη δεκαετία του

'50 οι μοναχές στις οποίες η ηρωίδα της ταινίας δούλευε είχαν, όπως αποδείχθηκε στην πορεία, χτίσει μια προσοδοφόρα επιχείρηση πουλώντας νόθα παιδιά σε ζευγάρια πλούσιων Αμερικάνων. Ο Πίτερ Μάλαν είχε ήδη αφηγηθεί τη δράση των Magdalene

Sisters στη συγκλονιστική ταινία του «Οι κόρες της ντροπής», όμως ο Στίβεν Φρίαρς και ο Στιβ Κούγκαν, που εδώ έγραψε το σενάριο κι ανέλαβε την παραγωγή, επιλέγουν ένα διαφορετικό δρόμο για να αφηγηθούν κάτι παρόμοιο. Το «Philomena» είναι μια ταινία που δεν φοβάται να γίνει συγκινητική, αλλά δεν φοβάται επίσης να γίνει απολαυστική στοχεύοντας σε ένα όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κοινό δίχως να προδίδει τους στόχους της. Με μια εξαιρετική πρωταγωνίστρια στο πρόσωπο της Τζούντι Ντεντς, που κατορθώνει να είναι αστεία και σπαρακτική συχνά στη διάρκεια της ίδιας σκηνής, και με ένα καλογραμμένο σενάριο που θέλει τόσο να διασκεδάσει όσο και να αποκαλύψει πρακτικές της καθολικής εκκλησίας που απλά σε εξαγριώνουν, το φιλμ χειρίζεται με άψογο τρόπο το θέμα του ακόμη κι αν μερικές φορές νιώθεις ότι προσπαθεί λίγο πιο σκληρά απ' όσο ίσως θα χρειαζόταν. Δυνατό αλλά και γεμάτο χιούμορ δράμα με συγκινητική καρδιά και ενδιαφέρουσες ανατροπές, υπέροχες ερμηνείες και μια ιστορία που δεν μπορεί παρά να σε παρασύρει, το «Philomena» είναι μαζί κι ένα κωμικό road monie σε έναν από εκείνους τους σπάνια καλοκουρδισμένους κινηματογραφικούς συνδυασμούς που συνθέτουν μια αληθινή απολαυστική ταινία.

Πατέρας και γιος

(SOSHITE CHICHI NI NARU) ****

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Χιροκάζου Κορεέντα
ΜΕΤΟΥΣ: Μασαχάρου Φουκουγιάμα, Ματσίκιο Ονο

Δύο ζευγάρια ανακαλύπτουν ότι τα παιδιά τους είχαν μπερδευτεί στη γέννα, έξι χρόνια πριν, και τώρα θα πρέπει να αποφασίσουν τι θα κάνουν με τη γνώση αυτού του γεγονότος.

Μια ταινία σαν αυτή στα χέρια ενός άλλου σκηνοθέτη, σε μια χώρα εκτός της Ιαπωνίας, μοιάζει απόλυτα βέβαιο πως θα είχε ως αποτέλεσμα ένα σπαρακτικό μελόδραμα, μα όχι απαραίτητα μια καλή ταινία. Στα χέρια του Κορεέντα όμως, ενός σκηνοθέτη που μοιάζει να χειρίζεται τα ανθρώπινα συναισθήματα με μια ζεν λογική και να ανακαλύπτει τη σημασία των μικρών στιγμών και χειρονομιών, το φιλμ παίρνει μία πιο ενδιαφέρουσα τροπή. Καθώς ο πατέρας του ενός αγοριού, πετυχημένος, πλούσιος αλλά απόμακρος, προσπαθεί να αποφασίσει τι πρέπει να κάνει σχετικά με τον αληθινό γιο του, μεγαλωμένο σε μια οικογένεια που μοιάζει ατελής, θορυβώδης, αλλά αγαπημένη, το φιλμ χτίζει ένα τρυφερό μωσαϊκό χαρακτήρων και συναισθημάτων. Μέσα από τη χαμηλότονη μα γοητευτική ιστορία του, μιλά φυσικά για το τι είναι αυτό που δένει τους ανθρώπους, η φύση ή η αγάπη, για τη δύναμη του αίματος απέναντι σε αυτή της ανατροφής, και χτίζει ένα συγκινητικό πορτρέτο της πατρότητας και της οικογένειας.

Non-Stop **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Χάουμ Κολέτ-Σέρα
ΜΕΤΟΥΣ: Λιάμ Νίσον, Τζουλιάν Μουρ, Μισέλ Ντόκερι

Ένας μυστικός αστυνομικός που συνοδεύει μια υπερατλαντική πτήση έρχεται αντιμέτωπος με έναν εγκληματία ο οποίος απειλεί να σκοτώνει έναν επιβάτη κάθε 20 λεπτά.

Ο Λιάμ Νίσον έχει μεταμορφωθεί απροσδόκητα τα τελευταία χρόνια σε action hero, σε μια σειρά από συνήθως απολαυστικές ταινίες όπου (συνήθως) κάποιος απαγάγει την κόρη του. Στο «Non-Stop» κάποιος κρατά ομήρους τους επιβάτες ενός ολόκληρου αεροπλάνου και για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα, ενορχηστρώνει έτσι το σατανικό σχέδιό του ώστε να μοιάζει ότι ο ήρωάς μας είναι στην πραγματικότητα αεροπειρατής. Δυστυχώς, το σενάριο είναι τόσο εξωφρενικά δύσκολο να πάρεις στα σοβαρά και τόσο γεμάτο απιθανότητες και συμπτώσεις που γρήγορα δυσκολεύεσαι να δεχτείς τις συμβάσεις του. Επίσης, αντίθετα απ' ό,τι θα περίμενες, ο περιορισμένος χώρος του αεροπλάνου δεν βοηθά την αγωνία να αναπτυχθεί, αλλά μάλλον τη στριμώχνει, και το ότι για ένα μεγάλο κομμάτι του φιλμ η δράση ξετυλίγεται μέσα από SMS μάλλον δεν βοηθά. Ο Νίσον είναι σκληροτράχηλα απολαυστικός για μία ακόμη φορά, αλλά του λείπει ο ρόλος, η αγωνία μοιάζει να μην πρόλαβε την πτήση και η αποκάλυψη του ποιος και γιατί στο τέλος μοιάζει αδιάφορη και άνευ σημασίας.

Το παιδί από τη Γερμανία

(TYSKUNGEN) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Περ Χάνεφιρντ
ΜΕΤΟΥΣ: Κλαούντια Γκαλι, Ρίτσαρντ Ουλσφάτερ

Όταν οι γονείς της πεθαίνουν σε ένα αυτοκινητιστικό, η συγγραφέας Έρικα Φλακ με τον άντρα και το νεογέννητο παιδί της μετακομίζουν στο πατρικό της, μόνο και μόνο για να ανακαλύψουν μια σειρά από μυστικά που έκρυβε η μητέρα της. Μυστικά ικανά να οδηγήσουν στο έγκλημα.

Βασισμένη σε ένα αστυνομικό μυθιστόρημα της Καμίλα Λάκμπεργκ από τη σειρά της «The Fjällbacka Murders», που διαδραματίζονται σε μια όμορφη παραθαλάσσια πόλη της Σουηδίας, η ταινία του Περ Χάνεφιρντ είναι η μόνη κινηματογραφική παραγωγή σε μια σειρά τηλεταινιών με την ίδια ηρωίδα σε αναζήτηση λύσεων σε μυστήρια. Το «Παιδί από τη Γερμανία» βρίσκει την Έρικα Φλακ να επιστρέφει στις μέρες του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου μέσα από τα ημερολόγια της που αποκαλύπτουν μια σειρά από μυστικά κι ένα νόθο παιδί που έμεινε κρυμμένο. Πίσω, στο σήμερα, οι συνομήλικοί της μητέρας της δολοφονούνται ο ένας μετά τον άλλο, αλλά καθώς η ώρα περνά και τα εγκλήματα πληθαίνουν η αγωνία και το ενδιαφέρον ελαχιστοποιούνται αντί να αυξάνονται. Ο ρυθμός είναι άνευρος, οι χαρακτήρες πρόχειροι, η πλοκή σχηματική και η αίσθηση ενός Nordic Noir δεν επιτυγχάνεται ποτέ.

Το πρόγραμμα προβολών στις αίθουσες ισχύει από την Πέμπτη

22:00 / Σάβ.-Δευτ. 16:50, 19:30, 22:00 • Αίθ.11 Non-Stop Πέμ.-Τρ. 19:15, 21:30 / Τετ. 21:30 / Μπελ και Σεμπασιάν: Δύο ακώριστοι φίλοι Σάβ.-Δευτ. 16:40 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Τετ. 18:40 3D • Αίθ.12 Φωτιά πάνω από την Πομπηία Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 19:50, 22:10 / Σάβ.-Δευτ. 17:30, 19:50, 22:10

ΟΔΕΟΝ ΟΠΕΡΑ
Ακαδημίας 57, Αθήνα, 210 3822683

Αίθ.1 Φωτιά πάνω από την Πομπηία Πέμ.-Τετ. 18:00 3D, 20:15 3D, 22:30 3D
Αίθ.2 12 χρόνια σκλάβος Πέμ.-Τετ. 19:00 / Δικός της Πέμ.-Τετ. 22:00

ΟΔΕΟΝ STARCITY
Λεωφ. Συγγρού 111 & Λεοντίου, Νέος Κόσμος, 210 6786000

Αίθ.1 Non-Stop Πέμ.-Τετ. 18:00, 20:10, 22:30 • Αίθ.2 Μνημείων άνδρες Πέμ.-Τετ. 20:20, 22:50 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ.-Τετ. 18:10 • Αίθ.3 Ο λυκος της Wall Street Πέμ.-Τετ. 21:40 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 19:20 / Σάβ.-Δευτ. 17:10, 19:20 • Αίθ.4 12 χρόνια σκλάβος Πέμ.-Τετ. 19:10, 22:00
Αίθ.5 Φωτιά πάνω από την Πομπηία Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 20:00, 22:20 / Σάβ.-Δευτ. 17:30, 20:00, 22:20 • Αίθ.6 Το παιδί από τη Γερμανία Πέμ.-Τρ. 20:40, 23:00 / Τετ. 23:00 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ. 18:30 3D / Σάβ.-Δευτ. 16:20 3D, 18:30 3D • Αίθ.7 Nymphomania: Μέρος Β' Πέμ.-Τετ. 23:10 / Barbie: Η Πριγκίπισσα των μαργαριταριών (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ. 19:00 / Σάβ.-Δευτ. 17:00, 19:00 / Φωτιά πάνω από την Πομπηία Πέμ.-Τετ. 20:50 3D / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Τετ. 18:30 3D • Αίθ.8 Αύγουστος Πέμ.-Τετ. 18:50 /

Φρανκεστάιν Πέμ.-Τετ. 21:20 / Περπατώντας με τους δεινόσαυρους (μτγλ) Σάβ.-Δευτ. 16:50 • Αίθ.9 Η κλέφτρα των βιβλίων Πέμ.-Τετ. 19:30 / Delivery Man: Δεν τα φέρνει τα παιδιά ο πελαργός Πέμ.-Τετ. 22:10 / Ψυχρά κι ανάποδα (μτγλ) Σάβ.-Δευτ. 17:20
Αίθ.10 Φυλομένα Πέμ.-Τετ. 18:20, 20:30, 22:40

ΠΑΛΑΣ
Υμηττού 109, Παγκράτι, 2107511868

Δικός της Πέμ.-Τετ. 20:25, 22:45 / Μικρά Αγγλία Πέμ.-Τετ. 17:30

ΜΕΣΟΧΑΡΤΟΣ
Μεσογείων 232, Χολαργός, 2106525122

Non-Stop Πέμ.-Τετ. 18:10, 20:20, 22:30

ΣΟΦΙΑ
Ευσταθίου 2, Π. Αγίας Τριάδος, Αργυρούπολη, 210 9927447

Το δέντρο και η κούνα Πέμ.-Τετ. 18:30, 20:30 / Οδηγός διαπλοκής Πέμ.-Τετ. 22:30

ΣΠΟΡΤΙΚ ΔΗΜ. ΚΙΝ/ΦΟΣ
Κων. Παλαιολόγου 18, Νέο Σμύρνη, 210 9313360

Αίθ.1 Non-Stop Πέμ.-Τετ. 18:20, 20:30, 22:40 / Barbie: Η Πριγκίπισσα των μαργαριταριών (μτγλ) Κυρ.-Δευτ. 16:45 • Αίθ.2 Nebraska Πέμ.-Τετ. 18:00, 20:15, 22:30

STER CINEMAS
Λεωφ. Δημοκρατίας 67α, Εμπορικό κέντρο ESCAPE, Ίλιον, 801 801 7837, 210 8092690

Αίθ.1 Μια χειμωνιάτικη ιστορία Πέμ.-Τετ. 18:40 / Barbie: Η Πριγκίπισσα των μαργαριταριών (μτγλ) Πέμ.-Τετ. 17:10 / Non-Stop Πέμ.-Τετ. 21:20, 23:30 / Μπελ και Σεμπασιάν: Δύο ακώριστοι φίλοι Σάβ.-Δευτ. 14:40 • Αίθ.2 Φωτιά πάνω από την Πομπηία Πέμ.-

Τετ. 21:00, 23:00 3D / Non-Stop Πέμ.-Τετ. 19:00 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 17:00 3D / Σάβ.-Κυρ. 13:00 3D, 15:00 3D, 17:00 3D / Δευτ. 15:00 3D, 17:00 3D • Αίθ.3 Dallas Buyers Club Πέμ.-Τετ. 23:50 / Μνημείων άνδρες Πέμ.-Τετ. 21:30 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 17:30, 19:30 / Σάβ.-Κυρ. 13:30, 15:30, 17:30, 19:30 / Δευτ. 15:30, 17:30, 19:30 • Αίθ.4 Εγώ, ο Ασιατίστας 2 (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 16:50 / Σάβ.-Δευτ. 14:50, 16:50 / Φυλομένα Πέμ.-Τετ. 19:00, 21:10, 23:10 • Αίθ.5 Ο λυκος της Wall Street Πέμ.-Τρ. 20:10 / Nymphomania: Μέρος Β' Πέμ.-Τετ. 23:20 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 16:00, 18:10 / Σάβ.-Δευτ. 14:00, 16:00, 18:10 / 12 χρόνια σκλάβος Τετ. 20:30 • Αίθ.6 Μικρά Αγγλία Πέμ.-Τετ. 16:20 / 12 χρόνια σκλάβος Πέμ.-Τετ. 22:00 / Οδηγός διαπλοκής Πέμ.-Τετ. 19:20 / Περπατώντας με τους δεινόσαυρους (μτγλ) Σάβ.-Δευτ. 14:30
Αίθ.7 Ψυχρά κι ανάποδα (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 17:50 / Σάβ.-Κυρ. 13:20, 15:40, 17:50 / Δευτ. 15:40, 17:50 / Η κλέφτρα των βιβλίων Πέμ.-Τετ. 20:00 / Δικός της Πέμ.-Τετ. 22:30

ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΛΙΞ
Ι. Οδός 48, 2103609695

Αίθ.1 Φυλομένα Πέμ.-Τετ. 18:00, 20:00, 22:00 • Αίθ.2 Μαραθώνιος μιας ημετέλους Άνοιξης: Γρηγόρης Λαμπράκης Πέμ.-Τετ. 19:15, 21:30

ΤΙΤΑΝΙΑ CINEMAX
Πανεπιστημίου & Θεμιστοκλέους 5, Αθήνα, 2103811147

Ριφιφι Πέμ.-Τετ. 21:30 / Ένας προφήτης, μα τι προφήτης Πέμ.-Τετ. 19:45 / Μανχάταν Πέμ.-Τετ. 18:00

ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ
Α. Ηρακλείου 386, 210 2826873

Αίθ.1 Μνημείων άνδρες Πέμ.-Τετ. 20:00, 22:30 / Φωτιά πάνω από την Πομπηία Πέμ.-Τετ. 17:45 / Barbie: Η Πριγκίπισσα των μαργαριταριών (μτγλ) Σάβ.-Κυρ. 16:00 • Αίθ.2 Η λυμουζία Πέμ.-Τετ. 19:00 / Με χωρίς γυναίκες Πέμ.-Τετ. 21:00, 23:00 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ.-Τετ. 17:00

ΤΡΙΑΝΟΝ FILMCENTER
Κοδριγκιάνος 21, 210 8222702

Μαραθώνιος μιας ημετέλους Άνοιξης: Γρηγόρης Λαμπράκης Πέμ., Παρ., Δευτ., Τρ., Τετ. 18:30, 20:30, 22:30 / Κυρ. 20:30, 22:30 / Κλειστό Σάβ.

ΦΙΘΟΣ DIGITAL CINEMA
Εθν. Αντιστάσεως 1, στάση μετρό Περιστέρι, 210 5711105

Non-Stop Πέμ.-Τετ. 20:20, 22:30 / Ο κος Πίμπονι και ο Σέρμαν (μτγλ) Πέμ., Παρ., Τρ., Τετ. 18:20 / Σάβ.-Δευτ. 16:20, 18:20 / Barbie: Η Πριγκίπισσα των μαργαριταριών (μτγλ) Σάβ.-Κυρ. 15:00

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΣΙΝΕ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ
Αγ. Γεωργίου & Ζάπια 4, Κορυδαλλός, 210 4960955

Δικός της Πέμ., Παρ., Δευτ., Τρ., Τετ. 18:30, 21:00 / Σάβ.-Κυρ. 20:15, 22:30

ΣΙΝΕΑΚ ΔΗΜ. ΚΙΝ/ΦΟΣ
Πλ. Δημοκρατίας, 210 4225653

Η κλέφτρα των βιβλίων Πέμ.-Τετ. 17:10 Μνημείων άνδρες Πέμ.-Τετ. 19:40 / Nymphomania: Μέρος Β' Πέμ.-Τετ. 22:00 ●

Pecha Kucha, ρε Αθήνα!

Οι βραδιές «20 εικόνες x 20΄΄» επιστρέφουν στην πόλη

Οι βραδιές Pecha Kucha βασίζονται σε μια φαινομενικά απλή φόρμουλα: μια ολιγόλεπτη παρουσίαση με 20 εικόνες και 20 δευτερόλεπτα να μιλήσεις για την κάθε μία. Την ερχόμενη Παρασκευή για την 6η αθηναϊκή βραδιά Pecha Kucha με τίτλο «Ρε Αθήνα», 10 από τους πιο ενδιαφέροντες Αθηναίους μέσα σε 20 εικόνες x 20 δευτερόλεπτα θα μιλήσουν για τη σχέση τους με την Αθήνα, την άβολη πραγματικότητα της πόλης και θα δώσουν ιδέες για την αλλαγή της. Με τη σειρά, είναι:

Οι αρχιτέκτονες **Stephan Buerger** και **Δήμητρα Κατσώτα** του γραφείου Buerger Katsota Architects • Ο **Μιχάλης Δέλτα**, ηλεκτρικός dreamer και ιδρυτικό μέλος των Στέρεο Νόβα • Ο δημοσιογράφος **Σταύρος Διοσκούριδης** και ο γραφίστας **Γιάννης Καρλόπουλος** από το site Porraganda • Ο **Μάκης Παπαδημητράτος**, ηθοποιός και σκηνοθέτης των ταινιών «Τσίου», «Κλέφτες» κ.ά. • Ο **Ανδρέας Φακός**, ιδρυτής του Studio 4 που οργανώνει δράσεις που αφορούν την τέχνη και το δημόσιο χώρο • Ο **Αντώνης Μαυρόπουλος**, διευθυνών σύμβουλος του γραφείου D-waste που ανέλαβε τη διαχείριση των απορριμμάτων της Βραζιλίας κατά τη διάρκεια του ερχόμενου Μουντιάλ • Η **Αμαλία Ζέπου** από τη Συναθνή, την πλατφόρμα του Δήμου Αθη-

ναίων για δικτύωση με ομάδες πολιτών • Ο **Άλλος άνθρωπος**, κοινωνική κουζίνα, που αποτελείται από ανθρώπους οι οποίοι μαγειρεύουν για συμπολίτες τους που έχουν ανάγκη • Ο **Βασίλης Χαραλαμπίδης**, graphic designer και καλλιτεχνικός διευθυντής του Βίος και του Ρομάντσο. Βραδιά γρήγορη, έξυπνη, με χιούμορ και πάρτι – που θα ακολουθήσει – με μουσική από τον **Κ. Πολίτη**.

INFO Ρομάντσο, Αναξαγόρα 3-5, 216 7003325. 28/2. Ώρα έναρξης 19.00, έναρξη ομιλιών 20.20. Είσο. ελεύθερη. Η Α.Υ. είναι χορηγός επικοινωνίας

Εμμονή με την καθαριότητα.

Εξαιρετικά αποτελεσματικό
πολυκαθαριστικό για όλες τις επιφάνειες.

ΜΙΛΑ ΜΟΥ ΒΡΩΜΙΚΑ

Της ΜΥΡΤΩΣ ΚΟΝΤΟΒΑ

Αγαπητή μου Μυρτώ, πριν από οχτώ χρόνια γνώρισα το ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΩΤΑ της ζωής μου. Όλα μαζί του ήταν πιο καλά κι από ιδανικά. Αναμφίβολα τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. Υπήρχε όμως ένα άλυτο πρόβλημα γιατί είχαμε κάποιο βαθμό συγγένειας – μακρινό μεν, κόλλημα δε για όλους τους «σημαντικούς» τριγύρω. Παρά ταύτα ήμασταν μαζί για πέντε χρόνια. Κάποια στιγμή αποφασίσαμε ότι έπρεπε να χωριστούμε γιατί όλο αυτό που μας ένωνε έφτανε σε αδιέξοδο. Τότε και οι δυο προχωρήσαμε τις ζωές μας. Μετά από ένα χρόνο χωρισμού, έκανα μια σχέση «σοβαρή» και καλά... Προσπάθησα να δώσω ακόμα και την ψυχή μου στον καινούργιο έρωτα σα να είναι «ιδανικός», όπως ο άλλος. Τελικά, από όσο αποδεικνύεται μέρα με τη μέρα, αυτός δεν εκτίμησε τίποτα. Και ενώ είμαστε σε φάση χωρισμού, εμφανίζεται πάλι στη ζωή μου ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ... Ο νέος είναι τόσο λίγος μπροστά στο ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΩΤΑ, αλλά κι αυτός είναι συγγενής μου.

Πόσο ΜΕΓΑΛΟΣ και πόσο ιδανικός είναι άραγε ένας έρωτας που τον χαράμισαν στο τζάμπα; Μια χαρά τα βάλατε τα εισαγωγικά στους «σημαντικούς» τριγύρω, αν το κάνατε και στην πράξη μπορεί σήμερα η ζωή σας να ήταν πιο απλή και το μέσα σας πιο ελαφρύ. Χωρίς εισαγωγικά.

Υ.Γ. Η ζωή δεν είναι πρόβα, φίλη. Είναι η ίδια η παράστασις.

Bonjour. Αυτός σχέση εδώ πολλά χρόνια (τα τελευταία σε απόσταση γιατί δουλεύει εξωτερικό όπου γνωριστήκαμε κιόλας). Επί 5 μήνες όλο παιχνιδι και υπονοούμενα μέχρι που ένα βράδυ, το πολύ ποτό έφερε το αναμενόμενο. Γυρίζει Ελλάδα, πάει τις διακοπές του με την κοπέλα του, επιστρέφει ξανά εδώ και πολύ απλά μου ανακοινώνει τέλος χωρίς καμία εξήγηση. Μετά από 2 μήνες και αφού η κοπέλα του είχε έρθει να τον επισκεφτεί και έφυγε, το ίδιο βράδυ ήρθε και με βρήκε και από τότε είμαστε

κανονικά μαζί. Πριν μια βδομάδα, όμως, μου ανακοινώνει ότι η κοπέλα του έρχεται εδώ μόνιμα. Εκείνος δεν είναι διατεθειμένος να το τελειώσει αυτό που έχουμε γιατί, όπως λέει, το «ποτέ ξανά» πάει μόνο στο ότι ο Παναθηναϊκός δεν θα πάρει το κύπελλο. Τι να κάνω, να εξαφανιστώ (πράγμα που μου φαίνεται βουνό) ή να μείνω με ό,τι αυτός είναι διατεθειμένος να δώσει;

Γουάι νο; Αν έχετε χρόνο για χάσιμο, αν πεινάτε για ακόμα περισσότερη καφρίλα, συνεχίστε να τονώνετε τον εγωισμό αυτού του καβατζάκια, και πού ξέρετε, ίσως κάποια μέρα να πάρει ο Παναθηναϊκός το κύπελλο.

Εικοσιπέντε χρόνια μετά, ώριμοι πλέον και παντρεμένοι με παιδιά, συναντηθήκαμε τυχαία στη Θεσσαλονίκη (αυτή μένει μόνιμα εκεί, εγώ κοντά στην Αθήνα). Μετά από δύο ώρες κουβέντας, βρεθήκαμε ξανά και ήταν σαν να μην πέρασε ούτε μια μέρα από τότε που ήμασταν στη σχολή... Σεξί απίστευτο, όπως παλιά, αισθήματα που ξεχειλίσαν, καμιά κακία για τον παλιό άσχημο χωρισμό. Δεν θέλαμε να αποχωριστούμε, δεν χόρταινε ο ένας τον άλλο, ήταν καλύτερα και από τότε που ήμασταν μαζί. Από τότε δεν τη βγάζω από το μυαλό μου, δεν μπορώ να σταματήσω να μιλάω κρυφά μαζί της. Μου λέει να συναντηθούμε ξανά στην Αθήνα, που θα κατέβει σε λίγες μέρες για δουλειές της. Δεν μπορώ να το διαχειριστώ και η οικογένειά μου δεν μου φταίει σε τίποτα – το βλέπω ότι και αυτή υποφέρει, σκέφτεται τη δική της οικογένεια, όμως νιώθω λες και έχει αρρωστήσει το αίμα μου και ούτε κι αυτή μπορεί να κάνει πίσω, πάω να τρελαθώ. Φαίνεται πως την ψωνίσαμε και πάμε για τα τάρταρα. Ή να το αφήσω μπας και ξεθυμάνει από μόνο του; Κι αν δεν; Το απόλυτο αδιέξοδο

Μια φωτοβολίδα μες στη νύχτα σκάει...

Υ.Γ. Όπως η ανάκληση παλιών αισθημάτων, ένα πράγμα. Εκτοξεύεται ψηλά και πέφτει σταδιακά... ☒

Αγαπητή Μυρτώ,

Είναι αλήθεια ότι κάθε Πέμπτη μαθαίνω και κάτι διαφορετικό από τη στήλη σου. Αυτό που έχω μάθει όμως σίγουρα είναι ότι ο κόσμος πράγματι «Μιλάει βρώμικα». Τις προάλλες, μία αναγνώστρια μιλούσε για το «βρώμικο μυαλό» του φίλου της, ενώ εσύ από την άλλη την προέτρπεες να βρει κάποιον καλύτερο λέγοντάς της ότι «Βρωμάει ο τόπος από όμορφα αγόρια». Μα δεν σας καταλαβαίνω. Έτσι όπως μιλάτε, πώς θέλετε να ξεκαθαρίσετε τα θέματά σας; Ακούστε με και μένα που, όπως και να το κάνουμε, έχω σίγουρα πιο καθαρό μυαλό.

Mr. Proper.

facebook.com/mrproper.greece

κέντρα
διά βίου
μάθησης

ΔΗΜΟΣ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ-ΨΥΧΙΚΟΥ

www.philothel-psycho.gr

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ

Ποτέ
δεν είναι
αργά
για να
μαθαίνεις!

Προγράμματα Διά Βίου Μάθησης

Γραφτείτε σήμερα στα τμήματα Δια Βίου Μάθησης
του Δήμου Φιλοθέης-Ψυχικού

Αιτήσεις Συμμετοχής
από 13/2 έως και 28/2 (ώρες: 12:00-14:00)
στα γραφεία της ΔΗ.Κ.Ε.ΦΙ.Ψ.
(Βεκιαρέλη 11, Φιλοθέη, τηλ. 2106822217)

MAYBELLE NEW YORK

ΗΡΘΕ Η ΟΡΑ ΝΑ ΑΝΑΒΕΙΣ ΤΟ LIP BALM ΣΟΥ!
8 ώρες ευδάτωση* και θρέψη.
Ανατριπτά αναλά ξείλη!

*εργαστηριακά tests

voice ATHENS